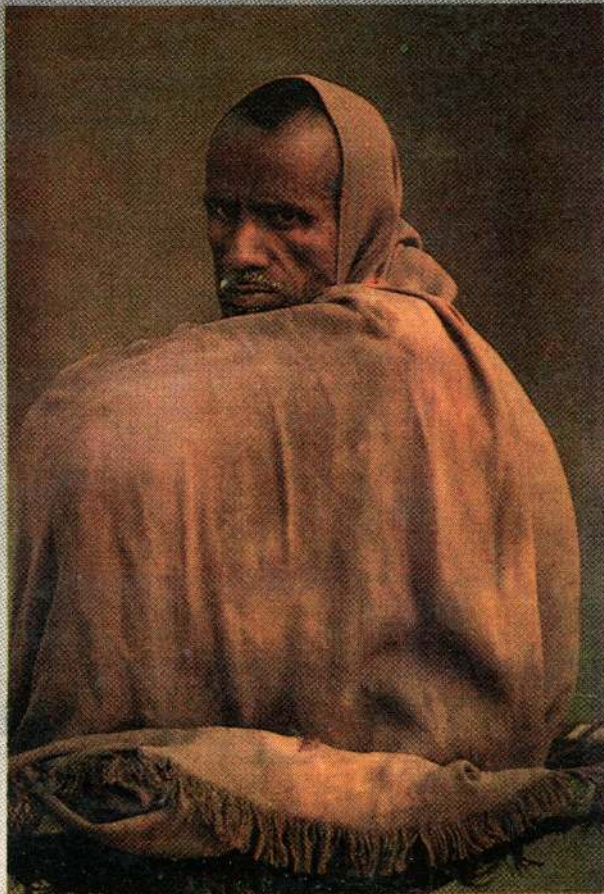

நிர்வாணம் (சிறுகதைகள்)

உடுவை. தில்லை நடராசர்.

நிர்வாணம்
(சிறுகதைத் தொகுதி)

உருவாக்கம்: ச. சண்முகம்

திருநெல்வேலி புகழ் ஓரவால் (பி) கலி
சாலை, சி. சி. இன்டர்நேஷனல்
அமைதி, சென்னை 600 003

நிர்வாணம்

(சிறுகதைத் தொகுப்பு)

உடுவை. தில்லைநடராசா

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்
41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்
அம்பத்தூர், சென்னை 600 098.

“Nirvaanam” (Short Stories)

by

Uduvai Thillai Nadarajah

முதற்பதிப்பு: அக்டோபர், 1991 (இலங்கை)

இரண்டாம் அச்சு: பிப்ரவரி, 1994

© ஆசிரியருக்கு

Code No. A 706

விலை: ரூ. 20.

ISBN No: 81-234-0247-3

ஒளி அச்சு: எழில் பிரிண்ட்ஸ்
சென்னை-24. Ph: 4835887

அச்சிட்டோர்: UDAYAM OFFSETS
MADRAS - 600 002.

எம் மக்களுக்காக
கதை, கவிதை, கட்டுரை,
நாவல், நாடகம் பல படைத்து
மக்களோடு
அதிக காலம் வாழுமுன்
அகால மரணமான
புத்தி ஜீவி

நெல்லை க. பேரனுக்கு

இச் சிறுநூல்

காணிக்கை

- சிறு கதைகளைப் பிரசுரித்த பத்திரிகைகள்
- ஒலிபரப்பிய இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்
- எஸ். ஏ. ஜெறோம்
- வி. மைக்கல் கொலின்
- எஸ். எஸ். கணேசபிள்ளை (வரணீயூரான்)
- ஏ. சிவதாசன்
- ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா
- கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்
- நிதி வர்த்தக கூட்டுறவு அமைச்சு ஊழியர்கள்
- கல்வி கலாசார அலுவல்கள் விளையாட்டுத் துறை அமைச்சு ஊழியர்கள்

இவர்களுக்கு
என் நன்றி.

- தில்லை

(1)

செல்வச் சந்நிதி முருகன், பக்தர்கள் புடை சூழ, பவனி வந்து கொண்டிருந்தார். இறைவனுக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் கற்பூரச் சட்டிகளும், காவடிகளும் வந்து கொண்டிருந்தன. வீதி வலம் வந்து கொண்டிருந்த முருகனுக்குப் பின்னால் பாடவல்ல பஜனைக் கோஷ்டியினர் தோத்திரப் பாடல்களைப் பண்ணோடு பாடிய வண்ணம் வந்தனர்.

தொண்டமனாற்றில் கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் சந்நிதி முருகனைத் தரிசிக்க வந்தவர்களும், வேடிக்கை பார்க்க வந்த வேறு சிலரும் மற்றவர்களை இடித்து நெருக்கி கொண்டு வடக்கு வீதிக்குச் சென்றார்கள். வடக்கு வீதியில் தனது நேர்த்திக் கடனை நிறைவேற்றுவதற்காகத் துலாக் காவடி எடுக்கவிருக்கும் ஓர் அடியார் தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டு, இறைவனைத் தரிசித்த வண்ணம் நின்றார்.

வடக்கு வீதியில் வந்து திரண்டு கொண்டிருந்த ஆயிரக் கணக்கான மக்களைப் பொலிசாரும், சாரணர்களும், தொண்டர் படையினரும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்காத சிலர் அங்குமிங்கும் ஓடித் திரிந்தனர்.

“அடியார்களே தயவு செய்து அமைதியாக இருக்கவும்” - பொலிசாரின் வேண்டுகோள் ஒலிபெருக்கியிலிருந்து பல தடவைகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

வெளி வீதி சுற்றி வரப் புறப்பட்ட முருகப் பெருமான் மூன்று வீதிகளையும் கடந்து, வடக்கு வீதிக்கு வந்து நின்றார். துலாக் காவடி நடைபெறுவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து முடித்தனர் திருவிழாக்காரர்.

“அடியார்களே, துலாக் காவடி எடுக்கும் அன்பர், தமது காவடியுடன் மேலே செல்லப் போகின்றார்” என்று ஒலி பெருக்கி அறிவித்தது.

துலா உயர்த்தப்பட்டது. துலாவின் ஒரு தலைப்பில் துலாக்காவடி எடுக்கும் அன்பர் தொங்கிக் கொண்டிருந்தார். தன் நேர்த்திக் கடனை நிறைவேற்றிய வண்ணம் கூப்பிய கரங்களுடன் மேலே வலம் வந்து கொண்டிருந்தார் துலாக் காவடி அன்பர்.

வடக்கு வீதியில் கூடியிருந்த மக்கள் இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்டதும், பக்திப் பரவசத்தினால் தங்களையும் அறியாமல் “அரோகரா, அரோகரா” என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். “அரோகரா” சொல்லும் மக்கள் கூட்டத்தில் முத்தனும் சேர்ந்து கொண்டான்.

துலாவின் மேலே வலம் வந்த அடியார் பூக்களையும், எலுமிச்சம் பழங்களையும் தமது திருக்கரத்தால் எடுத்துக் கீழே இருந்த பக்தர்களை நோக்கி எறிந்தார்.

அங்கே நின்ற மக்கள் கீழே விழும் எலுமிச்சம் பழங்களையும், மலர்களையும் ஏந்துவதற்காக “நான் - நீ” என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் இடித்தனர்.

முத்தனும் ஜனக்கூட்டத்தோடு இடிபட்டபடி ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தை எட்டிப் பிடிக்க முயன்றபோது, முத்தனின்

முதுகைச் சுரண்டிய பையனொருவன் “டே கறுவல் நீயும் துலாக்காவடி பார்க்க வந்திட்டாய்” என்று கேலியாகச் சொன்னான்.

தன்னைக் ‘கறுவல்’ என்று தன்னோடு படிக்கும் மாணவனின் கேலி ஒரு பக்கத்திலும், எலுமிச்சம் பழத்தை இழந்த ஏமாற்றம் மறு பக்கத்திலும் முத்தனுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தன.

கிராமத்துப் பள்ளிக்கூடம் ஒன்றில் ஐந்தாவது வகுப்பில் படித்து வந்த முத்தனின் நிறம் கறுப்புத்தான், அவனது தோல் கறுப்பாக இருந்ததால் அவனைக் ‘கறுவல்’ என்று மாணவர்கள் கேலி செய்வது வழக்கம்.

முத்தனின் வேதனை கோபமாக மாறியது. தன்னைக் கேலி செய்த மாணவனைப் பார்த்து, “டே மூக்குச்சளி, நான் கறுவலெண்டால் நீ பெரிய சிவப்போ. மூதேசி, உன்னைப் பார்த்தால் மூண்டு நாளைக்குச் சோறு தின்னேலாது,” என்று சொல்லிவிட்டு, கேலிக்குப் பதில் கேலி செய்ததில் திருப்தியடைந்தான் முத்தன்.

மற்ற மாணவனும் சும்மா இருக்கவில்லை. மற்றவர் களுக்கு முன்னிலையில் முத்தன் தன்னை “மூக்குச்சளி” என்று கிண்டல் செய்தது அவனுக்கும் பிடிக்க வில்லை.

“போடா வாழைக்காய் தலையா” என்று ஆத்திரத்தோடு சொன்னபடி முத்தனை அடிப்பதற்காகக் கையொங்கினான்.

“என்னடா சூத்தைப்பல்லா ஒரு மாதிரிப்பாக்கிறாய்” என்று முத்தன் கேட்டுக்கொண்டே மற்றவனைக் கை நீட்டி அடித்துவிட்டான்.

இருவருக்குமிடையில் சண்டை ஏற்பட, அங்கே நின்ற ஒரு பெரியவர் இரண்டு பேரையும் பிடித்துக்கொண்டு, "கோயிலுக்குச் சாமி கும்பிட வந்த இடத்திலை என்ற அடிபடுகிறியள்?" என்று கேட்டார்.

"முத்தனை ஒரு கை பார்க்க வேணும்," என்று எண்ணிக்கொண்டே மற்றவன் அந்த இடத்தை விட்டு மெதுவாக நகர்ந்தான்.

துலாக்காவடி முடிந்ததும், முருகன் அடியார்களால் பூங்காவன மண்டபத்துக்குத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டார். முத்தனும் ஆட்களுக்கிடையில் நுழைந்து நுழைந்து பூங்காவன மண்டபத்தினுள் சென்றான்.

அழகு நிறைந்த பூங்காவன மண்டபத்திலிருந்து நறுமணம் நாலா பக்கங்களுக்கும் பரவியது. முருகன் வள்ளிக்கும் தெய்வானைக்கும் நடுவில் இருந்த வண்ணம் ஊஞ்சல் ஆடிக்கொண்டிருந்தார்.

பூங்காவன மண்டபத்திலிருந்து நறுமணம் நாலுபக்கமும் பரவியது போல, நாதஸ்வர இன்னிசையும் நாலா பக்கங்களிலும் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

எத்தனையோ மக்களின் மனதைக் கவர்ந்த நாதஸ்வர இசை முத்தனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

"ச்சீ" இதேன் இந்தக் குழலைப் போட்டு சும்மா "ப் பீ பி" என்று ஊதுறாங்கள். இந்த இடத்திலை சின்ன மேளத்தை ஆடவிட்டாலும் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கலாம்" என்று தனக்குச் சொல்லியபடி பூங்காவன மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினான் முத்தன்.

“சரி நேரம் போகுது இனி வீட்டை போவோம்” என்று எண்ணியபடி தன் இடுப்பில் கட்டியிருந்த கிழிந்த சால்வையை அவிழ்த்துத் தோளில் போட்டான். அவன் சால்வையைப் போட்ட வேகத்தில் தலைப்பில் முடியப்பட்டிருந்த காசு மண்டையில் வந்து அடித்தது.

“ஓ காத்தலை கோயிலுக்கு வெளிக்கிடயிக்கை கடலைக் கொட்டை வேண்டச் சொல்லி அப்பு பத்திச்சதம் தந்தவரல்லே...உப்பிடி உதாலை போய் கடலை வேண்டுவம்” என்று முத்தன் மற்றவர்களுக்கு சத்தம் கேட்காத வகையில் சொல்லிக்கொண்டு கடைகள் இருந்த பக்கத்தை நோக்கி அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி சென்றான்.

அன்று பத்தாம் திருவிழாவானதால், வியாபாரிகள் தங்கள் வியாபாரத்தில் சுறுசுறுப்பாக ஈடுபட்டார்கள். வேறு சிலர் வேடிக்கையாகப் பேசித் தங்கள் வியாபாரப் பொருட்களை விற்றார்கள். இன்னும் ஒரு சிலர் அடியார்களுடன் அன்பொழுகப்பேசி, மட்டமான தரங்குறைந்த சாமான்களை அவர்கள் தலையிலே கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

குடும்பப் பொறுப்புள்ள பெண்கள் பாத்திரக் கடையையே விலைக்கு வாங்கி விடுபவர்கள் போல ஒவ்வொரு பொருளையும் கையில் எடுத்து “என்ன விலை? என்ன விலை? என்று கேட்டுவிட்டுப் பாத்திரங்களை இருந்த இடத்தில் வைத்தார்கள். கன்னிப் பெண்கள் காசைக் கொடுத்து கரங்களை அலங்கரிப்பதற்காக அழகிய வளையல்கள் வாங்கினார்கள், சிறுவர்களும் சிறுமியரும் ஐஸ் பழத்தையும், ஐஸ்கிரீமையும் சுவைத்த வண்ணம் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

வளையல் கடைகளுக்கும் பாத்திரக் கடைகளுக்கும் மத்தியில் இருந்த ஐஸ்கிரீம் கடையொன்று முத்தனின் கண்களில் பட்டது.

“ஒரு ஐஸ் பழம் வாங்கிக் குடிச்சால்? .. நல்ல இதமாயிருக்கும் ” என்று எண்ணியவனாய் சால்வைத் தலைப்பை அவிழ்த்து அழுக்கடைந்து போயிருந்த பத்துச் சதத்தைக் கையாலெடுத்ததும் முத்தனின் மனம் மாறிவிட்டது.

“ஐஸ்பழம் வேண்டுற காசுக்கு கடைலைக்கொட்டை வேண்டினால் வழி நெடுகக் கொறிச்சுக்கொண்டு போகலாம். ஐஸ் பழமெண்டால் உடனை கரைஞ்சுபோம். உதுவெறும் பச்சைத் தண்ணியிலையும் சீனியிலையும் தானே செய்யிறதாம்.”

இவ்வாறு முத்தனின் உள் மனம் சொல்லியது. முத்தன் கடலை வாங்குவதற்காகக் கடலை விற்கும் கடைக்குச் சென்றபோது, சிறிது தூரத்தில் பலபேர் ஒரு கூட்டமாகக் கூடி நிற்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. என்ன கூட்டம் என்பதை அறியவேண்டும் என்ற ஆவலினால் அந்த இடத்துக்கு முத்தன் ஓடிச்சென்றான்.

கூட்டத்தின் நடுவிலே நிறத் துணிகளால் தைக்கப்பட்ட உடை அணிந்த கோமாளி ஒருவன் வேடிக்கையாகப் பேசியும் பாடியும் சவர்க்காரத்துக்கு விளம்பரம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் கோமாளிக்குப் பின்னால் ஏழெட்டுச் சினிமா நட்சத்திரங்களின் அழகிய வர்ணப் படங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு படத்தின் கீழும் “நான்

இவ்வளவு எழிலுடன் திகழ்வதற்குக் காரணம் சுமதி சோப்பே” என்ற வாக்கியமும், சினிமா நட்சத்திரங்களின் பெயரும் எழுதப்பட்டிருந்தன.

சினிமா நட்சத்திரங்களின் படத்தையும், அதன் கீழ் எழுதப்பட்டிருந்த வாக்கியங்களையும் வாசித்துவிட்டு முத்தன் கோமாளி சொல்லுவதை அவதானித்தான்.

கோமாளி ஒரு ‘சுமதி’ சோப்பைத் தனது கையில் வைத்துக்கொண்டு, சுற்றிவர நின்ற மக்களைப் பார்த்து,

“அன்பர்களே”

“நீங்கள் அழகுடன் வசீகரமாகத் திகழ வேண்டுமானால் எங்கள் ‘சுமதி’ சோப்பை வாங்கி உபயோகியுங்கள், ‘சுமதி’ சோப் உங்கள் உடலிலுள்ள அழுக்கை அகற்றுவதோடு; உங்களின் வசீகரத் தன்மையையும் அதிகரிக்கின்றது.”

“நீங்கள் இங்கே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் படங்களிலுள்ள சினிமா நடிகைகள் எங்கள் ‘சுமதி’ சோப்பையே ஒவ்வொரு நாளும் உபயோகித்து வருகிறார்கள். அதனால் தான் அவர்கள் அழகுள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள்”.

“எங்கள் ‘சுமதி’ சோப் எல்லாக்கடைகளிலும் கிடைக்கும். இன்றே ஒன்றை வாங்கித் தினமும் உபயோகித்துப் பாருங்கள்” என்று சொன்னான்.

கோமாளியின் பேச்சைக் கேட்ட சில ஆண்களும், பெண்களும் ‘சுமதி’ சோப்பை வாங்கிக்கொண்டு சென்றார்கள்.

“மற்றக்கடைகளில் விற்கும் விலையை விடக் குறைவான விலையில் - அதாவது ஐம்பது சதத்துக்கு நாங்கள் ‘சுமதி’

சோப்பை இங்கே விற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம்'', என்று கோமாளி சொல்லிவிட்டு, ஒரு சவர்க்காரத்தை எடுத்துத் தன் முகத்தில் தடவிக் காட்டியதும், ஜனங்கள் ''கொல்'' என்று சிரித்தார்கள்.

(2)

சினிமா நடிகையின் படங்களைப் பார்த்தபடியே கோமாளியின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த முத்தன் யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

''இந்தப் படத்தில் இருக்கிற பொம்பிளையள் எல்லாம் எவ்வளவு வடிவா இருக்கினம். அவையினர் முகமெல்லாம் நல்ல வெள்ளையும் சிவப்பாகவும் இருக்குது''.

''அந்தப் படத்தில் இருக்கிற பொம்பிளையள் இந்தச் சவர்க்காரத்தைப் போட்டுக் குளிக்கிறபடியால் தானே நல்ல வடிவா இருக்கினம் எண்டு இந்த மனிசன் சொன்னது. ஆனபடியால் நானும் ஒரு சவர்க்காரத்தை வேண்டிக் கொண்டு போய்க் குளிச்சால் என்ற முகமும் உடம்பும் சிவப்பா மாறும். பேந்து என்னை ஒருதரும் 'கறுவல்' எண்டு கூப்பிட மாட்டினம்.'' என்று எண்ணினான் முத்தன்.

தன் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காகக் கோமாளிக்குப் பக்கத்தில் வந்த முத்தன் அவனைக்கூப்பிட்டு, ''அண்ணே, இந்தச் சவுக்காரம் போட்டுக் குளிச்சால் நான் நல்ல சிவப்பாக வருவனே?'' என்று கேட்டான்.

நாலு பேருக்கு இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லிச் சவர்க்காரத்தை விற்றால்தானே அவனும் ஒரு வாறாகப் பிழைக்கலாம். தனது சரக்கு மட்டமானது என்று எந்த வியாபாரியும் சொல்லமாட்டாரே.

கோமாளி முத்தனின் முதுகைத் தட்டி விட்டு, “தம்பி, நீ இந்தச் சோப்பை வாங்கிப் பாவித்தால் உன்ர முகம் ரோசாப்பூ; மாதிரிச் சிவப்பாக வரும். அதுமட்டுமல்ல உன்ர முகம் கண்ணாடி மாதிரிப் பளபளப்பாக வரும்.” என்று சொன்னான்.

இந்தச் சவுக்காரத்தைப் பாவிச்சால் “கறுப்பாகக் கிடக்கிற இந்தத் தோலெல்லாம் சிவப்பா மாறும். பேந்நு என்னை ஆர் கறுவல் எண்டு பகிடி பண்ணுறது?” என்று திரும்பவும் முத்தன் யோசித்துவிட்டு.

“அண்ணே இந்தச் சவுக்காரம் என்ன விலை?” என்று கோமாளியைக் கேட்டான்.

“ஐம்பது சதம்” - கோமாளி சொல்லிவிட்டு மீண்டும் வேடிக்கைப் பேச்சில் இறங்கினான்.

ஏதோ கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டது போலிருந்தது முத்தனுக்கு. ஐம்பது சதத்துக்கு அவன் எங்கே போவான்?

“இப்ப வேண்டாட்டிலும் அப்புவிட்டைச் சொல்லி யெண்டாலும் ஒரு வாசக்கட்டி வேண்டத்தான் வேணும்.” என்று எண்ணிக்கொண்டான் முத்தன்.

தன் கையை விரித்து, “பத்துச் சதம் இருக்கிறதா?” என்று பார்த்துக் கொண்டான். கையிலிருந்து அழுக்கடைந்த பத்துச் சதம் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

“சீ - இன்னொரு நாப்பது சதம் எண்டால் இப்பவே ஒரு வாசக் கட்டி வேண்டிக் கொண்டு போகலாம். ஆ இந்தப் பத்துச் சதத்தைக் கொண்டு போவம். அப்பு கேட்டால் கடலைக்கொட்டை வேண்டித் திண்டுட்டன் எண்டு சொல்லலாம். இப்ப கடலைக்கொட்டை வேண்டித்

திண்டனெண்டால் உதிலை வழியிலை போகக்கிடையிலே கொறிச்சு முடிச்சுப் போடுவன். இந்தப்பத்துச் சதத்தோடை அப்புவிட்டையும் கும்பிட்டு மண்டாடி ஒரு நாப்பேசாம் வேண்டி வாசக் கட்டி வேண்டினால், இந்தத் தோல் சிவப்பா மாறியிடும்” என்று எண்ணியபடி அந்த இடத்தை விட்டு அப்பால் சென்றான் முத்தன்.

“மனிதனின் மனம் எனப்படுவது ஒரு மாயக் குரங்கு. அது அடிக்கடி கொப்புக்குக் கொப்பு தாவிக் கொண்டிருக்கும். ஒரு நேரம் ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்வான், மற்ற நேரம் அதை மறந்து கூடாத காரியத்தைச் செய்வான். இதற்கெல்லாம் மனிதனின் மனமும், அவனோடு சேர்ந்திருக்கும் சமுதாயமுமே காரணமாகும்” யாரோ ஒரு பெரிய அறிஞர், தமது நண்பருக்குச் சொல்லிக் கொண்டே கடைத்தெரு வழியாகச் சென்றார்.

முதலில் கடலை வாங்குவதற்காகக் காசை எடுத்த முத்தன் ஐஸ்கிரீம் கடையைக் கண்டதும் ஐஸ்பழம் சாப்பிட விரும்பினான் பின்பு. ஐஸ்பழம் சாப்பிட விரும்பாமல் கடலை வாங்க எண்ணினான். கடலை வாங்குவதற்கு முன், கோமாளியின் வேடிக்கைப் பேச்சைக் கேட்டதும் கறுப்பாக இருக்கும் தனது உடம்பை “சுமதி” சோப்பினால் சிவப்பாக மாற்றலாம் என்று யோசித்தான். முத்தனின் மனம் மாறி மாறி, ஒன்றை விட்டு வேறொன்றை விரும்பிக் கொண்டிருந்ததற்கு அவனிடமிருந்த பத்துச் சதமும், கடைத்தெருவில் விற்பனைக்கு இருந்த விதம் விதமான பொருட்களுமே காரணங்களாக இருந்தன.

வீடு நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த முத்தன், பக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்த பதினெட்டு வயதுப் பருவ மங்கை

யொருத்தியைக் கண்டான். அந்தி வானத்தின் அழகு நிறத்தைப் போன்றிருந்த அவளின் முகத்தைப் பார்த்ததும் முத்தனின் மனதில் ஏதோ தோன்றியது.

“இந்த அக்காவும் ‘சுமதி’ வாசக்கட்டி போட்டுக் குளிக்கிறவபோல கிடக்கு; அதுதான் இவவின்ர முகம் குங்குமம் மாதிரி நல்ல சிவப்பாகக் கிடக்கு.” என்று எண்ணி, அந்தப் பெண்ணின் வண்ண முகத்தைப் பார்த்தபடி நடந்து சென்றான்.

வீதியில் கிடந்த பெரிய கல்லொன்று முத்தனின் காலைப் பதம் பார்த்தது. “ஆ! அம்மா!” என்று முனகியபடியே காலை இழுத்து இழுத்து நடந்தான்.

“இவவின்ரை சிவத்த முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தபடியால்தான் கல்லடிச்சுப்போட்டுது. நானும் ‘சுமதி’ வாசக்கட்டியைப் போட்டுக் குளிச்சால் என்ற முகமும் சிவப்பா வரும். அப்ப என்ற முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு மற்றப் பெடியன் பெட்டைகள் போகையிக்கிள்ளை அவையின்ர காலில் கல்லுக்குத்தும். அப்ப நான் பார்த்துச் சிரிக்கலாம் என்று தான் எண்ணுபவை எல்லாம் கண்முன் நடப்பது போல நினைத்து வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

முத்தனுக்குப் பக்கத்தில் சென்றவர்கள் அவனை, “பைத்தியம்” என்று எண்ணிக் கொண்டு நடந்தார்கள். முத்தனின் தோற்றமும், அவனின் நிறமும் அவனது அழகில்லாச் சிரிப்பும் மற்றவர்கள் மனதில் “பைத்தியம்” என்று நினைக்கும்படி செய்தன.

கோவிலிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருக்கும் வழியில் வெயில் சூட்டினால் முத்தனுக்குத் தாகம்

உண்டாகியது. தாகத்தைத் தணிப்பதற்காக வழியில் நின்ற 'சர்பத்' வியாபாரியிடம் பலர் சர்பத் வாங்கிப் பருகினர்.

'சர்பத்' தைக் கண்டதும் அவன் பத்துச் சதத்தைக் கொடுத்து, ஒரு 'கிளாஸ்' சர்பத்தைக் குடிக்க விரும்பினான். ஆனால் உடனே சவர்க்கார நினைவு வந்துவிட்டது.

"இப்ப சருவத்துக் குடிச்சால் பேந்து வாசக்கட்டி வேண்டேலாது. மொட்டப் புளியிலை நல்ல சக்கரைத் தண்ணியும் மோரும் வாப்பங்கள் வாங்கிக் குடிச்சக் கொண்டுபோவம்" என்று எண்ணி 'சர்பத்' அருந்தும் யோசனையை விட்டு விட்டான்.

முத்தனின் வாய் அவனையும்றியாமல் "சுமதி சோப்," "சுமதி சோப்!" என்று முணு முணுத்துக்கொண்டிருந்தது. மொட்டைப் புளியடியில் இருந்த தண்ணீர்ப்பந்தலில், வயிறு நிறையச் சக்கரைத் தண்ணீரை வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான் முத்தன்.

சரவணைக்குப் பக்கத்தில் பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்ற முத்தன் "அப்பு!" என்று செல்லமாகக் கூப்பிட்டு, "ஒரு நாப்பது சாம் தாணையப்பு," என்று கெஞ்சினான்.

சரவணை தலையிலிருந்த மண்ணைத் தட்டிக் கொண்டு, "என்னடா அது? நாப்பாசாமோ?" என்று கோபத்துடன் கேட்டார்.

"அப்பு, 'சுமதி' சோப் எண்டு ஒரு வாசக்கட்டி விக்குது. அந்தச் சவுக்காரம் போட்டுக் குளிச்சால் என்ற கறுப்பு நிறம் மாறிச்சிவப்பாவருவனாம். அதுதானப்பு காச வேணும்" என்று கெஞ்சினான் முத்தன்.

சரவணை செருமிவிட்டு, "அவனாரும் பேயன் சொன்னான் எண்டு நீயும் நம்பியிட்டியே? - இந்தா பத்திச்சாம். நீலக்கட்டியிலை அரைக் கட்டி வாங்கியந்து இந்த வேட்டியைத் தோய்ச்சு வை," என்று சொல்லிக் கொண்டே, ஒரு பத்துச்சத நாணயத்தை முத்தனிடம் கொடுத்தார்.

முத்தன் காசை வாங்கிக் கலர்ப் பெட்டியில் வைத்து விட்டு, சரவணை தோட்டத்துக்குப் போகும் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சரவணை தோட்டத்துக்குப் போனவுடன், முத்தன் சரவணையின் வேட்டியை நன்றாக அடித்துத் துவைத்து, கசக்கிப் பிழிந்து கொடியில் போட்டான்.

"இன்னொரு முப்பது சாம் என்டா -" என்று எண்ணிய முத்தனின் மனக்கண்ணில், "சுமதி சோப் கோமாளி" அடிக்கடி தோன்றிய வண்ணமிருந்தான்.

தோட்டத்தால் வந்த சரவணை கொடியில் காயப் போட்டிருந்த வேட்டியைப் பார்த்து விட்டு "டேய்-ஊத்தை போகாமல் தோச்சனியே?" என்று தடித்த குரலில் கேட்டார்.

"இல்லையப்பு அரைக்கட்டி சவுக்காரமும் உந்த வேட்டிக்குத்தான் போட்டது. செம்பாட்டுப் புழுதி போகாதாம்" என்று சொல்லி முத்தன் சமாளித்தான்.

அன்றிரவு முழுவதும் முத்தன் 'சுமதி' சோப்பை நினைத்து, நினைத்து புரண்டு புரண்டு படுத்தான். விடியும் வரை நித்திரை கொள்ளவில்லை.

அடுத்த நாள் காலையில் பள்ளிக் கூடத்திற்குப் புறப்பட்டு கொண்டிருந்த முத்தன் "அப்பு! ஒரு இருவது ஒற்றைக் கொப்பி

வேண்ட வேணும். கொப்பி வேண்டயில்லையெண்டு வெள்ளிக் கிழமையும் வேலுப்பிள்ளை வாத்தியார் அடிச்சவர்," என்று அழுது கொண்டே சொன்னான்.

சரவணை மூன்று பத்துச்சத நாணயங்களை எடுத்து முத்தனிடம் கொடுத்தார்.

"இருவது சாத்தை கொப்பிக்கு எடு. பத்துச்சாத்துக்குச் சின்னமணி கடையிலை இரண்டு சுருட்டு வேண்டிக் கொண்டு வர்" என்று சொல்லி முத்தனைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார் சரவணை.

"அடி சக்கை! அம்மன் கோயில் புக்கை. அம்பேசாமும் வந்திருந்து. அப்பு சுருட்டு எண்டு கேட்டால் "காசு துலைஞ்சுபோச்சு" எண்டு ஒரு கணக்கு விடுகிறது என்று மனதிற்குள் நினைத்த வண்ணம் ஒரு கடைக்காரனிடம் "சுமதி" சோப் தரும்படி ஐம்பது சதத்தையும் கொடுத்தான்.

கடைக்காரன் காசைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு, "தம்பி! 'சுமதி' சோப் ஐம்பத்தைஞ்சியாம்" என்றான்.

முத்தனின் கையில் இருந்த ஐம்பது பத்துச்சத நாணயங்களும் அவனைப் பார்த்து நகைத்தன.

"சரி! இன்னொரு அஞ்சியாம் ஆரட்டையெண்டரலும் தட்டுவம்," என்று எண்ணிக்கொண்டு தனது வகுப்புக்குச் சென்றான்.

சவர்க்காரம் வாங்கவேண்டுமென்ற ஆசையினால் தனக்குப் பக்கத்திலிருந்த மாணவனின் புத்தகப் பையைத் திறந்து பத்துச் சதத்தைக் களவெடுத்தான் முத்தன். இடைவேளையின்போது, மாணவன் காசைக் காணவில்லை

என்று தேடிய போது “கடவுளாணை நான் எடுக்கேல்லை” என்று பொய்ச்சத்தியமும் செய்து கொண்டான் முத்தன்.

மணியடித்ததும், மற்ற மாணவர்களையும் முந்திக் கொண்டு கல்லூரியிலிருந்து வெளியே வந்த முத்தன் நேராக ஒரு கடைக்குச் சென்றான்.

கடையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்த முத்தன் கைகளில் ‘சுமதி’ சோப், ‘கமகம’ வென்று வாசமடித்துக் கொண்டிருந்தது.

முத்தன் தன் மூக்குக்குக் கிட்ட ‘சுமதி’ சோப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு அதன் நறுமணத்தை முகர்ந்தபடி யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

“எவ்வளவு பாடுபட்டு, பொய்ச்சொல்லி, களவெடுத்து, இந்த வாசக்கட்டியை வேண்டினனான். வீட்டை போன உடனே அங்கினை புத்தகங்களைக் கழற்றி எறிஞ்சுபோட்டு, ஓடிப் போய்க் குளிக்கவேணும்.”

“இந்த வாசக்கட்டியைப் போட்டுக் குளிச்ச உடனை இந்தக் கறுப்புத் தோல் சிவப்பா மாறுமெல்லே. பேந்து என்னை ஆரெண்டாலும் “கறுவல்” எண்டு பகிடி பண்ண முடியுமே?”

இப்படியாக ஒவ்வொன்றையும் நினைத்து இன்பமடைந்த முத்தன் குளிப்பதற்காகக் கிணற்றடிக்குச் சென்றான். நாலு வாளி தண்ணீரை அவசரம் அவசரமாக மேலில் ஊற்றிக்கொண்டு கிணற்றுக் கட்டில் வலது காலை ஊன்றியவண்ணம் சவர்க்காரத்தை எடுத்து மேல் முழுவதும் தேய்த்தான்.

முகத்திற்குப் போடுவதற்காக, சவர்க்காரத்தைத் தன் கைகளுக்கிடையில் வைத்துத் தேய்த்தபோது சவர்க்காரம்

முத்தனின் கைகளிலிருந்து நழுவிக் கிணற்றுக்குள் விழுந்தது. முத்தன் மனவேதனையில் தன் கைகளையும், கால்களையும் பார்த்தான். கறுப்பாக இருந்த தோல் எவ்வித மாற்றமும் இன்றி அப்படியே இருந்தது. முத்தன் அழ ஆரம்பித்து விட்டான்.

“உந்தக் கடைக்காரர் கள்ளப் படையள், கறுப்புத் தோலைச் சிவப்புத் தோலாக்குமெண்டு சொல்லி பெட்டையளின்ரை படத்தையும் வைச்சுக் கொண்டு வாசக்கட்டி விக்கிறாங்கள். அந்த வாசக்கட்டியிலே வேலையில்லை!”

கடலை வாங்காமல், சர்பத் குடியாமல், ஐஸ்பழம் சாப்பிடாமல், கொப்பி, சுருட்டும் வாங்காமல் காசு களவெடுத்து வாங்கிய வாசக்கட்டி அவனை ஏமாற்றிவிட்டுக் கிணற்றுள் விழுந்து மறைந்து விட்டதால் ஏற்பட்ட துயரம் காரணமாக, வியாபாரிகளையும், பொருள்களையும் குறை கூறிக்கொண்டிருந்தான் முத்தன்.

‘தினகரன்’ - 1967

“அண்ணா வந்து விட்டாரம்மா!” ஆனந்தன் வந்து விட்டான் என்பதைச் சொல்லும்போது அருணாவின் முகத்தில் தான் எவ்வளவு ஆனந்தம்! வீடு கூட்டிக் கொண்டிருந்தவள்தும்புக்கட்டையை விறாந்தையின் ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு “வாங்கண்ணா” என்றாள். பூச் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக்கொண்டிருந்த ஆனந்தனின் தம்பியும் ஓடிவந்தான். தமையன் வந்துவிட்ட சந்தோஷத்தில் “எட்டு மாதமாக வீட்டுக்கு வராத பிள்ளை வந்து விட்டானே” என்கிற மகிழ்ச்சி கட்டிலில் படுத்திருந்த வருத்தக்காரத் தாயான கனகம்மாவையும் எழுப்பி உட்கார வைத்தது.

ஆனந்தனின் கையிலிருந்த “சூட்கேஸ்” அருணாவின் கைக்கு மாறியது. “அருணா! தம்பிக்குக் கோப்பி போட்டுக்கொண்டு வா” என்று கனகம்மா மகளைக் குசினிக்கு அலுப்பிவிட்டு, ஆனந்தன் இருக்கும் கதிரைக்கு முன்னால், சாய்வு நாற்காலியை இழுத்துப்போட்டுவிட்டு இருந்தாள்.

“என்ன தம்பி கொழும்பிலை ஆன வாயிலை வயிறு நிறையச் சாப்பிடுறயில்லையே? சரியாக மெலிஞ்சு போனாய்!” தன் மகன் மெலிந்துவிட்டதாக நினைத்த தாயுள்ளம் கேட்டது.

“எல்லாம் வடிவாகச் சாப்பிடிறது தான்; நான் இப்ப ஓரிடத்துக்குப் போக வேணும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே ஆனந்தன் அறையினுள் புகுந்து கண்ணாடியைப் பார்த்துத் தன் அலங்கார வேலைகளை ஆரம்பித்தான்.

“பொறு தம்பி, இப்பதானை வந்தனி. அதுக்குள்ளை எங்கை போக வேணுமெண்டு அவசரப்படுகிறாய்?

இராத்திரியும் நித்திரை முழிச்சு வந்திருப்பாய்; அலுப்பாயிருக்கும். குளிச்சுச் சாப்பிட்டிட்டு, கொஞ்சநேரம் படுத்திட்டு பிறகு வேணுமெண்டால் எங்கையெண்டாலும் போ” பெற்றவளுக்குத் தெரிகிறது பிள்ளையின் அலுப்பு; பிள்ளையோ...

“இதுதான் இஞ்சை வரவிரும்பிறயில்லை வந்தால் ஒரு இடமும் வெளிக்கிட விடமாட்டியள். கொழும்பிலையெண்டால் என்ற விருப்பப்படி எங்கை வேணுமெண்டாலும் உலாத்தித் திரிவன்” தாய் சொல்லைத் தட்டியவண்ணம் முகத்தில் பவுடரை அப்பினான் ஆனந்தன்.

“இல்லைத் தம்பி, நாலைஞ்சு நாளைக்கு நிப்பாய் தானே! போற இடங்களுக்குப் பிறகு போகலாம். இப்ப களைப்பாயிருக்கும் எண்டபடியால்தான் ஓரிடமும் போக வேண்டாமெண்டு சொன்னான்” அமைதியாக ஒலித்தது அன்னையின் குரல்.

அருணா கொண்டு வந்த கோப்பியை ஒரு மடக்கில் குடித்துவிட்டு, “எனக்கொரு அலுப்புமில்லை; நான் போட்டு வாறன்” என்று சொல்லியவன், தாயின் பதிலையோ தங்கையின் பதிலையோ எதிர்பாராமல் கிளம்பிவிட்டான்.

“என்ற பிள்ளைக்கு உருளைக்கிழங்குப் பிரட்டல் எண்டால் நல்ல விருப்பம். கொழும்பிலை ஆர் செய்து குடுக்கப் போகினம்? இஞ்சினை வந்த இடத்திலை திண்டால் தானே உண்டு” இப்படி எண்ணிய கனகம்மா தன் வருத்தத்தையும் மறந்து சமையலைத் தொடங்கினாள்.”

“நேரம் இரண்டு மணியிருக்குமே?” கனகம்மா அருணாவைக் கேட்டாள். “உங்காலை ஆசையம்மாவின்ர ரேடியோவிலை வர்த்தக ஒலிபரப்புத் துடங்கியிட்டுது; மூண்டு மணிக்கு மேலையாப் போச்சு” வடைக்கு உளுந்தரைத்துக் கொண்டு சொன்னாள் அருணா.

“அண்ணாவுக்கு வடை சுட்டுக் குடுக்க வேணும்” அந்த ஆசைதான் அருணாவின் கைகளை ஆட்டுக் கல்லோடு அசைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“காலத்தாலை போன பொடியனை இன்னும் காணவில்லை. இந்த வெய்யில் எல்லாம் அவன்ர தலையிலைதான். ஒரு சொல்வழியெண்டது எப்பனும் கேளான்” என வெறுத்த பெற்ற மனம் மறுகணமே

“பாவம்! அது பொடியனுக்கும் பழைய சினேகிதங்களை மறக்க முடியாது. அதுதான் வந்த உடனே ஓடிப் போட்டான். சாப்பிட்டுக் கீப்பிட்டு ஆறுதலாகப் போயிருக்கலாம். ஆர் மறிச்சது” என்று இரக்கப்படவும் செய்தது.

“வடையும் சூடாறிப் போச்சு. அண்ணா வந்த பாட்டைக் காணவில்லை. நீயெண்டாலும் உங்கினை போய்ச் சந்திப்பக்கத்தில பாத்துக்கொண்டு வாவன்” தம்பியைத் தயவோடு கேட்டாள் அருணா.

“ஏன் என்னைத் தேடுவான்? நான் வருவன்தானே” வேர்த்து வடியும் முகத்தைக் கைலேஞ்சியால் துடைத்து விட்டு, சைக்கிளை வேலியோடு சாத்தி வைத்தான் ஆனந்தன்.

“ஏன் மேனை காத்தாலை துடக்கம் இவ்வளவு நேரம் எங்கை போயிட்டு வாறாய்? சரி, இனி உன்னோடை என்னத்தைக் கதைக்கிறது. தங்கச்சி சாப்பாட்டை போட்டுக் குடு” வேதனையை மறைத்துக் கொண்டாள் கனகம்மா.

ஆனந்தன் உடுப்புகளைக் கழற்றிக் கொண்டே, “எனக்குச் சாப்பாடு வேண்டாம். மத்தியானம் அங்கையொரு பொடியனோடை கடையிலை சாப்பிட்டனான். இப்ப குளிச்சிட்டு வரக்கிடையிலை தேத்தண்ணி போட்டுத் தரவேணும்” என்று சொல்லி விட்டுக் கிணற்றடிக்குப் போனான்.

“எப்படியண்ணா வடை?” - தான் சுட்ட வடைக்கு அண்ணா கொடுக்கும் மதிப்பை அறியத் துடித்த அருணா கேட்ட கேள்விதான் இது.

“இதென்ன வடை? கொழும்பிலையெண்டால் எவ்வளவு ருசியாக இருக்கும்” - வெறுப்புடன் சொன்னான்.

அருணாவின் முகம் மாறியதைக் கண்ட கனகம்மா, “பாவம்! நீ வந்திட்டாய் எண்டிட்டு அவள் பகல் நித்திரையும் கொள்ளாமல் உளுந்தை அரைச்சு வடையைச் சுட்டுத்தர, இதே சொல்லுகிற கதை. அவள் எவ்வளவு வேதனைப்படுவள்” என்றாள்.

“அதுதான் அம்மா, இனி நீங்கள் ஒவ்வொண்டு கேக்க, நான் ஒவ்வொண்டு சொல்ல சண்டைதான் வரும். நான் பாலனோடை படத்துக்குப் போட்டு, பத்துமணி போலைதான் வருவன். நீங்கள் சாப்பிட்டிட்டுப் படுங்கோ” சொல்லிவிட்டு, வேலியோடு சாத்தி வைத்த சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு மறுபடியும் புறப்பட்டான்.

“முன்னிருட்டு ரோச் லைட்டை எடுத்துக்கொண்டு போ”
கனகம்மா சொன்னதைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை
ஆனந்தன்.

இரவு பத்தரை மணிக்கு மழையில் மகன் நனைந்து
கொண்டே வந்ததைப் பார்த்து வருந்தினாள் கனகம்மா.

ஏதும் கதைத்தால் ஆனந்தன் ஆத்திரம் கொள்வான் என்ற
எண்ணம் கனகம்மாவின் வாயைக் கட்டி வைத்தாலும் “இந்த
மழையிலை ஏனப்பு நனைஞ்சனி? படத்தை நாளைக்குப்
பார்த்தாலென்ன?” என்றொரு கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டாள்.

“எனக்குச் சாப்பாடும் வேண்டாம் ஒண்டும் வேண்டாம்
நீங்கள் சும்மா கரைச்” ஆனந்தன் சொன்னதைச் சொல்லி
முடிக்காமலே படுத்துவிட்டான்.

முன்னிரவு முடிந்து பின்னிரவின் நடுப்பகுதி. நேரம் இரவு
மூன்று மணி. ஆனந்தன் முகம் கழுவிக் காறித் துப்பிய சத்தம்
கேட்டு, தாயும் மகளும் விழித்துக்கொண்டனர்.

“என்னண்ணா இப்ப முகம் கழுவிறியள்?” தெரியாததால்
தான் கேட்டாள் அருணா.

“நான் இப்ப காலைமை ‘யாழ்தேவி’யிலை
போகப்போறன். ஆரும் பொடியள் வந்து கேட்டால்
போட்டான் எண்டு சொல்லுங்கோ” - இப்படி அவன்
சொன்னதைக் கேட்டபின்பும் வேதனைப்படாமலிருக்குமா
அவர்கள் உள்ளம்?

ஒரு கிழமைக்கெண்டாலும் நிண்டு முழுகிக் குளிச்சு
வடிவாச் சாப்பிட்டு - நாளையிண்டைக்குக் கடைசி வெள்ளி -
சந்நிதிக்கும் போய்க் கும்பிட்டிட்டு ஆறுதலாக திங்கக்கிழமை
போவன்” - இது கனகம்மா சொன்னது.

“நான் போக வெளிக்கிட்டிட்டன். இனி நிக்கேலாது. நிண்டால் நெடுக உங்களட்டைப் பேச்சு வேண்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டி வரும்.” - இது ஆனந்தன் சொன்னது.

“தாய் தேப்பன், பிள்ளையள் நல்லா வரவேணுமெண்டு தானே பேசிறது. நாங்கள் பேசாதபடி நீங்களெல்லோ நல்லாக நடக்க வேணும். சரி போற உன்னைக் குழப்பக் கூடாது. ஏதோ போய் எங்கென்றாலும் சுக பலமாய் இருந்தால் காணும். எங்களுக்கு உழைச்சுக் கிழைச்சுத் தராட்டியும் நீ நல்லாயிருக்க வேணும். எங்கடை மனம் துடிக்கும். ஏதோ கிழமைக்கொரு போசுக்காடு சுகமாயிருக்கிறன் எண்டு கிறுக்கிப் போடு. வளர்ந்த பிள்ளையளுக்குக் கிழடு கட்டையளான நாங்கள் என்ன சொல்லுறது. ஏதோ நாலுபேர் நல்லவன் எண்டு சொல்லத்தக்க மாதிரி வாழ்ந்தால் காணும்.”

“ம்... இப்ப போய் பஸ்ஸைப் பிடிச்சால்தான் யாழ் தேவியிலை போகலாம். போயிட்டு வாங்கோ”

என்ன இருந்தாலும் பித்து மனத்துக்கு உரியவளல்லவா தாய்! அதனால்தான் கவலைகளை மறந்து, மறைத்துத் தன் மகனைச் சந்தோஷத்துடன் அனுப்பி வைத்தாள்.

“செரியோ” விளங்காத மொழியில் சொல்லிவிட்டுக் கொழும்புக்குக் கிளம்பிவிட்டான் ஆனந்தன்.

காலம் வரும்போது பித்து மனம் சொன்னவையெல்லாம் கல்லு மனதிற்கு நன்றாக விளங்க வரும். அந்தக் காலம் வரும்வரை தாயின் உள்ளமும், உடலும் காத்திருக்குமோ என்னவோ?

‘தினகரன்’ - 1967

கொழும்பு நகரில் நாகரீகமானவர்கள் வாழும் பெரிய மாடமாளிகைகள் நிறைந்திருந்த கல்லூரி வீதியில் செல்வரத்தினத்தின் மாடி வீட்டை பார்த்தபடி இருந்தது ரங்கனின் சிறிய தகரக் கொட்டில், செல்வரத்தினத்துக்கு கார் நிறுத்தும் கராஜாகப் பயன்பட்ட அந்தக் கொட்டில் இன்று ரங்கனின் வீடாக மாறியிருக்கிறது. வீடு என்று சொல்வதை விட இன்றோ நாளையோ இடிந்து விழும் இறுதிக் கட்டத்திலுள்ள கொட்டில் என்று சொல்வதே பொருந்தும். இற்றுப் போன பழைய தகரங்களால் மூன்று பக்கங்களும் சுவர் போல அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்த வீட்டை சாதாரணமான மனிதன் தள்ளினாலும் போதும்! தரை மட்டமாகி விடும். அந்தத் தகரக் கொட்டிலில் தான் ரங்கனும் அவன் மனைவி சரோஜாவும், அவர்களிருவரும் பெற்ற செல்வம் காந்திமதியும் குடியிருந்தார்கள்.

பெற்றோரை இழந்து அனாதையாக வளர்ந்த சரோஜாவும், ஆதரிக்க யாருமில்லாமல் வாழ்ந்த ரங்கனும் எப்படியோ ஒருவரையொருவர் கண்டு காதலித்து, ஏழ்மையின் ஆசியோடு கணவன் மனைவியாயினர்.

பணக்காரன் செல்வரத்தினம் புதிய 'பென்ஸ்' கார் வாங்கியபோது, புதிதாக கராஜ் ஒன்றையும் கட்டுவித்தார். இடிந்து விழும் நிலையிலிருந்த பழைய கராஜ்ஜையும் பணமாக்க விரும்பிய செல்வரத்தினம் அதை ரங்கனுக்கு வாடகைக்குக் கொடுத்தார். அந்தக் தகரக் கொட்டிலுக்கும் வாடகை இருபத்தைந்து ரூபா. ரங்கனும் சரோஜாவும்

இருபத்தைந்து ரூபா வீட்டில் இல்லற வாழ்க்கை நடத்த ஆரம்பித்தார்கள்.

கோட்டையிலுள்ள அலுவலகங்களில் வேலை செய்யும் உத்தியோகத்தர்களுக்கு, அவரவர் வீட்டிலிருந்து மத்தியானச் சாப்பாட்டைக் கொண்டு சென்று கொடுப்பது தான் ரங்களின் வேலை. சரோஜாவைக் காதலிக்கு முன்பே சேகரித்த பணத்திலிருந்து ஒரு பழைய சைக்கிளை வாங்கி வைத்திருந்தான் ரங்கன். சரோஜா அவன் வாழ்க்கைக்குத் துணையாக இருந்தது போல சைக்கிள் அவன் தொழிலுக்குத் துணையாக இருந்தது.

காலை ஒன்பது மணிக்கு மேல் தனது சைக்கிளையும் எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு வீடாகச் சென்று சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களை வாங்கி, சைக்கிளின் பின்னால் கட்டப்பட்டிருக்கும் மரப் பெட்டியில் அடுக்கி வைப்பான். வீடு விடாகச் சென்று சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களை வாங்குவதற்குள் நேரம் பதினொரு மணியைத் தாண்டிவிடும். அதன் பின்பு மழையோ வெய்யிலோ இரண்டுமே ரங்கனுக்குத் தெரியாது. சைக்கிளை வேகமாக உதைத்து கொண்டு கோட்டைக்குச் செல்வான்.

கோட்டையில் ஒவ்வொரு கந்தோரின் முன்னாலும் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு, சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களை எடுத்துக் கொண்டு போய் சாப்பிடும் அறைகளில் வைத்து விட்டு வருவான். இப்படியாக ஒவ்வொரு கந்தோரும் ஏறி இறங்கிச் சென்று கொண்டிருக்க நேரம் ஒரு மணியாகிவிடும்.

பெட்டியிலிருந்த சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களை கந்தோர்களில் கொடுத்த பின்பும், ஒரு பொட்டலம் பெட்டியின் மூலையொன்றில் ஒளிந்துக் கொண்டிருக்கும். அந்தப் பொட்டலம் உத்தியோகத்தர்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட

தல்ல. தன் அன்புக் கணவன் சாப்பிடுவதற்காகச் சரோஜா கட்டி-
கொடுத்த பொட்டலம் தான் அது.

எல்லோருக்கும் சாப்பாட்டுப் பொட்டலங்களைக்
கொடுத்த பின்பு சரோஜா கொடுத்த சாப்பாட்டுப்
பொட்டலத்துடன் செனேற் கட்டிடத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள
கோட்டன் பார்க்குக்குச் செல்வான் ரங்கன். பூந்தோட்டத்தின்
ஒரு கரையிலுள்ள பெரிய மரம் தான் அவனது சாப்பாட்டு
அறை. அதன் கீழிருந்து பொட்டலத்தை அவிழ்த்து
சாப்பிட்டுவிட்டு, பூந்தோட்டத்திலுள்ள குழாயிலிருந்து நீரை
இரண்டு கைகளாலும் ஏந்திக் குடிப்பான். உண்டகளை தீர
மரநிழலில் ஒரு துண்டை விரித்து சிறிது நேரம் தூங்குவான்.
மீண்டும் ஒவ்வொரு கந்தோருக்கும் சென்று சாப்பாட்டுக்
கோப்பைகளை எடுத்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு வீடுகளிலும்
ஒப்படைப்பான்.

ரங்கன் எப்படியும் ஒவ்வொரு மாதமும் கிட்டத்தட்ட நூறு
ரூபா வரையில் உழைத்து விடுவான். ரங்கனின் உழைப்பை
வைத்து சரோஜா சிக்கனச் சீவியம் நடத்தி வந்ததால்தான்
பிறருக்கு கடமைப்படாதவாறு இவர்கள் காலத்தைக் கழிக்க
முடிந்தது.

குறைந்த வருவாயில் சிறந்த வாழ்க்கை நடாத்துகிறார்களே
என்று கல்லூரி வீதியிலுள்ளவர்கள் அடிக்கடி மனதுக்குள்
புழுங்கியதாலோ என்னவோ அவர்கள் வாழ்க்கையிலும்
புயல்வீச ஆரம்பித்தது.

ஒரு நாள் மாலை நாலுமணிக்குக் கந்தோரிலிருந்து
சாப்பாட்டுக் கோப்பைகளை எடுத்துக் கொண்டு சைக்கிளில்
வந்து கொண்டிருந்தான். கபூர் பில்லிங் சந்தியில் திரும்பும்
போது லொறியென்ற உருவத்தில் வந்த விதி, ரங்கனின்
கால்களில் ஒன்றைக் கவர்ந்து கொண்டு சென்றது.

காலம் செயத கோலத்தால் காலில்லாக் கணவனை வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பும், காந்திமதியைப் படிப்பிக்க வேண்டிய பொறுப்பும் சரோஜாவின் தலையில் விழுந்தன. பக்கத்திலுள்ள பெரிய வீடுகளுக்குச் சென்று பணிவிடைகள் செய்தாள். பாத்திரங்கள் கழுவித் கொடுப்பது, வீடு வாசல் பெருக்குவது, சந்தைக்குச் சென்று சாமன்கள் வாங்கி வருவது எல்லாம் சரோஜாவின் வேலை.

ரங்கனுக்குக் கிடைத்த அளவு சம்பளம் சரோஜாவிற்குக் கிடைக்காத போதும் அவர்கள் ஒருவாறாக வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

சரோஜா வாடிக்கையாக வேலை செய்யும் வீடுகளில் செல்வரத்தினத்தின் வீடும் ஒன்று.

அன்று-ஒரு புதன்கிழமை சரோஜா வழக்கம் போல செல்வரத்தினத்தின் வீட்டிலுள்ள பாத்திரங்களைக் கழுவித் கொடுத்துவிட்டு, தன் வீட்டுக்கு வந்தும் ரங்கனும் சரோஜாவும் தங்கள் தகரக் கொட்டிலைக் கழுவித் துப்பரவாக்கத் தொடங்கினார்கள். வள்ளுவர்தின பேச்சுப் போட்டியில் கலந்து கொள்வதற்காக காந்திமதி கல்லூரிக்குச் சென்று விட்டாள்.

பதினொரு மணியிருக்கும் அப்போது-

அந்த வீதி வழியே வருகிறாள் ஒருத்தி, ஏறக்குறைய அவள் வயது இருபத்தெட்டிருக்கும். ஆனால் வறுமையின் வாட்டத்தால் நாற்பது வயதைத் தாண்டி விட்டது போன்ற தோற்றம். பல நிறத்துணிகளால் பொருத்தப்பட்ட அவள் சட்டையில் பல கிளிசல்களும் இருந்தன. கைத்தறிச் சேலையின் கரைகளும் கிழிந்திருந்தன. அவற்றை முடித்துக் கட்டியிருந்தாள்.

அவள் இடுப்பிலிருந்த குழந்தை பசியால் அழுது கொண்டிருந்தது. அவளுக்கு முன்னால் ஆறு வயது சிறுமி ஒருத்தி, அதுவும் அவள் பெற்ற பிள்ளை, அந்தச் சிறுமியின் அரையில் அழுக்கடைந்த சிறு பாவாயென்று, அவளுக்குப் பின்னால் மூன்று வயதுச் சிறுவன் ஒருவன் பிறந்த மேனியுடன் வருகிறான். அதுவும் அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தைதான். இரந்துண்டே அவர்கள் நால்வரும் வாழ்க்கை நடாத்தினார்கள்.

பாவம்! தாயும் பிள்ளைகளும் இரண்டு நாட்களாக இரந்திருந்து பார்த்தார்கள் மற்றவர்கள் மனம் இரங்கவில்லை. தண்ணீரால் வயிற்றை நிரப்பிக் கொண்டு தளர்ந்த நடையுடன் வந்து கொண்டிருந்தனர். கல்லூரி வீதி வழியாக, ரங்கனின்தகரக் கொட்டிலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த மாடி வீட்டை நோக்கி நால்வரும் சென்றார்கள்.

சாப்பிடுவதற்காக கையைக் கழுவிக்கொண்டு சரோஜாவின் முன்னால் வந்து அமர்ந்தான் ரங்கன். சரோஜா பானையிலிருந்த பழைய சோற்றைக் கோப்பையில் கொட்டி வலக்கையால் பிசைந்து கொண்டிருப்பதை வாயில் நீர் ஊற பார்த்தவாறிருந்த ரங்கன் தற்செயலாக திரும்பிய போது முன் வீட்டுக்குச் சென்று கொண்டிருந்த பிச்சைக்காரக் குடும்பத்தைக் கண்டான்.

செல்வரத்தினமும் மனைவி மல்லிகாவும் மாடியிலிருந்தவாறே தாயையும் பிள்ளைகளையும் வேண்டா வெறுப்புடன் பார்த்தனர்.

தன் இடுப்பிலிருக்கும் குழந்தையின் தலையைத் தடவிக் கொண்டே, "தொரே! சாப்பிட்டு மூணு நாளாச்சு. ஏதுனாச்சும் கொடுங்க தொரே" என்றாள் அந்தத் தாய்.

மாடியிலிருந்த கணவனும் மனைவியும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“எல்லாம் முடிஞ்சு போயிடுத்து” என்று சொல்லி விட்டு முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டாள் மல்லிகா.

“அம்மா! எனக்கு வேணாம்மா. இந்தக் குழந்தைகளுக்கு ஏதுனாச்சும் கொஞ்சமிண்ணாலும் கொடுங்கம்மா” தகப்பன் இல்லாக் குழந்தைங்கம்மா, ஏதுனாச்சும் கொடுங்கம்மா!”

அந்தத் தாயுள்ளம் தனக்காகப் பரிந்து கேட்கவில்லை. தன் குழந்தைகளுக்காகக் கெஞ்சிக் கேட்டது.

மாடி வீட்டு மனிதரின் மனம் இரங்கவில்லை. மனைவி கணவனைக் கோபத்தோடு பார்த்தாள்.

“இந்தா சாப்பாடெல்லாம் முடிஞ்சு போயிடுத்துண்ணு சொன்னாப் போக வேண்டியது தானே! ஏன் சும்மா கத்திக்கொண்டு நிற்கிறாய்?” என்று மனைவியின் கோபத்தை மொழி பெயர்த்தார், செல்வரத்தினம்.

“ஐயா குழந்தைகளுக்கு....” பெற்றவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள்.

“சும்மா சொன்னா கேட்கமாட்டீங்க, இனி நாயைத் தான் கடிக்க விடவேணும்” என்று சொல்லியபடியே கீழே இறங்கினார் செல்வரத்தினம். மல்லிகாவும் பின்தொடர்ந்தாள்.

“இங்கே ஒன்றுமே கிடைக்காது” என்று எண்ணிய படி வந்த வழியே திரும்பினாள் பிச்சைக்காரி.

மாடியில் நின்ற செல்வரத்தினத்தின் மகன் தான் தின்று முடித்த மாம்பழத்தின் கொட்டையைக் கீழே வீசினான்.

அரைப் பாவாடையுடன் நின்ற சிறுமி, மண்ணில் விழுந்த மாங்கொட்டையை ஆவலோடு எடுத்துச் சூப்பிச் சாப்பிடத் தொடங்கினாள். "அக்கா அக்கா! எனக்கும் கொடு" என்று அந்தச்சதையற்ற மாங்கொட்டைக்காகக் கெஞ்சினான் சிறுவன்.

தமக்கையும் தம்பியும் மாறி மாறி மாங்கொட்டையை சூப்பிய வண்ணம் தாய்க்குப் பின்னால் சென்றார்கள்.

ரங்கள் தகரத்தைப் பிடித்து கொண்டு மெல்ல மெல்ல நடந்து வெளியில் வந்து, "அம்மா! சாப்பிட்டிட்டுப் போங்க" என்று அழைத்தான்.

தாயோடு பிள்ளைகளும் தகரக் கொட்டிலுக்கு வந்தனர். தாங்கள் சாப்பிடுவதற்காக குழைத்த சோற்றைக் கொண்டு வந்து, அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்தாள் சரோஜா.

பசியால் கதறித் துடித்த பிள்ளைகளின் வயிறு குளிர்க் குளிர். ரங்களின் முகமும் சரோஜாவின் முகமும் மலர்ந்தன. அப்போது...

கல்லூரியிலிருந்து ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தாள் காந்திமதி, "அம்மா" எனக்குத்தான் பேச்சுப் போட்டியில் முதற் பரிசு! நூறு ரூபா கிடைச்சிருக்கு" என்று சந்தோஷத்துடன் சொன்னாள்.

"என் கண்ணெல்ல" என்றவாறு காந்திமதியைக் கட்டியணைத்து முத்தமிட்டாள் சரோஜா.

"நீ எதைப் பற்றி பேசினேம்மா?" ரங்கள் தன் மகளைக் கேட்டான்.

"நான் விருந்து பற்றிப் பேசினேப்பா..."

"விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா மருந்தெனினும் வேண்டற்பாற்று அன்று"

என்று திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கிறாரெல்லா. அந்தக் குறளை வைச்சுக் கொண்டு விருந்து பற்றிப் பேசினேனப்பா. அதற்குத்தான் பரிசு" என்றாள் காந்திமதி.

மாடி வீட்டிலே...

"அந்தப் பிச்சைக்கார நாய்களின் தொல்லை பெரிய தொல்லையாப் போச்சு" என்று முணுமுணுத்தவாறே சாப்பாட்டு அறைக்குள் சென்றனர் செல்வரத்தினமும் மல்லிகாவும். அங்கே மேசையிலிருந்த உணவைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த இரண்டு நாய்களை அடித்துத் துரத்திக் கொண்டிருந்தான் வேலைக்காரன்..

'ராதா' - 1968

‘அரோகரா..... அரோகரா...’

செல்வச்சந்நிதி முருகன் கோவிலின் முன்னால் பக்தி வெள்ளத்தில் தத்தளித்து நின்ற அடியார்களின், ‘‘அரோகரா...’’ ஒலி கோவிலை அதிர்ச் செய்து கொண்டிருந்தது. மூலஸ்தானத்தை மூடியிருந்த திரை விலகியதும், ஐயர் வேல் முருகனுக்குத் தீபாராதனை செய்யும் காட்சியைக் கண்ட பக்தர்கள். தம்மை மறந்து பக்திப்பரவசத்தில் கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘‘கந்தனுக்கு அரோகரா...’’

‘‘முருகனுக்கு அரோகரா...’’

‘‘வேலனுக்கு அரோகரா...’’

‘‘முருகா முருகா’’

அடியார்களின் ஓசையோடு ஆலயமணியின் ஓசையும் சேர்ந்து கொண்டது.

பூசை நல்லபடியாக நடந்து விட்டதாக எண்ணியவர்கள், தங்கள் கைகளைத் தட்டிக் கொண்டார்கள்.

சிறிது நேரத்துக்கு முன்பு எழுந்த ‘‘முருகனுக்கு அரோகரா’’ பேரொலி அடங்கிவிட்டது ‘‘டாங்...டாங்’’ என்றொலித்த பெரிய மணியும் உறங்கிவிட்டது. நாதஸ்வரம், மேளம் வாசித்தவர்களும் எங்கோ சென்று விட்டார்கள். சங்கு கூட நந்தியின் கால்களுக்கிடையில் அடைக்கலம் புகுந்து கொண்டது. எண்ணெய் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டதான்

இருந்தன. அவற்றில் பூசையின் போதிருந்த பிரகாசம் இல்லை. சாம்பிராணி, ஊதுபத்தி முதலியவற்றின் மணமும் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து கொண்டே சென்றது.

மூலஸ்தானத்தை விட்டிறங்கிய ஐயர், தனது கையிலுள்ள தட்டத்திலிருந்து விபூதியை எடுத்து சனங்களுக்கு விநியோகம் செய்து கொண்டு வந்தார்.

“முருகா” என்று சொல்லிய வண்ணம்சனங்கள் விபூதியை வாங்கி நெற்றியிலும் கைகளிலும் பூசிக்கொண்டார்கள். ஒரு சிலர் ஐயரின் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கும் போது, ஐயர் அவர்களின் தலைகளில் விபூதியைத் தூவி ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

விபூதி விநியோகத்தைத் தொடர்ந்து சந்தனம், குங்குமம், மலர்கள் ஆகியவையும் அங்கு நின்றவர்களுக்கு விநியோகம் செய்யப்பட்ட பின், ஐயர் தீர்த்தச் செம்புடன் வருகிறார்.

இரண்டு கரங்களாலும் தீர்த்தத்தை வாங்கி வாயிலும் ஊற்றித் தலையிலும் தெளித்தபின்பு, ஈரக்கைகளை கண்களிலும் தடவிக் கொண்டார்கள் பலர்.

“என்ர ராசா... ஐயாவிட்டை தீர்த்தம் வாங்கிக் குடியுங்கோ” எனலோ ஒரு தாய் தன் மகனுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்ததும்,

“ஐயா தீர்த்தம்” என்று இரண்டு கைகளையும் நீட்டி தீர்த்தத்தை வாங்கி ஒரு மடக்கில் குடித்தது குழந்தை, தீர்த்தம் தேன்போல இனித்ததோ அல்லது மருந்து போல கசத்ததோ குழந்தையைத் தான் கேட்க வேண்டும்.

மகன் தீர்த்தம் பருகிவிட்டதைக் கண்டு மனமகிழ்ந்த தாய், குழந்தைக்கு மற்றுமொரு கட்டளையை இட்டாள். “ராசா.. கையைக் கண்ணிலை துடையுங்கோ...”

“ஏனம்மா?” என்று கேட்டுவிட்டு பதிலுக்காகக் காத்திராமல் ஈரக்கைகளால் கண்களைத் தடவினான்.

குழந்தையின் கேள்விக்கு-

“தீர்த்தம் கண்ணிலை பட்டால் நோய் துன்பங்கள் வராது. கண் குருடாகாது” என்று மறுமொழி சொன்னார் கந்தசாமி.

பிள்ளையார் வாசலின் முன்னாலுள்ள கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற குருடனின் மேல் குழந்தையின் கவனம் சென்றது.

“தீர்த்தம் படாதபடியாலோ அந்த மாமாவுக்குக் கண் தெரியாமல் போனது?” குழந்தை கந்தசாமியைப் பார்த்துக் கேட்டது.

‘ஓம் கடவுளைக் கும்பிடவேணும். திருநீறு வாங்கிப் பூசவேணும். பொட்டு வைக்கவேணும். வில்வம் வேண்டி காதிலை வைக்கவேணும். தீர்த்தம் வாங்கிக் குடிக்க வேணும். இல்லையெண்டால் கண் குருடாய் போயிடும்.’” கண்டிப்பான குரலில் சொல்லிக் கொண்டு வந்த கந்தசாமி குரலைச் சிறிது மாற்றிக் கொண்டு மகனைக் “கவனமாக வளருங்கோ. நல்ல கெட்டிக்காரனாக வருவான்” என்றார்.

“அவன் உப்பிடித்தான் அண்ணை. எதுக்கெடுத்தாலும் ஒவ்வொண்டு சொல்லாமல் இருக்கமாட்டான். ஐயோ.... தகப்பனைப் படுத்திற்பாடு. தங்கச்சியாக்கள் மத்தியானம் செல்லையா மடத்திலை அன்னதானம் குடுக்கினம். அண்ணை... அப்ப நாங்கள் வரப்போறம். கூடமாட ஏதும் செய்துகுடுக்க வேணும்” சொல்லிவிட்டு குழந்தையையும் கூட்டிக் கொண்டு சென்றாள் தாய்.

முருக பக்தர்கள் கோவிலின் நான்கு வாசல்களாலும் வெளியேறிக் கொண்டிருக்க, ஒரு சிலர் மாத்திரம் ஆறுமுகசுவாமி வாசலின் முன்னால் பக்திப்பாடலைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். தாயும் மகனும் சென்ற பின்னர் கந்தசாமி தனது இடுப்பிலிருந்த பட்டுச் சால்வையை அவிழ்த்து நன்றாக இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு பக்திப் பாடல்கள் பாடுவோரோடு சேர்ந்து கொண்டார்.

அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழும், பித்துக்குளி முருகதாஸின் பாடல்களும் பாடுவோர் வாயிலிருந்து தேனாக ஒழுகியது. அவர்களோடு சேர்ந்துகொண்ட கந்தசாமி பக்தியுணர்ச்சியோடு பாடியதாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ கடமைக்காக வாயை மட்டும் அசைத்த வண்ணமிருந்தார். மனம் மத்தியான உணவைப் பற்றிய எண்ணத்தில் மூழ்கியிருந்தது.

“சீ நான் அவளோடு செல்லையா மடத்துக்குப் போய் உதவியள் செய்து கொடுத்தால் மத்தியானம் நல்ல வடிவாகச் சாப்பிடலாம், இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிழமை தானே. எல்லா மடத்திலேயும் சோறு குடுப்பினம். இருந்தாலும் தெரிஞ்ச ஆக்கள் தாறதைப்போல வராது.”

“அ... இதிலை இவங்களோடை பாடிக்கொண்டிருந்து என்ன புண்ணியம்? ஒரு தேத்தண்ணிகூடக் கிடையாது.”

“மடத்துக்கு போகலாம் தான். தற்செயலாக ஆரும் பார்த்தால் ஏதும் நினைப்பாங்கள். ஒவ்வொரு கிழமையும் மடங்களில்போய் உதவி செய்திருந்தால் பரவாயில்லை. இண்டைக்குப்போக சா...”

அலைபாய்ந்த எண்ணங்களை ஒருவாறாக அடக்கிக் கொண்டு "பாடி முடிஞ்ச உடனே போவம்" என்ற முடிவுக்கு வந்தார்.

அன்னதானச்சோறு சாப்பிடுவதற்கு ஆசைப்படுபவர்களை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். பலர் பஞ்சத்தில் அடியுண்டு சாப்பிடுவதற்கு ஒன்றுமேயில்லாததால் அன்னதானச் சோற்றுக்காக அடிபடுகிறார்கள். இரண்டாவது வகையினர் 'மடங்களில் வழங்கப்படும் தானச்சோறு கடவுளின் சோறு, கோவில் சோற்றில் கொஞ்சமாவது சாப்பிட வேண்டும் என்பதற்காகச் சாப்பிடுவார்கள், இதில் கந்தசாமி முதலாவது வகையைச் சேர்ந்தவர்.

கந்தசாமியை முதன்முதலாகப் பார்ப்பவர்கள், "அவர் வறுமையில் வாடுகிறார்" என்று சொன்னால் நம்பமாட்டார்கள்தான்.

"அவருக்கென்ன? நல்ல தோற்றம் பட்டுவேட்டி, சால்வையெல்லாம் கட்டியிருக்கிறார்கள். கையிலே மணிக்கூடு இடுப்பில் பளபளக்கும் பட்டுச் சால்வைக்கூடே பெரிய தோல் மணிபர்ஸ் தலையை நீட்டிப் பார்க்கிறது. அதற்குள் எப்படியும் ஐந்து பத்து ரூபாவென்றாலும் இருக்கும். அவரிடம் காசியில்லையென்று சொன்னால் நான் நம்பவே மாட்டேன்" என்று சொல்பவர்களுக்கு அவருடைய உண்மையான வாழ்க்கையைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது.

பல வருடங்களுக்கு முன் கொழும்பிலுள்ள கொம்பனியொன்றில் வேலை பார்த்தபோது வாங்கின கைக்கடியாரமும், பட்டுவேட்டி, சால்வையும் மணிபர்ஸும்தான் கந்தசாமியைப் பணக்காரரென்று பலபேருக்கு அறிமுகம் செய்து கொண்டிருந்தன.

ஒரேயொரு மகளுக்கு கல்யாணத்தை நடத்தி வைத்த சந்தோஷத்தில் கண்ணைமூடிவிட்டாள் கந்தசாமியின் மனைவி. ஈமக்கிரிகைகள் முடிந்த ஒரு சில நாட்களுக்குள் மகளும் மருமகனும் வீடு காணியெல்லாவற்றையும் 'சீதனம்' என்ற பெயரால் அபகரித்துக்கொண்டு கந்தசாமியோடு கோபம் என்று சொல்லி கதையாமல் விட்டுவிட்டார்கள். தனது தங்கையின் குடும்பத்தோடு ஒட்டிக் கொண்ட கந்தசாமியைக் கொம்பனி வேலையும் வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டது.

இல்லானை இல்லாளும் வெறுத்து ஈன்றெடுத்ததாய் கூட வேண்டாத நிலை உலகத்தில் நிலவும்போது - கூடப் பிறந்தவள் எப்படிக்கூட்டி வைத்திருப்பாள்? இரவுப் பொழுதை நித்திரையில் கழிப்பதற்காக மாத்திரம் தங்கையின் வீட்டுக்குச் செல்வார் கந்தசாமி.

வெள்ளிக் கிழமைகளில் சந்நிதி கோவிலிலும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் வல்லிபுரக் கோவிலிலும் ஆளைக்காணலாம். மற்றும்படி அந்தச் சுற்றுவட்டாரத்தில் திருவிழாக்கள் இல்லாத நாட்களில் வாசிகசாலையிலோ அல்லது புளியமர நிழலிலோ தனது பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டிருப்பார்.

வருமானமில்லாத நிலையிலும் கந்தசாமி பட்டுவேட்டியுடன் கோவிலுக்குப் போவதையிட்டுத் தவறாக எதுவும் சொல்ல முடியாது. அவரிடம் கிழியாதவேட்டி என்ற பெயரோடு இருப்பது அந்தப் பட்டு வேட்டி ஒன்றுதான். இடுப்பில் செருகியிருக்கும் மணிபர்ஸில் இருபது சதம்தான் இருக்கிறது. கையில் கட்டியிருக்கும் மணிக்கூடு மாத்திரம் ஒழுங்காக நேரத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

எது எப்படி இருப்பினும் கந்தசாமியிடம் ஒரு தனிக் கவர்ச்சி 'பேர்சனால்டி' என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்களே;

அந்தக் கவர்ச்சியாக இருக்கலாம். யாராயிருந்தாலும்சரி, முதல் சந்திப்பிலேயே சிநேகிதம் கொள்ளும் அளவுக்கு நடந்துவிடுவார்.

“என்ன கந்தசாமியண்ணை... கடுமையாகக் கனக்க யோசிக்கிறியள்?” அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்தவர் கேட்ட போதுதான் நினைவலைகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டார் கந்தசாமி.

“ஒண்டுமில்லை” என்று சொல்லி முடிப்பதற்கும் பக்திப்பாடல் குழுவுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் ‘நமப் பார்பதி பதே’ சொல்வதற்கும் சரியாக இருந்தது.

கச்சேரி முடிகிறதே என்ற மகிழ்ச்சியில் தங்கள் சத்தத்தைப் பெரிதாக்கிக் கொண்டார்கள். “ஹர ஹர மகா தேவா!”

‘தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி’ தலமை தாங்கியவரின் குரலைத் தொடர்ந்து எல்லோருடைய குரல்களும் ஒரே நேரத்தில் எதிரொலித்தன.

‘எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி!’

பக்திப்பாடல்களைப் பாடியவர்களும் ஒவ்வொருவராக எழுந்து சென்றனர். கந்தசாமி கைகடிகாரத்தைப் பார்த்து “பத்தேமுக்கால் மணி” என்று தனக்குள் சொல்லிவிட்டு அங்கும் இங்கும் பார்வையைப் படரவிட்டபடி நடந்துவந்து பிள்ளையார் வாசலின் முன்னாலுள்ள கேணிக்கட்டில் அமர்ந்து கொண்டார். மத்தியான உணவு பற்றிய சிந்தனை மீண்டும் அவருள்ளத்தில் தலை தூக்கியது.

‘இப்ப செல்லையா மடத்துக்குப் போகலாம்தான்... என எண்ணிய மறுகணமே மனதை மாற்றிக் கொண்டார். மனித

மனமல்லவா! காலத்துக்குக் காலம், கணத்துக்குக் கணம் அது மாறிக்கொண்டுதானே இருக்கும்.

“வேண்டாம் ஒரு பன்னிரண்டு மணிக்குக் கொஞ்சம் முன்பின்னாகப் போவம். அவளோடை காலமையும் கதைச்சனான்தானே! அதிலை போய் தங்கச்சியெண்டால், வடிவாகக் கவனிப்பாள்” என்று யோசிக்கும்போது ஒரு கிழவனும் கேணிக்கட்டில் வந்து குந்தினான்.

“ஐயா நேரம் என்னவோ?” எதற்கோ அவசரப்பட்ட கிழவன்தான் நேரத்தை அறியத் துடித்தான்.

“பதினொருமணி” வேண்டா வெறுப்பாக நேரத்தைச் சொன்ன கந்தசாமி முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பினார். அங்கே பிச்சைக்காரக் குருடனொருவன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

கிழவன் கந்தசாமியுடன் கதைக்க ஆரம்பித்தான். “இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் கிடக்கு. மடங்களில் பன்னிரண்டு மணிக்குத்தானே அன்னதானம் குடுப்பினம் என்னய்யா?”

கந்தசாமி ஒன்றும் பேசவில்லை. பணக்காரர்களோடும் பெரியவர்களோடும் எடுத்த எடுப்பிலேயே சிநேகம் வைத்துக்கொள்ள முயலும் கந்தசாமிக்கு ஏழை எளியவர்களென்றால் பிடிக்கவே பிடிக்காது. அதனால்தான் அந்தக் கிழவனுடனும் அவர் ஒன்றும் கதைக்க விரும்பவில்லைப்போலும்.

பிச்சைக்காரரைவிடக் கேவலமான நிலைக்குத் தான் தள்ளப்பட்டு விட்டதைப்பற்றி கந்தசாமி சிந்தித்ததே இல்லை.

கிழவன் மீண்டும் கதைக்க ஆரம்பித்தான், ‘ஐயா வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் திருவிழா நேரத்திலேயும். சோறு

குடுக்கிற மாதிரி ஒவ்வொரு நாளும் குடுத்தினமெண்டால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும்.. சும்மா வெள்ளிக்கிழமை வேளையிலே மட்டும் அவிச்சுக் கொட்டுகிறதாலை ஒரு புண்ணியமுமில்லை. வேண்டாம் வேண்டாமெண்டு சொல்லவும் சோத்தைக் கொண்டு வந்து கொட்டுவினம். எவ்வளவு சோறு இண்டைக்கு மண்ணாகப் போகும். சட்டிபானையளோடை கிடந்து சிந்திச்சீரழியும். எல்லோரும் ஒண்டுமண்டடியாகக் கொண்டுவந்து கொட்டாமல் ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொருத்தர் வந்து அன்னதானம் குடுத்தினமெண்டால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும். என்னைப்போல ஏழை எளியதுகளும் வயிறாரத் தின்னுங்கள். எல்லாவற்றையும் அலசி ஆராய்ந்து அறிந்தவன்போல அந்தக் கிழவன் பேசிப் பயனென்ன. அன்னதானம் கொடுப்பவர்களல்லவா அதை உணர்ந்து நடக்க வேண்டும்.

எவ்வளவோ கதைத்தும் கந்தசாமி ஒன்றுமே சொல்லாதபோதும் கிழவன் விடுவதாக இல்லை.

“ஐயா இந்தக் கோவில்களிலே வெடியள், வாணங்கள், சின்னமேளம், பெரியமேளம், சிகரம், சப்பறம் எண்டு சிலவழிக்கிற காசெல்லாத்தையும் வறுமைப்பட்டதுகளுக்குக் குடுத்தால் அதுகள் வயிறு நிறையச் சாப்பிடுங்கள்” சாப்பாட்டைப் பற்றியும் ஏழைகளைப் பற்றியுமே பேசிக் கொண்டிருந்தான் கிழவன்.

சாப்பாட்டைப் பற்றிக் கந்தசாமியின் வாய் பேசாவிட்டாலும் உள்ளம் அதைப் பற்றித்தான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தது.

மனிதர்களாகிய எல்லோருக்கும் ஆசையிருக்கிறது. சில நேரத்தில் சில பொருட்களின்மேல் நாட்டம் ஏற்படுகின்றது.

கிழவனைப் போல சிலர் வெளிப்படையாகப் பேசுவார்கள். கந்தசாமியைப் போன்றவர்கள் கௌரவத்துக்குப் பயந்து ஆசைகளையெல்லாம் மனதுக்குள்ளேயே மறைத்து வைத்திருப்பார்கள்.

கேணியின் முன்னால் நின்ற குருட்டுப் பிச்சைக்காரனை சிறுவனொருவன் மோதி விழுத்திவிட்டான். அவன் வேறு யாருமல்ல - தாயுடன் கூட இன்று தீர்த்தம் வாங்கிப் பருகிய அந்த சிறுவன்தான்! பலூன்காரன் ஒருவன் அவனைக் கலைத்துக் கொண்டோடிவரும் போது குருடனை மோதி விழுத்திவிட்டு, "மாமா அடிக்கவாறான்" என்று கந்தசாமியின் பின்னால் ஓடி ஒளிந்துகொண்டான். சிறுவனின் கையில் தாராவைப் போன்ற பலூன் ஒன்றிருந்தது,

சிறுவனைக் கந்தசாமி தன் கைகளில் பிடித்துக் கொண்டு கலைத்து வந்த பலூன்காரனிடம், "என்ன நடந்தது?" என்று அதிகாரத் தோரணையில் கேட்டார்.

பலூன்காரன் குழைந்த வண்ணம், "ஐயா இந்தப் பொடியன் என்னட்டையிருந்த தாராபலூனை அறுத்துக் கொண்டோடி வந்திட்டிட்டுத்து. அது இருவத்தைஞ்சியாம் விக்கிற பலூன் ஐயா..." என்றான். கோபத்துடன் சிறுவனைக் கலைத்துக் கொண்டுவந்த பலூன்காரன் குழைந்து நின்றதற்குக் காரணம், எப்படியாவது கந்தசாமியிடமிருந்து இருபத்தைந்து சதம் வாங்கவேண்டும் என்பதற்கே!

கந்தசாமி இருபத்தைந்து சதம் கொடுத்துப் பலூன் வாங்கிக் கொடுப்பதற்கு எங்கே போவார்?

"தம்பி! அந்த பலூன் வேண்டாம். அதைக் குடுத்திடுங்கோ" கந்தசாமியின் வேண்டுகோளுக்கு சிறுவன் பணியவில்லை.

“நான் மாட்டன் எனக்கு இந்த பலுன்தான் வேணும். அம்மாவிட்டைக் கேட்டனான். அவ வேண்டித் தரமாட்டன் எண்டு சொன்னவ. நீங்க வேண்டித் தாங்கோ மாமா” சிறுவன் கெஞ்சினான்.

சிறுவனின் கெஞ்சுதல் அழகையாகமாற, கந்தசாமி பலுனைப் பறித்து பலுன்காரனிடம் கொடுத்துவிட்டு பின்வருமாறு சொன்னார். “தம்பி அம்மாவிடம் சொல்லி உங்களுக்குப் பெரிய தாரா பலுன் வாங்கித்தாறன். இதுக்கெல்லாம் அழக்கூடாது. நீங்கள் நல்ல பிள்ளையெல்லா...! ஏன் அந்த பலுனை அறுத்துக் கொண்டு வந்தீங்கள்? களவெடுக்கிறது மற்ற ஆக்கெளட்டையிருக்கிற சாமானைப் பறிக்கிறது கூடாத பழக்கம். இனிமேல் அப்பிடிச் செய்யக் கூடாது. அழாதையுங்கே.”

அழகைக்கிடையே, “அம்மாவிட்டை கேட்டனான். அவ வேண்டித் தரமாட்டன் எண்டு சொன்னவ. அதுதான் நான் அறுத்த நான். அவன் அடிக்கவர நான் ஓடியந்த நான்” என்றான் சிறுவன்.

இவற்றைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கிழவன் சொன்னான்; ‘ஐயா அந்தப்பிள்ளைக்கு ஒரு பலுன் வாங்கிக் குடுங்கோ. அது அழாது, குழந்தைப் பிள்ளையள் பலுனையும் இனிப்பையும் கண்டால் ஆசைப்படுங்கள். நாங்களும் அந்தப் பருவத்தில் அப்படித்தானே இருந்திருப்பம். அதுகள் ஆசைப்படுகிறத வேண்டிக் குடுத்தால் குழந்தைகள் களவெடுக்காது; பொய் செல்லாது - சின்னப்பிள்ளையள் ஏதும் கேட்க, வேண்டிக் குடுக்காவிட்டால்தான் தாங்கள் விரும்பின பொருளைக் களவெடுக்கத் துணிகின்றன. பிறகு அந்தப் பொருளைக்கண்டிட்டு தாய்தகப்பன் ‘எங்கை எடுத்தனி?

எப்படி வந்தது?' என்று வெருட்டினால் குழந்தையள் பொய் சொல்லுங்கள்.

கந்தசாமி தனக்கு வந்த கோபத்தைக் கிழவன் மீது காட்ட முடியாமல் தவித்தார். அந்தப் பலுனை எப்படியாவது விற்றுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் கேணிப்பக்கத்தில் இன்னமும் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான் பலுன்காரன்.

“மாமா ஒரு பலுன்... நான் பிறகு கேக்கவில்லை” சிறுவன் மீண்டும் கெஞ்சினான்.

“பலுனா வேண்டும் நல்ல உதைதான் தரவேணும். இனி பலுன் என்று கேட்டால்” பல்லைக்கடித்து, கிழவன்மீது வந்த கோபத்தைச் சிறுவனின் மீது தீர்த்துக் கொண்டார் கந்தசாமி.

கிழவன் வேட்டியில் செருகியிருந்த கடுதாசிச் சரையை எடுத்து விரித்தபோது, கந்தசாமி நன்றாக உற்றுப்பார்த்தார். கடுதாசிக் சரையினுள் சில்லறைக் காசுகளோடு இரண்டு பத்து ரூபா நோட்டுகளும் இருந்ததைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை, கந்தசாமியின் கண்கள்.

அவர் ஒரு நிமிடம் யோசிப்பதற்குள்.

இருபத்தைந்து சதக்குத்தியொன்றை சிறுவனிடம் கொடுத்தான் கிழவன். உடனே காசு கைமாறியது. சிறுவன் தாரா பலுனை வாங்கிவிட்டான்.

கந்தசாமிக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. ஆனால் கதைக்காரக் கிழவன் மீண்டும் கதைத்தான்.

“குழந்தைப் பிள்ளையள் இருக்கிற பக்கமாக பலுன்காரரும் முட்டாசுக் காரரும் வரக்கூடாதெண்டு ஒரு சட்டம் வைக்கவேணும்ய்யா குழந்தைப் பிள்ளையள் கண்டால் “அதைவேண்டித்தா, இதைவேண்டித்தா” என்று கரைச்சல்

படுத்துங்கள்தான். எல்லாத் தகப்பனுக்கும் வாங்கிக் குடுக்க வசதியிருக்குமோ? வேண்டிக்குடுக்காமல் குழந்தையனைக் கோவிச்சால் கோயிலுக்கு வந்து கும்பிட்ட பலன் போச்சுதே!”

“எல்லாத் தாய் தகப்பனுக்கும் வாங்கிக்குடுக்க வசதியிருக்குமோ” கிழவன் சொன்னது செவிகளில் எதிரொலித்தது கந்தசாமியை மனம் நோகவைத்தது. “யாரோ, பெற்றபிள்ளையோடு உறவுமுறை கொண்டாடப் போய்” கிழவன்கூட தன்னைக் குத்திக் காட்டுகிறானே!

தாரா பலுனைவைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவன் முகத்தில் மலர்ந்த மகிழ்ச்சி. கிழவனின் உள்ளத்திலும் பிரதிபலித்தது. “தம்பி, இது நல்ல பலுன் என்ன, உடையாமல் வைச்சு விளையாட வேண்டும். இனிமேல் பலுன் வேண்டித்தரச் சொல்லி கரைச்சல் படுத்தக்கூடாது” யாரோ பெற்ற பிள்ளைதான் என்றாலும் எவ்வளவு அன்பாகச் சொன்னான் கிழவன்.

மகனைத் தேடிக்கொண்டு வந்ததாயும் கேணியடிக்கு வந்து சேர்ந்தான். கந்தசாமியை நோக்கி மெல்லிய சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தவன் மகனைப் பார்த்ததும் முகத்தில் சிறிது கோபத்தை வரவழைத்துக்கொண்டே கேட்டான். “சுகுமார் உனக்கு இந்த பலுன் எங்கே கிடைத்தது?”

பதில் சொல்லப் பயந்த சுகுமாரன் கிழவனைப் பார்த்து கையைக் காட்டினான். “அது நான் தான் வாங்கிக் குடுத்தனான் அம்மா.” கிழவன் சொல்லியதும் தாயைப்பார்த்த சுகுமாரனுக்குத் துணிவு வந்துவிட்டது.

“இந்த மாமாவட்டைக் கேட்டனான். அவர் வேண்டித்தரமாட்டன் எண்டு சொன்னவர். உடனை இந்த அப்பா வேண்டித்தந்தவர்” என்றான் சுகுமாரன்.

தாய் குழந்தையைத் தடவிவிட்டு “அப்படியெல்லாம் வாங்கக்கூடாது ராசா. இந்தாங்கோ இந்த இருபத்தைந்து சதத்தை அந்த அப்பாவிட்டைக் குடுங்கோ” என்று சொல்லி முடிக்கவில்லை.

“அம்மா எனக்குக் காசு வேண்டாம்” குழந்தை ஆசைப்பட்டது. வாங்கிக் குடுத்தனான். நானும் பிள்ளைகுட்டிக்காரன். எங்கடை பிள்ளைகளும் எங்கேயெங்கே என்னத்திற்கு அந்தரிக்குதுகளோ. அதுகளுக்கும் ஆரும் உதவி செய்ய வேணும். காசை வாங்க மறுத்தான் கிழவன்.

பரவாயில்லை என்று சொல்லி நன்றிப்பார்வையோடு காசைக் கொடுத்த பின் சொன்னான். நல்ல வேளையப்பா நான் சமையலிலை இருந்தாற் போலை பிள்ளையைக் கவனிக்கவே இல்லை. சமைச்ச பிறகு பார்த்தால் காணயில்லை... ம்... முருகன்தான்.

அம்மா சனசந்தடியுள்ள இடங்களுக்குச் சின்னஞ்சிறுசுகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போனால் நீங்கள்தான் கவனிக்கவேணும். பிராக்கு கண்ட இடத்திலை பிள்ளையள் நிண்டிடும்” கிழவன் சொல்லிவிட்டு, சாப்பிடப் போவதற்காக வேட்டியை இறுக்கிக் கட்டினான்.

“அப்பா! செல்லையா மடத்திலை நாங்கள்தான் அன்னதானம் குடுக்கிறம். நீங்கள் வாருங்கோ...” என்று சொன்னவள் கந்தசாமியையும் பார்த்து “அண்ணை நீங்களும் வாருங்கோ” என்று அழைப்பு விடுத்தாள்.

அழைப்பை ஏற்ற கந்தசாமியும் கிழவனும் தாயையும் மகனையும் பின்தொடர்ந்து செல்லையா மடத்தினுள் புகுந்தனர்.

எதிர்பாராத விதமாகப்பந்தியிலும் கந்தசாமிக்குப் பக்கத்திலேயே குந்திக் கொண்டான் கிழவன். சோறும் கறிகளும் பரிமாறப்பட்டன.

“அய்யா... பார்த்தீங்களா? பூசனிக்காய் புடலங்காய் எண்டு ஏழெட்டுக் கறிபோடுற காசுக்கு. கோவா பீற்றுட் எண்டு ரெண்டு மூன்று நல்ல கறியள் போட்டாலும் காணும்...” கிழவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள்...

“சும்மா சத்தம் போடாமல் சாப்பிடு” கந்தசாமியின் குரலில் கண்டிப்பு நிறைந்திருந்தது. கிழவனிடமிருந்த இருபது ரூபா தான் அவன்மீது கந்தசாமிக்குப் பொறாமையை ஏற்படுத்தியது.

மனிதனின் ஆசைக்கு எல்லையில்லை. ஒரு பொருளை அடையவேண்டுமென்று துடியாய்த் துடிக்கிறான்; படாத பாடுபடுகிறான். அந்தப் பொருளை அடைந்தபின் இன்னொரு பொருளில் ஆசை வைக்கிறான். மத்தியான உணவுப்பிரச்சனை முடிந்ததும் பணப்பிரச்சனை எழுகிறது. கிழவனின் பணத்தை எப்படியாவது கவர்ந்துவிட வேண்டுமென்ற கெட்ட சிந்தனையுடன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த கந்தசாமி இலையிலிருந்த சோற்றை முடிக்குமுன் கிழவன் எழுந்துவிட்டான்.

கிழவனின் மடியிலிருந்த கடதாசிச்சரை கீழே விழுந்ததை ஒருவருமே கவனிக்கவில்லை - கந்தசாமியைத் தவிர.

“அவங்க எழும்பினாலும் பரவாயில்லை. நீங்க ஆறுதலாகச் சாப்பிடுங்கோ” சுகுமாரனின் தாய் கந்தசாமிக்குச் சொன்னாள்.

கையைக் கழுவிவிட்டு, காசைத் தேடிக்கொண்டு வந்த கிழவன் கண்டகாட்சி...

கந்தசாமி கிழவனின் கடுதாசிச் சரையை காலால் இழுத்து, கைகளுக்கு மாற்றி அதிலிருந்து இரண்டு பத்து ரூபா நோட்டுக்களை எடுத்துக் கொண்டு, சரையை அப்படியே நழுவவிட்டார்.

“அய்யா... உங்களுக்குக் காசு தேவையெண்டு கேட்டிருந்தால் நானே தந்திருப்பேன். களவெடுக்கிறது கூடாத பழக்கமெண்டு அந்தக் குழந்தைக்குச் சொன்ன நீங்களே களவெடுத்தியள் - பரவாயில்லை” சொன்னதும் சொல்லாததுமாக மடத்தைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தான் கிழவன்.

கந்தசாமியின் முகம் அவமானத்தால் வெளுத்தது. நிலத்தில் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கும் கிழவனின் கடுதாசிச் சரையைப் பார்க்கிறார். சில்லறைக் காசுகளைச் சுற்றியிருந்த கடுதாசியில் அச்சிட்டிருந்த, “மற்றவரை மன்னிக்கும்போது மனிதன் தெய்வமாகிறான். மன்னிக்காதவன் மனிதனாகவே இருக்கிறான்” என்ற மணி மொழியைத் தவிர மற்ற எழுத்துக்களைக் கந்தசாமியால் வாசிக்க முடியவில்லை.

‘ஈழநாடு’ - 1970

கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்துக்கு முன்பாக உள்ள பூந்தோட்ட வீதியிலிருந்து முளைத்துச் செல்லும் கிளை வீதியொன்றின் வழியாகப் பலர் மத்தியான உச்சி வெய்யிலையும் பொருட்படுத்தாது சென்றனர். அவர்களில் அநேகமானவர்கள் அரசாங்க அலுவலகங்களிலும், கூட்டுத் தாபனங்களிலும் வேலை பார்க்கும் உத்தியோகத்தவர்களாவர். வெய்யில் என்றால் வயிறு கேட்குமா?

அந்தச் சிறிய வீதியிலுள்ள கடையொன்றில் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்காக நடுத்தரக் குடும்பத் தலைவர்களும் புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்தவர்களும் செல்வது வழக்கம். விலைவாசி உயர்ந்துவிட்ட இந்த நாட்களிலும் சிக்கனச் செலவில் சிறந்த சாப்பாட்டை அங்கே பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை அநேகமானவர்களுக்கிருந்தது.

பூந்தோட்ட வீதி வழியாக ஒரு கட்டையனும் ஒரு நெட்டையனும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள். கட்டையனின் பெயர் கந்தசாமி; நெட்டையனின் பெயர் ஜேறோம். ஒரே கந்தோரில் வேலை செய்வதால் இருவரும் நண்பர்கள்.

“மைச்சான் இண்டைக்கு எங்கே சாப்பிடுவோம்” ஜேறோமைக் கேட்டான் கந்தசாமி.

“நீ எங்கை கூட்டிக்கொண்டு போறியோ, அங்கை வாறன்”. என்றான் ஜேறோம்.

“கி.வா. ஜகந்நாதன் சொன்னமாதிரி “பைனான்சியல் புரொப்பிளமாக் கிடக்கு. அ... பரவாயில்லை; இண்டைக்கு இஞ்சை போவம்”. சொல்லிக் கொண்டே, பூந்தோட்ட வீதியிலிருந்து பிரிந்து செல்லும் சிறிய வீதி வழியாகத் திரும்புகின்றான் கந்தசாமி. அவனைத் தொடர்ந்து ஜெரோமும் அந்தச் சிறிய வீதியில் நடக்கின்றான்.

“ஐயா வாங்கோ” என்று கந்தசாமியையும் ஜெரோமையும் வரவேற்றார் சாப்பாட்டுக் கடை வாசலில் நின்ற கிழவர். இருவரும் கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு சாப்பாட்டு மேசையின் முன்னால் அமர்ந்தார்கள்.

ஒருவர் இரண்டு இலைகளைப் போட்டுவிட்டு, தண்ணீர்ச் செம்பையும் கொண்டு வந்து வைத்தார். இன்னொருவர் பாத்திரத்திலிருந்த சோற்றை இலைகளில் கொட்டிக் கொண்டு, “ஐயாவுக்கு என்ன கறி வைப்பம்?” - என்ற கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு பதிலாக “ஆடு, இறால், கோழி, நண்டு” என்று பல விடைகளை அடுக்கிக்கொண்டு போனார்.

“எங்களுக்கு அ்தொண்டும் வேண்டாம்; மீன் கொண்டு வாங்கோ”.

மீன் வேண்டுமென்றான் கந்தசாமி. ஆட்டிறைச்சி சாப்பிட ஆசை இருந்தாலும் அதற்கு அவனது பொருளாதார நிலை இடம் கொடுக்காது. கடன் கிடன் வாங்கிச் சாப்பிட்டாலும் சம்பளத்தன்று கையைக் கடிக்கும். வீட்டுக்கு அனுப்பும் காசைத்தான் குறைத்து அனுப்ப வேண்டும். சோறு வைத்தவர், “மீனாம் மீன்” என்று கத்திவிட்டு மற்றவர்களுக்குச் சோறு வைக்கிறார். சாப்பிடுபவர்களின் விருப்பத்தைப் பொறுத்து “ஐயாவுக்கு ஆடு” “இஞ்சாலை ஒரு கோழி” “கணவாய்

கொண்டு வா "தம்பி ஒரு முட்டை" இப்படியான கட்டளைகளை அடிக்கடி பிறப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஜெறோமுக்கும் கந்தசாமிக்கும் மரக்கறி வந்துவிட்டது. மீன் குழம்பு வரச்சிறிது தாமதம். மீன் வரும் வரையில் காத்திருக்கத் தயாராக இல்லை இருவரும்.

கத்தரிக்காய்க் கறியுடன் சோற்றைப் பிசைந்து கொண்டே, "மைச்சான் இந்தக் கல்லுக்குவியலுக்கை இடைக்கிடை சோறும் கிடக்கு" என்று ஜெறோம் சொல்லியதும் கந்தசாமிக்குச் சிரிப்பு உண்டாகியது.

"பெரிய பகிடி விடுகிறாய். உன் சொந்தமோ?" என்று கேட்ட கந்தசாமி சோற்றைக் குழைத்த போது.

"ஐயா கொஞ்சம் கையை எடுங்கோ, குழம்புவிட" என்றார் மீன் குழம்பு விநியோகஸ்தர்.

"மைச்சான், ஒரே முள்ளாக்கிடக்கு இது என்ன மீன்?" என மீனின் இனத்தை ஜெறோமிடம் வினவினான் கந்தசாமி.

"கொய் மீன். முள்ளொண்டாலும் நல்ல ருசி," என்று சொல்லிவிட்டு பொரிச்ச மீனை ஒரு கடி கடித்தான் ஜெறோம்.

இரண்டாம் தரமும் சோறு வைத்தாகிவிட்டது, கந்தசாமி ஹோர்லிக்ஸ் போத்தலோடு சொதியைத் தன் இலையில் ஊற்றியபோது, மீன் குழம்பு விநியோகஸ்தர் ஓடிவந்து, ஐயா கலக்கிப்போட்டு ஊத்துங்கோ. இல்லையெண்டால் பிறகு சாப்பிட வாற ஆக்கள் வெறும் தண்ணியைத்தான் ஊத்திச் சாப்பிட வேண்டிவரும்", என்று சொல்லிக் கொண்டே போத்தலின் வாயை உள்ளங்கையால் பொத்திக்கொண்டு போத்தலை ஒருதரம் ஆட்டிக் சொதியைக் கலக்கி வைத்தார்.

சாப்பிட்டு முடியப் போகும் தருணத்தில் கந்தசாமி தன் இலையிலிருந்த கொய்மீன் முட்களை ஜெரோமின் இலையில் தூக்கி வைத்தான் இப்படிச் செய்ததில் அவனுக்கொரு மகிழ்ச்சி. நண்பர்களோடு சாப்பிடும்போது பக்கத்திலிருப்பவரின் பப்படம், பொரியல் முதலியவற்றை 'அபக்' கென்று எடுத்துச் சாப்பிடுவது, பாயாசம், மோர் முதலியவற்றில் வாய் வைப்பது கந்தசாமிக்குப் பிரியமான செயல்கள்.

கந்தசாமியின் செய்கை ஜெரோமுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கவில்லை. ஒரு சிரிப்பைத்தான் வரவழைத்தது.

கந்தசாமியும் சிரித்துக்கொண்டே. "என்ன விஷயம் சிரிக்கிறாய் மைச்சான்" என்று கேட்டான்.

"இல்லை மைச்சான். நான்கனக்க மீன் திண்டனான் என்று பாக்கிறவங்கள் நினைக்கட்டுமெண்டு நினைச்சத்தான் உன்ற இலையிலிருந்த முள்ளை என்ற இலையில் வைச்சனி. நீ நினைச்சதுக்கு மாறாக ஆரும் நினைச்சாங்களெண்டால்..." - என்றிழுத்தான் ஜெரோம்.

"எப்படி நினைப்பினம்?" - என்று கேட்டுவிட்டு இலையின் நாலா பக்கமும் சிதறிக்கிடந்த சோற்றுப் பருக்கைகள் கறி முதலியவற்றை வலக்கையால் ஒதுக்கி இலையின் நடுப்பகுதிக்குக் கொண்டு வந்தான் கந்தசாமி.

"நீ மீனோடை சேர்த்து முள்ளையும் திண்டிட்டாய் என்று எண்ணி, பாக்கிறவங்கள் சிரிப்பார்கள்" சொல்லிக் கொண்டே ஜெரோம் இலையைத் தூக்கிக் கொண்டு கைகழுவும் தொட்டிக்குப் போனான்.

சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு கந்தோருக்குச் சென்ற கந்தசாமி, பக்கத்திலிருந்த பாலசிங்கத்திடம் வாரப் பத்திரிகையொன்றை வாங்கினான்.

மின்சார விசிறியின் கீழிருந்து வாரப் பத்திரிகையின் பக்கங்களைப் புரட்ட ஆரம்பித்தான். பத்திரிகையிலுள்ள

துணுக்குகளையும், சிறு விடயங்களையும் தான் முதலில் வாசிப்பது கந்தசாமியின் வழக்கம். துணுக்குகளை வாசித்துக் கொண்டு வரும்போது, பெர்னாட்ஷாவின் படத்தோடு பிரகரிக்கப்பட்டிருந்த துணுக்கொன்றையும் வாசிக்க நேர்ந்தது.

“ஒருநாள் பெர்னாட்ஷாவும் அவரது நண்பர் ஒருவரும் பேரிச்சம் பழம் சாப்பிட்டு விட்டதால், அவருடைய கோப்பையில் பழத்தின் கொட்டைகள் அதிகமாக இருந்தன. நண்பர் அந்தக் கொட்டைகளைத் தூக்கி பெர்னாட்ஷா கொட்டைகள் போட்ட கோப்பையில் கொட்டினார். அப்போது பெர்னாட்ஷா சிரித்துக் கொண்டே, “நண்பரே! இந்தச் செய்கையால் நான் அதிகம் பேரிச்சம்பழம் சாப்பிட்டு விட்டதாக யாரும் நினைக்க மாட்டார்கள், பதிலாக நீங்கள் பழத்தோடு கொட்டையையும் சாப்பிட்டு விட்டதாக எண்ணிக்கேலி செய்வார்கள்” என்றார்.

இந்தத் துணுக்கை வாசித்த கந்தசாமிக்குச் சிரிப்புடன் சிந்தனையும் வந்தது.

“பெர்னாட்ஷா சொல்லிய துணுக்கு என்றபடியால் படத்தோடு பெரிய பகிடியாகப் பேப்பரிலை போட்டிருக்கிறார்கள். ஜெரோமும் சாப்பிடும்போது சரியாக இப்படித்தானே ஒரு பகிடி விட்டவன். நான் அதை மறந்து போனேன்” என்று சிந்தனையில் மூழ்கினான் கந்தசாமி.

பெரியவர்களின் சிறிய திருவிளையாடல்களையும் பெரியதாக வெளியிடும் பத்திரிகைகளும், வானொலியும் சிறியவர்களின் பெரிய விடயங்களைக்கூடப் பிரபலப்படுத்த மாட்டா என்பது கந்தசாமிக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

‘தினகரன்’ - 1968
வானொலியிலும்
ஒலிபரப்பப்பட்டது.

வேலையை முடித்துக்கொண்டு காரியாலயத்திலிருந்து வெளியேறிய சந்திரன் யோர்க் வீதி வழியாக நடந்து கொண்டிருந்தான். யோர்க் வீதியின் இரண்டு பக்கங்களிலும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த கார்கள் சந்திரனின் கண்களைக் கவர்ந்தன. 'பென்ஸ்' 'ஹம்பர்' 'பிளைமவுத்' ஒவ்வொரு காரின் பெயரையும் வாசித்துக் கொண்டு வந்த சந்திரனின் மனம், "சீ... ஒரு சுவீப் விழுந்துதெண்டாலும் என்ன சுதியாக ஓடித்திரியலாம்" என்று எண்ணியது.

"பெரிய கார் தான் இல்லாட்டிலும் ஒரு மொரிஸ் மைனர் இருந்தாலும் காணும்" என யோசித்துக்கொண்டு வந்த சந்திரனின் தோளை உரிமையுடன் ஒரு கரம் பற்றியது. அந்தக் கரத்துக்குரிய பாலன், 'ஹலோ' என்றான்.

"ஐ சே.. நீயா?" சந்திரனின் குரலில் அலட்சியம் நிறைந்திருந்தது.

"ஓ நான் தான். என்ன கார்களைப் பார்த்துக் கொண்டு போறாய்? உந்தக்கார்கள் விலைக்கு விக்கிறயில்லை" பாலன் பகிடியாகச் சொன்னான்.

"வித்தாலும் நான் வாங்க மாட்டன். எங்கடை இருநாறு ரூபாச் சம்பளத்திலை ஒரு சைக்கிளே வாங்க முடியாமலிருக்கு. பிறகு எப்படிக்கார் வாங்க முடியும்?" சொல்லிக்கொண்டே வந்த சந்திரன் ஒரு காருக்குப் பக்கத்தில் நின்ற சிறுமியைக் காட்டி, "சீ தற் கோள்" என்றான்.

காருக்குப் பக்கத்தில் நின்ற சிறுமியின்மேல் பாலனின் பார்வை பதிந்தது. அடுத்த நிமிடம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டே, “பெரிய கன்றாவியாக இருக்கு; அன்சகிக் கெபிள்” என அருவருத்தான். சிறுமி ஆடையெதுவுமின்றிப் பிறந்த மேனியுடன் நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்ப்பதற்கு சந்திரனுக்கும் பாலனுக்கும் அருவருப்பாக இருந்தது.

நாலு அல்லது ஐந்து வயது தான் இருக்கும் அச்சிறுமிக்கு; செக்கச்சிவுந்த மேனியென்றாலும் நிர்வாணக் கோலத்தில் பார்க்கும் போது ஒரு மாதிரி இருக்காதா?

நிர்வாணமாக நின்ற சிறுமியைப் பார்ப்பதற்கு மற்றவர்கள் விரும்பாவிட்டாலும், மற்றவர்களைப் பார்ப்பதற்கு சிறுமி அருவருக்கவில்லை. ஓடிவந்து சந்திரனின் காலைத் தனது சிறு கையால் சுரண்டிக் கொண்டே, “ஐயா... ஐயா ஒரு அஞ்சு சதம் தாங்கோ” என்றாள்.

சந்திரன் தன் கைகளால் சிறுமியின் கையைத்தட்டி விட்டு “ஈ அங்காலை போ” எனத் தள்ளினான்.

சந்திரனால் தள்ளிவிடப்பட்ட சிறுமி, ஐயா ஐயா வென்று பாலனின் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு கையை நீட்டினாள்.

“என்னட்டைக் காசில்லை... சும்மா கரைச்சல் படுத்தாதை” பாலனும் சின்னப் பெண்ணைத் தள்ளிவிட்ட போது அவள் நிலத்தில் விழுந்து விட்டாள்.

நிலத்தில் விழுந்தவளுக்கு எங்கிருந்துதான் துணிச்சலும் அறிவும் வந்ததோ தெரியவில்லை.

“ஐயா காசுதர விருப்பமில்லையெண்டால் விருப்ப மில்லையெண்டு சொல்லுங்கோ. ஏன் காசில்லையெண்டு

பொய் சொல்றீங்க?" துடுக்காகக் கேட்டுக் கொண்டே நிலத்திலிருந்து எழும்பியவள் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிவிட்டாள்.

"ஏன் காசில்லையெண்டு பொய் சொல்லுறீங்க" சிறுமி சொன்னது பாலனுக்கும், சந்திரனுக்கும் முகத்திலடித்ததைப் போலிருந்தது.

"பார்த்தியா மைச்சான்! இந்தப் பிச்சைக்கார நாய் சொல்லுறதை.." - தன்னை ஒரு சிறுமி அவமானப்படுத்தி விட்டாளே என்ற வேதனை பாலனுக்கு.

"உதுகள் உப்பிடித்தான். சில தாய் தகப்பன் தங்கடை விருப்பப்படி பெத்துத்தள்ளி விடுகிறது. பிள்ளையளிர் சாப்பாட்டைப் பற்றியோ, உடுப்பைப் பற்றியோ, படிப்பை பற்றியோ அவைக்கு அக்கறையில்லை. பெத்தால் போதும் என்ற நினைப்பு சிலபேருக்கு பிள்ளையளைச் சரியானபடி வளத்தால் அதுகள் ஏன் இப்படி நோட்டுவழிய வாறவை. போறவையட்டைக் கையேந்திக் கொண்டு திரியப்போகினம்? இதுகளைப் பற்றிப் பெத்தவை யோசிக்கிறயில்லை" - நாலும் தெரிந்தவன் போலப் பேசினான் சந்திரன்.

"அவை பெத்தாலென்ன - விட்டாலென்ன - அவள் நிலத்திலை கிடந்து கொண்டு சொன்னதைக் கேட்டியா? முளைக்கக்கு முந்தி அந்தச்சின்னன் விண்ணானிச்சதைப் பார்க்க எனக்கு ஏதோ மாதிரிக் கிடக்கு", வாயிலிருந்து வெளிவந்த வார்த்தைகள் பாலனின் மனதைப் பிரதிபலித்தன.

"அந்தப் பெட்டைக்கு அப்பிடிச் சொல்லச் சொல்லித் தாய் தகப்பன் சொல்லிக் குடுத்திருப்பினம். அதைப்பற்றி வொறி பண்ணாதை" என்றான் சந்திரன்.

சிறுமியைப் பற்றிய சிந்தனையோடு நடந்து கொண்டிருந்த சந்திரனையும், பாலனையும் கடைச்சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஆங்கில சினிமாப்பட நோட்டீஸ் தன் பக்கம் திரும்பியது.

“மைச்சான் நல்லவேளை. நான் இந்த இங்கிலிஷ் படத்துக்குப் போகவேண்டுமெண்டு யோசித்துக் கொண்டு வெளிக்கிட்டநான் அதுக்கிடையில் உடுப்பில்லாமல் நிண்ட பெட்டையைக் கண்ட உடனே மறந்து போனேன்” ஆங்கிலப் படத்திற்குப் போக வேண்டுமென்றான் சந்திரன்.

“எப்பிடி மச்சான், நல்ல படமா?” பாலன்படத்தைப்பற்றி அறியத் துடித்தான்.

“பைன் ஷோவா இருக்கும் மச்சான். யூனோவை? லாஸ்ற் வீக் நான் ஒரு இங்கிலிஷ் படம் பார்த்தபோது சோர்டீஸ் போட்டுக் காட்டினவங்கள். ஹீரோயின் புல் நேக்கட்டிவை ஒரு டான்ஸ். பைன் மச்சான் பைன்.” ஆங்கிலப் படங்களைப் பற்றிக் கதைப்பதே தனக்குப் பெருமை என நினைப்பவன் சந்திரன். அதனால் தான் படங்களைப் பற்றிப் பேசும் போது தன்னால் முடிந்தளவுக்கு இடையே ஆங்கிலச் சொற்களைப் புகுத்திக் கதைப்பான்.

பாலனுக்கும் அந்தப்படத்தின் மேல் விருப்பம் பிறக்கவே, “நானும் வரலாம்தான்; வேறையொரு அப்பொயின்றமென்ற இருக்கு” என்றான்.

சந்திரன் அலட்சியமாக, அதைக் காண்ஸல் பண்ணிப் போட்டு வாமைச்சான். முந்த நாள் எங்கடை கிறிஸ்டரி பார்த்தவர் பைன் ஸ்ரிப்ரீஸ் டான்ஸ்ஸாம்... நேற்றும் மிஸ் பண்ணியிட்டன். இண்டைக்கு எப்படியும் பார்க்க வேணும்” என்றான்.

“சரி மைச்சான்; ரையுமாகுது. கெதியாக நட; இல்லாட்டி டிக்கட் எடுக்கேலாது” சந்திரனை விரைவாக நடக்கச் சொல்லிக் கொண்டு, தானும் நடந்தான் பாலன்.

“போன மாதமும் அவளினர் படமொண்டு பார்த்தனான். அவளினர் நேக்கட் டான்ஸ் பார்த்தாலே போதும் அதுக்கே காசு குடுக்கலாம். அவளைப் போலை ஒருத்தரும் டான்ஸ் ஆடமுடியாது. பார்த்த படங்களின் பெயரும் தெரியாது; பார்க்கப்போகும் படத்தின் பெயரும் புரியாது. நடனமாடுபவரின் பெயரும் சரியாக உச்சரிக்க முடியாததால் அவள் என்றே குறிப்பிட்டான் சந்திரன். ஒருவரிடம் வெறுக்கும் காட்சியை இன்னொருவரிடம் காணத்துடிப்பதுதானே மனித மனம். வறுமையினால் நிர்வாணத்துடன் நின்ற சிறுமியை “ஆபாசம், அன்சுகிக்கெபிள்” என்று அருவருத்து சந்திரனும். பாலனும் எவளோ ஒருத்தி நிர்வாணமாக நடமாடுகிறாளாம். அதைப்பார்க்க ஒடுகிறார்கள், என்ன விபரிதமான உலகம் இது?

‘கலைமலர்’ - 1969

மறுபிரசுரம்:

‘ஈழநாடு’ - 1974

வானொலியிலும்

ஒலிபரப்பப்பட்டது.

(1)

கொழும்பு, கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்தின் ஐந்தாவது இலக்க மேடையில் ஆண்களும் பெண்களுமாக யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிச் செல்லும் பிரயாணிகள் நிறைந்து நிற்கின்றனர். வழக்கமாகவே கொழும்பில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் போகும் ஆட்கள் அதிகம் தான். அன்று வழக்கத்தை விட அதிகமாக இருந்தது கூட்டம்.

“கொழும்பு கோட்டையிலிருந்து காங்கேசன் துறையை நோக்கிப் புறப்படும் தபால் புகையிரதம் இப்போது ஐந்தாம் இலக்க மேடைக்கு வரும்,” புகையிரத நிலையத்திலிருந்த ஒலிபெருக்கி அறிவிக்க ஆரம்பித்ததும் அங்கு நின்றவர்கள் தங்களுடைய பெட்டிகளையும், சாமான்களையும் கைகளில் எடுத்தார்கள். “நான் சூட்கேசை வைத்திருக்கிறேன்... நீங்க ஏறி இடத்தைப் பிடிங்கோ” என்றும், “நீங்க சாமானைப் பத்திரமா வைச்சிருங்கோ. நான் ஏறி இடம் பிடிக்கிறேன்” என்று வேறு சிலரும் மற்றவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டனர்.

புகையிரத மேடையின் ஓரத்தை நோக்கி வந்த பிரயாணிகளுள் லலிதாவும் ஒருத்தி, மெல்லிய நீல நிற மினிஸ்கேர்ட் அவள் உடலை அவங்கரித்தது. அவளின் கையில் இருந்த சூட்கேஸ் சிறிது பாரமாக இருந்தாலும் அதை அவள் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. “எப்படியாவது ரெயினில் ஒரு சீற் பிடித்துவிட்டால் போதும்” இதுதான் அவளது எண்ணம். லலிதாவுக்குப் பக்கத்தில் நிற நிற டெரிலின் சேட்டுடன் நிற்கிறவனின் பெயர் காந்தன். “லலிதாவுக்குப் பக்கத்தில் அல்லது அவளைப் பார்த்தபடி இருக்கத்தக்கதாக ஒரு

சீற் பிடிக்க வேண்டும்," இப்படிக்க காந்தன் எண்ணிக் கொண்டு நிற்கையில்.

புகையிரதம் மேடையருகே வந்ததுதான் தாமதம், ஒருவரை ஒருவர் இடித்துத் தள்ளியபடி ஏறினார்கள்.

லலிதாவும் காந்தனும் ஏறிய பெட்டியில், இடித்துக் கொண்டு முதலில் ஏறியவர்கள் இடத்தைப் பிடித்துவிட்டதால், இவர்கள் இருவரும் நிற்க வேண்டி நேரிட்டது. ஆட்கள் மிக நெருக்கமாக இருந்ததால் லலிதா அடுத்த பெட்டிக்குப் போக முடியவில்லை. லலிதா அந்த இடத்தை விட்டு அசையாததால், காந்தன் வேறுபெட்டிக்குச் செல்ல விரும்பவில்லை.

ஸ்டேசன் மாஸ்டர் பச்சை விளக்கை அசைத்துக் காட்டியதும். "கூ " என்று கூவிக் கொண்டு புகையிரதம் புறப்பட்டது. லலிதா நின்ற இடத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள சீற்றில் இருந்தவர்களின் மனம் 'பெண்' என்பதற்காக இரங்கியதும் அவளுக்கு இடம் கிடைத்தது. "தாங்க யூ" சொல்லிக் கொண்டே சீற்றில் அமர்ந்த லலிதாவைக் காந்தன் மெல்லிய புன் சிரிப்புடன் பார்க்கின்றான். அந்தப் பார்வையில் ஏதோ ஓர் அர்த்தம் இருந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் காந்தனை லலிதா கவனித்திருக்க மாட்டாள்.

காந்தனும் லலிதாவும் தங்களுக்குள் ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் எண்ணிக் கொண்டார்கள். இளமை இளமையை ஈர்க்கும் இயற்கையைப் பற்றி இதயங்கள் இரண்டும் சிந்திக்கத் தொடங்கின.

"இவளுக்கு நல்ல வடிவான சுருள் தலைமயிர்; விஜயாவின்ரை பல்லுப்போல எல்லாம் நல்ல சின்னப் பல்லு; ராஜமூயின்ரை கன்னம் மாதிரி நல்ல இதாக இருக்கு. சில பெட்டையளுக்கு மினி ஸ்கேட் பெரிய அலங்கோலமாக இருக்கும். இவளுக்கு நல்லாயிருக்கு, இவளை

எப்படியாவது..." என்று தனக்குத் தெரிந்த சினிமா நடிகைகளின் அழகோடு லலிதாவின் அங்கங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது காந்தனின் மனம்.

லலிதாவின் மனமும் காந்தனையே சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. "இதிலை நிற்கிறவர் சரியாக ஜெய்சங்கரைப் போல அந்த டெரிலின் சேட் ஐயோ அள்ளுது ஆள் கொஞ்சம் கட்டை எண்டாலும் நல்ல வெள்ளை." இப்படியாக அவள் உள்ளம் துள்ளும் வேளையில் கண்கள் காந்தனின் முகத்தையும் முகத்தைத் தடவிக் கொண்டிருக்கும் கரத்தையும் கவனிக்கின்றன.

"வு" என்று உதட்டை உறிஞ்சிவிட்டு, "இவருக்குக் கை எல்லாம் நல்ல கறுத்த மயிர். அந்தக் கூர் மீசையும்" என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே புன்னகை ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறாள். லலிதா தன்னைத் தான் பார்த்துச் சிரிப்பதாக நினைத்த காந்தனுக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. காந்தன் சிரிக்கும்போது கன்னங்கள் இரண்டிலும் குழி விழுவதைக் கவனித்தாள் லலிதா.

"சிரிக்கிறபோது கன்னத்தில் குழிவிழுந்தால் பின்னுக்குப் பெரிய பணக்காரராக இருப்பினம் எண்டு ஆச்சி அடிக்கடி சொல்லுகிறவ, இவரைப் பார்த்தால் இப்பவே செல்லப் பிள்ளை மாதிரித் தெரியுது" என்று எண்ணிக் கொண்டு வந்த லலிதாவின் உள்ளம் காந்தனின் உள்ளத்தோடும் கலந்து உறவாட விரும்பியது.

(2)

கோட்டையில் இருந்து புறப்பட்ட புகையிரதம் பொல் காவலையைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தது. லலிதா சாப்பிடும் அழகைச் சிறிது நேரம் இரசித்துப் பார்த்துக்

கொண்டிருந்த காந்தன் "டொயிலெட்" டுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நின்றான். சாப்பாடு சுற்றி வந்த கடதாசியை யன்னலுக்கூடாக வெளியே வீசிவிட்டு கை கழுவுதற்காக "டொயிலெட்" டுக்கு வந்தாள் லலிதா. ஆட்கள் அதிகமாக இருந்ததால் "டொயிலெட்" டின் அருகில் நின்ற காந்தனை லேசாக இடித்துக் கொண்டு, நுழைந்தாள் அவள்.

'டொயிலெட்' டின் உட்பக்கப் பூட்டு உடைந்துவிட்டதால், லலிதா கையைக் கழுவும்போது சரியாகச் சாத்தப்படாத கதவின் இடைவெளியூடாக அவளைக் கண்ட காந்தன், "நல்ல வெள்ளைக் கால்" என எண்ணி மகிழ்ந்தான்.

கைகழுவி விட்டுத் தன் இருப்பிடத்துக்கு லலிதா சென்ற போது அவனும் அவளும் எதிர்பார்த்தது நடந்தது. ஒரு கணப்பொழுது நேரம் இருவரின் உடலும் ஒன்றோடொன்று உரசப்பட்டது.

"இது நல்ல இதமாயிருக்கு" இருவரின் இதயங்களும் இப்படி எண்ணின.

மாகோ புகையிரத நிலையத்துக்குச் சமீபமாக ரெயின் வந்தபோது பெரும்பாலானவர்கள் நல்ல உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார்கள். காந்தனையே கவனித்துக் கொண்டு வந்த லலிதாவின் கண்களையும் தூக்கம் தன்வசப்படுத்தித் தழுவிக்கொண்டது.

"ஆழ்ந்த உறக்க நிலையிலும் அழகாகவே இருக்கிறாள்" என்று எண்ணியபடி, அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த காந்தனுக்கும் படுக்க வேண்டும் போலத் தோன்றியது. கையில் வைத்திருந்த பேப்பரைக் கதவுக்கு அருகில் விரித்து உறங்க ஆரம்பித்தான்.

காந்தனும் லலிதாவும் தங்களை மறந்த உறக்கநிலையில் இன்பக் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தார்கள். கோட்டையிலிருந்து காங்கேசன் துறையை நோக்கிப் புறப்பட்ட புகையிரதமும், காங்கேசன் துறையிலிருந்து கொழும்பு கோட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்ட புகையிரதமும் அனுராதபுரத்தில் 'செரியோ' சொல்லிவிட்டுத் தங்கள் பிரயாணங்களைத் தொடர்ந்தன.

மதவாச்சியில் மன்னார் பெட்டியைக் கழற்றிவிட்டு புகையிரதம் புறப்பட்டதும் லலிதா விழித்துக் கொண்டாள். காந்தனைக் காணாததால் பெட்டி முழுவதும் தேட ஆரம்பித்தன அவள் கண்கள். ஆசை மிகுதியால் 'சீற்றி'லிருந்து எழுந்து அங்குமிங்கும் பார்க்கும்போது கதவருகில் படுத்திருக்கும் காந்தனைக் கண்டாள்.

உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் அவனது தோற்றம் சினிமாப் படங்களில் நடிகர்கள் உறங்கும் கட்டம் போலக் கவர்ச்சியாக இல்லை. நீல நிற டெரிலின் சேட் கசங்கிக் காணப்பட்டதோடு, ரெயில் பிராயணத்துக்கே உரிய கறுத்த அடையாளச் சின்னங்களையும் பல இடங்களில் பதித்து வைத்திருந்தது. அவனது வாயில் இருந்து வந்த நீர் சிரித்தால் குழி விழும் கன்னங்களில் வெள்ளையாக உறைந்திருந்தது. கவனத்தைத் தன்பக்கம் கவர்ந்த கையிலுள்ள கறுத்த மயிர்களும் கிரீஸ் போன்ற ஏதோ ஒரு பொருளால் மறைக்கப்பட்டிருந்தன.

இந்த நிலையில் காந்தனைக் கண்டபோது - அவன் மீது அருவருப்பான அபிப்பிராயம் உண்டாகியது லலிதாவுக்கு.

“போயும் போயும் இந்தக் குரங்கையா...” - முணு முணுத்துக்கொண்ட உள்ளம் அவளை அப்படியே இருத்தியது.

“வவுனியா வந்திருந்தது” யாரோ சொல்லியது காந்தனின் காதில் தெளிவாக விழுந்தது. எழுந்து லலிதாவைப் பார்த்தான்.

லலிதாவின் நல்ல அழகான சுருள் மயிர் குலைந்து காற்றில் பறந்து திரிந்ததைக் காந்தனின் கண்கள் கண்டன. உறங்கும்போது தலைமயிர் முகத்திலும் விழுந்ததால் லலிதாவின் முகத்தில் எண்ணைத் தன்மையும் காணப்பட்டது. கண்களும் பீளையைக் கக்கி இருந்தன. வேண்டா வெறுப்புடன் பார்க்கும் கண்கள் பயங்கரத்தையும் வெறுப்பையும் உண்டாக்கியது காந்தனின் மனதில்.

“ஓ... போயும் போயும் இவளை லவ் பண்ண நினைச்சேனே!” என்று தன்னைத் தானே நொந்துகொண்டான் காந்தன்.

கோட்டையில் புகையிரதம் புறப்பட்டபோது லலிதாவும் காந்தனும் எண்ணிய எண்ணங்கள் கொடிகாமத்தை வந்து அடைந்தபோது முற்றாக மாறிவிட்டன. காந்தனைப் பார்க்க விரும்பாத காரணத்தால் லலிதா யன்னலுக்கூடாக வெளியில் தன் பார்வையைப் படரவிட்டாள்.

கொழும்பு கோட்டையில் ஆரம்பமான காதல் நினைவுகள் மாகோவரும் வரையில் படிப்படியாக வளர்ந்து, மதவாச்சியிலிருந்து படிப்படியாக மறைய ஆரம்பித்து யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது...

“அவள் இறங்கின பக்கத்தாலை நான் இறங்கக் கூடாது” என்று நினைத்தபடியே சூட்கேசைத் தூக்கிக் கொண்டு, பிளாட்பாரம் இல்லாத பக்கத்துக் கதவைத் திறந்து புகையிரதத்திலிருந்து இறங்குகின்றான் காந்தன்.

‘தினகரன்’ - 1971

வானொலியிலும்
ஒலிபரப்பப்பட்டது.

(1)

காங்கேசன் துறையிலிருந்து புறப்படும் புகையிரதத்தில் நடராசனை வழியனுப்பிவைக்க வந்த பாலன் சொன்னான் "மச்சான் கொழும்புக்குப் போன உடனே தபால் போடு.. முடியுமென்டால் நான் சொன்ன சாமான் என்ன விலை யெண்டும் கேட்டு எழுது."

"போன உடனே முதல் வேலை இதுதான்" என்று சொல்லிவிட்டு, 'எங்கடை செல்வராணி கலியாணம் முடிச்சிட்டாளாம் தெரியுமோ?' எனக் கேட்டான் நடராசன்.

"ஓ, பசறையிலை ஆரையோ மரி பண்ணியிருக்கெண்டு கமலா சொன்னது." பதிலளித்த பாலன் நடராசனையும் ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

"இந்திராணியும் யாழ்ப்பாணத்திலைதான் எங்கையோ கலியாணம் முடிச்சிருக்காளாம், தெரியுமோ?"

மற்றவன் சிரிக்கின்றான். "பாலா", இந்திராணியைப் பற்றி ஒவ்வொரு நியூசும் தெரியும். அவளுக்குப் போன மாதம் ஓர் ஆம்பிளைப் பிள்ளை கூடப் பிறந்திட்டுது. இந்திராணி மட்டுமல்ல - என்னோடை படிச்ச எல்லாப் பெட்டையளும் இப்ப என்ன செய்து கொண்டிருக்கினம் எண்டு தெரியும். பெரிய ஈஸ்வரி வாசிற்றியிலை படிக்கிறாள். சின்ன ஈஸ்வரி வீட்டிலை இருக்கிறாள். ராஜேஸ்வரி பீப்பிள்ஸ் ரீச்சருக்கு அப்பிளை பண்ணியிருக்கிறா. சாந்தி தையல் படிக்கிறா. ரஞ்சி வேம்படியிலை நளினி லண்டனிலை.. தேவி லவ் மரிஜ் பண்ணிக் கொண்டு கொழும்பிலை" கட கட வென்று சொல்லிக் கொண்டு போனபோது...

“போதும் மச்சான், நீ மன்னன். உன்னோடை கதைக் கேலாது. தெரியாமல் வாய் திறந்திட்டன். மன்னிச்சிடு” என்று இடை நிறுத்தினான் பாலன்.

இரண்டு வாலிபர்கள் சேர்ந்து கதைக்க ஆரம்பித்தால் பெண்களைப் பற்றிய கதைக்கா பஞ்சம்? பின்னரும் சில நிமிடங்கள் வரை நடராசனும் பாலனும் பல பெண்களைப் பற்றிக் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

இதற்கிடையில் நடராசன் இருந்த பெட்டியில் ஓரளவிற்கு ஆட்கள் வந்து விட்டனர். அவனுக்கு முன்னாலுள்ள சீற்றிலும் இருவர் வந்து இருந்து விட்டனர்.

ஸ்டேசன் மாஸ்டர் விசில் ஊதியதும் - புகையிரதம் மெதுவாக நகரத் தொடங்கியது. சுமார் ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க கிழவன் ஒருவனும் இளம் பெண் ஒருத்தியும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தனர்.

ஓடிவந்த பெண் நடராசன் இருந்த பெட்டியில் தொற்றிக் கொண்டாள். கிழவன் யன்னலூடாக ஒரு பெரிய சூட்கேசைத் தள்ளிவிட்டுப் “போய் தபால் போடு தங்கச்சி” என்றார்.

நகரும் புகையிரத்துடன் சிறிது தூரம் நடந்து வந்த பாலன், “செரியோ.. ஆளொண்டு உன்னோடை வருகுது. ஏதோ பார்த்துச் செய்... செரியோ” என்று சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

நடராசன் பாலனுக்கு செரியோ சொன்னான். அந்தப் பெண் கிழவனுக்கு செரியோ சொன்னாள்.

“ஆளொண்டு உன்னோடை வருகுது. ஏதோ பார்த்துச் செய்” ரயில் புறப்படும் போது ஏறிக் கொண்ட பெண்ணைக் குறித்து பாலன் சொன்னது நடராசனுக்கு சிரிப்பையும் ஒரு புதுவிதமான உற்சாகத்தையும் கொடுத்தது.

புதிதாக வந்தவள் சூட்கேசை மேலை வைக்கும் போது, எதிர்பாராத விதமாக அவளின் மெல்லிய கை நடராசனின் கைகளின் மேல் பட்டு விட்டது. அவள் முகத்தை நளிமமாக நெளித்துக் கொண்டே "சொறி" சொல்லி முடிப்பதற்குள், அவன் "பரவாயில்லை" என்றான்.

ரயில் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து நின்றபோது நடராசனுக்குத் தெரிந்த சில நண்பர்கள் மேடையில் அங்கு மிங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். அவனையும் பக்கத்திலிருந்த பெண்ணையும் பார்த்துச்சிரித்துக் கொண்டே "ஆ போயிட்டு வாங்கோ" என்று பன்மையில் சொல்லி வழியனுப்பி வைத்தனர்.

மேடை வழியாக நடந்து வந்த எவளோ ஒருத்தி ஜன்னலூடாகத் தலையை நுழைத்து "ஹலோ, சரஸ்" என்ன கொழும்புக்கோ?" எனக் கேட்டாள் நடராசனுக்குப் பக்கத்திலிருந்த பெண்ணைப் பார்த்து.

பக்கத்திலிருந்தவள் "ஓம் மண்டே போயிருப்பன். மதருக்குக் கொஞ்சம் சுகமில்லை. அதனாலை ரூ டேய்ஸ் சிக் அடிச்சனான்". என்றாள் ஆங்கிலமும் தமிழும் கலந்து.

ஓரளவுக்குப் படித்த பெண்களில் பெரும்பாலானோர் இப்படித்தான். ஒழுங்காக ஆங்கிலம் பேசத்தெரியாது. தமிழிலும் கதைக்க வராது. இரண்டு மொழிகளையும் கலந்துதான் மணிப்பிரவாள நடையில் உரையாடுவார்கள்.

இரண்டு பெண்களும் தொடர்ந்தும் மொழியைக் கொலை செய்யக்கூடாது என எண்ணியதாலோ என்னவோ புகையிரதம் இருவரையும் பிரித்து வைத்தது.

“சா கொஞ்ச நேரம் இரண்டு பேருங் கதைச்சிருந்தால் எவ்வளவு விஷயம் அறிஞ்சிருக்கலாம். இப்பவும் என்ன, இரண்டு சங்கதி வந்திட்டிடுது. ஒண்டு இவ கொழும்புக்குத்தான் போறா. மற்றது இவவினர பேர் சரஸ்” என அவளைப் பற்றிய சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்த நடராசனை முன்னாலிருந்தவரின் கேள்வி விழிப்படையச் செய்தது.

“தம்பி கொழும்புக்கோ?” என்று கேட்டதற்குத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டு ஓம் எனப் பதிலளித்தான்.

“நாங்கள் பளையில் இறங்கிவிடுவம். நீங்க நல்ல வடிவாகப் போகலாம்” என்று சொல்லி விட்டு அவனையும் அந்தப் பெண்ணையும் பார்த்தார்.

நடராசன் கடைக் கண்ணால் அவளைப் பார்த்தான். ‘கல்கி’ பத்திரிகையை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். அவனைக் கவனிக்கவில்லை. தனது சூட்கேசைத் திறந்து “பொம்மை” எனும் சினிமாப் பத்திரிகையை எடுத்து விரித்தான் நடராசன். உள்ளமெல்லாம் பக்கத்திலிருந்த பெண்ணைப் பற்றிய எண்ணத்தில் இன்பம் கண்டு கொண்டிருக்கும்போது எப்படிப் படிக்க முடியும். திறந்த பொம்மை அப்படியே இருந்தது. அவள் மட்டும் ஒன்றையும் கவனிக்காமல் வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆண்களிடம் காணப்படும் அடக்கமின்மையால் தான் அவர்கள் பல காரியங்களைச் சாதிக்க முடியாமல் போய் விடுகின்றனர். பெண்கள் உள்ளத்தில் எவ்வளவு ஆசையை வைத்திருந்தாலும் அதை வெளிப்படுத்தாமல் அடக்கி வைத்திருக்கும் ஆற்றல் அவர்களிடம் இருக்கின்றது. அந்தச்

சாமர்த்தியத்தினால் தான் அவர்கள் பல கடினமான காரியங்களையெல்லாம் எளிதிற் சாதித்துக் கொள்கின்றார்கள்.

நடராசன் பல பெண்களுடன் படித்தவன். ஒரு கலைஞனாகவும் இருப்பதால் கலை நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றிலும் பெண்களுடன் கலந்து கொண்டவன். ஒவ்வொரு பெண்ணைக் காணும் போதும் அவளோடு கதைக்க வேண்டும், நன்றாகப் பழக வேண்டும், முடிந்தால் அவளையே காதலிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வுகள் தான் அவனுள்ளத்தில் துள்ளி எழும்.

அந்த உணர்வுகளுடன் பல பெண்களோடு பழகியிருக்கிறான். அவன் விரித்த ஆசை வலையில் பலர் விழுந்தனர். எப்படியோ ஒரு சிலர் காதல் வலையில் இருந்து தாங்களாகவே தப்பிக் கொண்டார்கள். சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை முதலியவற்றால் சிலரை அவனாகவே வெறுத்து கொண்டான்.

நடராசனைப் போல விளையாட்டுத் துறையிலும், கலைத்துறையிலும் பிரபலமான சிலர் இப்படித்தான் நடந்து கொள்கின்றார்கள். அதற்கு அவர்களைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. படைத்தவன் மேல்தான் பழியைச் சுமத்த வேண்டும்.

பெண்களால் ஏமாற்றப்பட்டதோடு, பெண்களையும் ஏமாற்றியிருக்கும் நடராசனுக்கு பக்கத்தில் இருந்த பெண்மேல் மோகம் ஏற்பட்டது. இந்தளவுக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருத்தியும், கொழும்பில் இன்னொருத்தியும் இவனது அன்புக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தும் சந்தித்த பெண்ணை 'விட்டுவிட' மனம் வரவில்லை.

இப்படித்தான் வீட்டில் சாப்பாடு காத்துக் கொண்டிருக்கும் போதும், சிலர் வழியிலுள்ள கடையில் சாப்பிட்டு விட்டுத்தான்

வீட்டுக்குச் செல்வார்கள். அவர்களுக்கிருப்பதைப் போன்ற மனம் நடராசனுக்கும் இருந்திருக்கலாம். அதனால்தானோ என்னவோ “எப்போ பளை வரும்” என்ற எண்ணத்துடன் இருந்தான்.

(3)

பளையை விட்டு ரயில் நகர ஆரம்பித்ததும் பக்கத்திலிருந்தவள் அந்த இடத்தை விட்டு முன்னாலுள்ள சீற்றில் வந்து அமர்ந்தாள். அதுவரை அரைகுறையாகப் பார்த்து ரசித்த அவளுடைய முகத்தை முன்னுக்கு வந்து இருந்தபோது முழுமையாகப் பார்க்க முடிந்தது.

முன்னுக்கு வந்து இருந்தவளை நிமிர்ந்து பார்த்ததும் அவள் புன்சிரிப்பொன்றைப் பரிசாகத் தந்தாள். பதிலுக்கு அவளும் மெல்லிய சிரிப்பைப் பரிசாகக் கொடுத்தாள்.

அவள்தான் முதலில் கதைக்க ஆரம்பித்தாள். “நீங்க கொழும்புக்கா போறீங்க?”

“ஓம்” பதிலைச் சொல்லிவிட்டு அவள் கேட்ட அதே கேள்வியைத் திருப்பி அவளிடம் அவன் கேட்டான்.

“ஓம் நானும் கொழும்புக்குத்தான் போறன்” அவள் மறுமொழி தந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் வரையில் நிலவிய மௌனத்தை மெதுவாகக் கலைத்தான் நடராசன். “உதைக்” கொஞ்சம் தர்றீங்களா?

‘கல்கி’யும் ‘பொம்மை’யும் கைமாறியது. புத்தகங்கள் மாத்திரமல்ல..

“உங்கடை பெயர் சரஸ்வதியா?” அவன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

‘உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?’

“யாழ்ப்பாணம் ஸ்டேசனிலை ஒரு பெட்டை வந்து சரஸ் என்று கூப்பிட்டு உங்களோடை கதைச்..” சொல்லி முடிப்பதற்குள்..

“உங்கடை பெயரென்ன?” என்றாள் சரஸ்வதி.

“நடராசன்! ப்ரண்ட்ஸ்மார் எல்லாம் ‘நடா’ எண்டுதான் கூப்பிடுறவை.” சரஸ்வதியும் தன்னை ‘நடா’ என அழைக்க வேண்டுமென்பது அவன் ஆசை.

“எங்கே நீங்கள் வேலை செய்றீங்க?” அவள் கேட்டாள்.

“டிப்பார்ட்மென்டிலை கிளார்க்” விடையளித்து விட்டு அவளை வினவினான்!

“நீங்கள்...”

“நான்... மினிஸ்ரியிலை டைப்பிஸ்ட்” சரஸ்வதியும் தான் வேலை செய்யும் காரியாலயத்தைச் சொன்னாள்.

“எப்பிடி சிங்களம் எல்லாம் பாஸ் பண்ணிட்டீங்களோ?” இது நடராசன்.

“இல்லை. சோதனை எடுத்தனான், பெயில்.”

கேலியாகச் சிரித்தான் நடராசன். “ஐயோ... நான் வந்து இரண்டு வரிசத்திலை எட்டாம் வகுப்பு பாஸ் பண்ணினனான். அதுகும் ஒழுங்காகப் படிக்கவில்லை. படங்கள் அப்படி இப்படியென்று முஸ்பாத்தியா திரிஞ்சிட்டு..”

பெண்களை பிறர் கேலி செய்யும்போது எதையாவது சொல்லி, அவர்களுக்கு இயல்பாகவே எழும் வெட்கத்தை மறைத்து விடுவார்கள். சரஸ்வதியும் தனது தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. “எங்களுக்குச் சிங்களம் தேவையில்லை. சும்மா எழுதினது தானே!”

“இல்லை சரஸ்... உங்கடை ரான்ஸ்வர், புறமோஷன் அதுகளுக்கு சிங்களம் பாஸ் பண்ணியிருந்தால் நல்லது தானே!” என்றான்.

“மிஸ்டர் நடா!” சரஸ்வதிதான் அவனை அழைத்தாள். அந்த அழைப்பு ஏற்படுத்திய இன்ப உணர்ச்சியை நடராசன் அனுபவிக்கும் போது...

“நீங்கள் சாப்பிட்டீங்களா?” அவள் கேட்டபோது தான் சாப்பாட்டைப் பற்றி யோசித்தான்.

“இல்லை ஆறுதலாகச் சாப்பிடுவம்” சொல்லி விட்டு “நீங்கள்?” என்றிழுத்தான். அவளின் நிலையை அறிவதற்காக.

சரஸ்வதியின் தாழ்மையான வேண்டுகோள், “அந்த சூட்கேஸை எடுத்துத் தாருங்கோ.”

மேலே வைக்கப்பட்டிருந்த சூட்கேஸ்கள் கீழே இறங்கின. ஒன்று அவனுடையது. மற்றது அவளுடையது. அவன் தன்னுடைய சூட்கேசிலிருந்து இடியப்பப் பார்சலை எடுத்தான். அவளும் தனது சூட்கேசிலிருந்து ஒரு பார்சலை எடுத்துவிட்டுச் சூட்கேசை மேலே வைக்கும்படி பணித்தாள்.

நடராசனின் கைகள் பார்சலை அவிழ்த்தன. “என்னுடைய பார்சலைப் பார்த்துப் பயப்பிடாதையுங்கோ. நான் கொஞ்சம் கனக்கத்தான் சாப்பிடுறது. என்ன இருந்தாலும் வயித்துக்கு வஞ்சகம் செய்யக்கூடாது தானே! அம்மா இருபத்தைஞ்சு இடியப்பமும் இரண்டு முட்டையும் பொரித்துக் கட்டித் தந்தவ!”

“இருபத்தைஞ்சோ?” கேலியாகக் கேட்டுக் கொண்டே அவளும் தனது பார்சலை அவிழ்த்தாள்.

“என்னப்பா நீங்களும் இடியப்பமா கொண்டு வந்தனீங்கள்?” என்பதற்குள்...

“ஓ உங்களுக்கு இருபத்தைஞ்சு இடியப்பமும் போதாவிட்டால் சொல்லுங்கோ. இதையும் தாறன்” என்றாள் சரஸ்வதி.

“நான் சாப்பிட்டிட்டுப் போதாவிட்டால் கேட்கிறன். உதென்ன ஏழெட்டு இடியப்பம் தானே! ஒரு வாய்க்குப் பத்தாது. ஏன் தெரியுமா பெம்பளையள் கொஞ்சமாக சாப்பிடுகிறது?” அவளைக் கேட்டான்.

சரஸ்வதி “தெரியாது சொல்லுங்கோ.”

“பொம்பிளையள் தானே சமைக்கிறது. அவை சமைக்கிற சாப்பாடு ருசியில்லை, நல்லாயில்லை என்று அவைக்கே தெரியும். ஆனபடியால்தான் கொஞ்சமாகச் சாப்பிடுறவை” நடராசனின் கேலியைப் பொறுக்க முடியாததால்..

“அ.. காணும்... காணும்” என்றாள்.

இருவரும் கைகழுவிக்கொண்டு வந்து இருப்பதற்கும் ரயில் அநுராதபுரத்தை நெருங்குவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“அப்பாடி! அநுராதபுரம் வந்திட்டுது. இன்னும் அரைவாசித் தூரம்!” சரஸ்வதியின் பெருமூச்சு. அரைப்பங்கு தூரத்தை கடந்து விட்டோம். இன்னும் அரைப்பங்கு தூரம் தானே இருக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சி அவள் முகத்தில் மலர்ந்தது. ஆனால் அவனுக்கோ...

“ஐயோ அநுராதபுரம் வந்திட்டுதே! இன்னும் அரைவாசித் தூரம் தானே இருக்கு. அதுக்கிடையில என்னத்தை செய்யிறது? என்னத்தைக் கதைக்கிறது. அதுவும் ஆக்கள் ஆரும் இந்தச் சீற்றுக்கு வராமல் இருக்க வேணுமே!” உள்ளத்தில் எழுந்த ஏக்கம் அவன் முகத்தில் பிரதிபலித்தது.

சாதாரணமாகப் பிரயாணம் செய்யும்போது ரயில் புறப்பட்ட ஒரு மணி நேரத்திற்குள் சீற்றுக்கடியில்

படுத்துவிடுவான் நடராசன். அழகுப் பெண் ஒருத்தி அருகில் இருக்கும்போது கண்ணில் உறக்கம் எப்படி வரும். அவளுக்கும் தூக்கம் வரவில்லை!

“சரஸ், உங்களுக்கு நித்திரை வரவில்லையா?” உரிமையுள்ளவன் போலக் கேட்டான்.

அவளது பதில்! “நான் றவல் பண்ணுகிறபோது நித்திரை கொள்கிறதில்லை.”

“எனக்கெண்டால் கெதியாக வந்திடும். இண்டைக் கென்னவோ நித்திரையைக் காணன்” அவன் சொன்னதன் அர்த்தத்தை அவள் புரிந்து கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“ஆ அந்த இது..” தொடர்ந்து சொல்ல முடியாமல் நடராசன் தவித்தபோது சரஸ்வதி தன் கண்களாலேயே “எந்த எது?” எனக் கேட்டாள்.

“இந்த தமிழ் ரைப்பிங் எப்பிடி சுகமா? எனக்குப் பெரிய கரைச்சலாய்க் கிடக்கு. சிங்களம் பாஸ் பண்ணியிட்டன். ரைப்பிங்கும் பாஸ் பண்ணினால் தான் வேலையிலை ‘கொன்போம்’ பண்ணுவாங்களாம்” அவன் தொடர்கதைக்கு வித்திட்ட போது அவளும் சேர்ந்து கொண்டாள்.

“நடா தமிழ் ரைப்பிங் அவ்வளவு கரைச்சலில்லை. கொஞ்சம் பழக வேணும். இரண்டு மூன்று மாதத்திற்கு அடிச்சுப் பழகிக் கொண்டுவரச் சரியாகப் போயிடும்.”

“நீங்க சொல்கிறது சரிதான் சரஸ், இங்கிலீசெண்டால் கண்ணை மூடிக் கொண்டு அடிக்கலாம். கப்பிற்றல் எழுத்து வாறபோது மட்டும் உயர்த்தி அடிச்சால் காணும். தமிழ் ரைப்பறடரிலை இந்த மூலையில் விசிறி இருக்கும். அந்த மூலையிலை குற்று இருக்கும். ஒவ்வொன்றையும் தேடிப்பிடிச்சு அடிக்கிற தென்றால்...?”

“நடா நீங்கள் ‘கீ’ போர்ட்டைப் பாராமல் அடிச்சுப் பழகினால் கெதியாய் ‘பிக் - அப்’ பண்ணலாம்.

“ஓ நீங்க ரைப்பிஸ்ட் தானே! அதுதான் இப்படிச் சொல்றீங்கள். கீ போர்ட்டைப் பார்த்தே அடிக்க முடியாமல் கிடக்கு. பாராமல் அடிச்சன் என்றால் நல்லாயிருக்கும்.”

சரஸ்வதி சிரித்தாள். “அப்படியென்றால் நான் சொல்கிற சிஸ்டத்தை போலோ பண்ணினால் சுகமாகப் பழகலாம். முதல் உயிரெழுத்து இருக்குது தானே! ஆனா.. ஆவன்னா அதுகள் இருக்கிற இடத்தைப் பார்த்து வைக்க வேணும். பிறகு மெய்யெழுத்து. பிறகு சின்னச் சின்ன சொல்லுகள்... இப்ப உதாரணமாக அப்பா, அம்மா, ஆடு, மாடு - அதுகளை அடிக்கப் பழகினால் சுகம்.”

“சரி பார்ப்பம்” நடராசனின் சிந்தனை எங்கோ செல்கிறது.

வேலைகள் சம்பந்தப்பட்ட கதை, சினிமாப் படங்கள் பற்றிய கதை, கல்லூரிக்கதை, இருக்கும் இடங்கள் - இப்படி எவ்வளவோ விடயங்களை நடராசனும் சரஸ்வதியும் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

(4)

“எத்தனையோ பெண்களுடன் பழகியிருக்கிறேன். முதல் முதலில் பழகும் போதும், என்னுடன் தனியாக இருந்து கதைக்கும் போதும் அவர்களுக்கு அச்சம் ஏற்பட்டதை அவதானித்திருக்கிறேன். ஆனால் சரஸ்வதியோ எதற்கும் துணிந்தவள் போலப் பழகுகின்றாள். எனக்கிருக்கும் ஆசை அவளுக்கு இருக்கலாம்” என எண்ணியது நடராசனின் மனம்.

அவளின் எண்ணத்தை அறிவதற்காக ரயிலின் ஆட்டத்திற்கேற்ப நித்திரையில் இருப்பவன் மாதிரி இரண்டு மூன்று தடவைகள் அவள் மீது கையைப் போட்டான். கை

பட்டவுடன் என்ன சொல்வாளோ? என்ற பயமும் இருந்ததால் 'சொறி' சொல்லிக் கொள்ளவும் தவறவில்லை.

“பரவாயில்லை” சிரித்தவாறே சொன்னவள். இதைக்கேட்டாள். “நடா ஒரு ஹெல்ப் செய்யவேணும்.”

“ஓ... தாராளமாக.” நடராசன் ஆயத்தமானான்.

“ஒரு சோடா. நெக்டோ அல்லது ஷரோனா.”

“ஓ.... வேண்டி வாறன்” உதடுகளை அசைத்து உள்ளம் அவனைச் சீற்றிலிருந்து எழுப்பியது.

சரஸ்வதி தனது சின்ன மணிபேர்ஸைத் திறந்தாள். “இந்தாங்கோ காசு.”

“வேண்டாம் என்னிடம் காசிருக்கு” சொல்ல எடுத்த வாயை மூடிக்கொண்டு, அவளின் உள்ளங்கையிலிருந்த ஒரு ரூபா நாணயத்தை எடுக்கும்போது நைஸாகக் கிள்ளினான். பூவிலும் மெல்லிய கைகளில் கிள்ளியதைக் கூட அவள் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

சோடா வாங்கப் போனபோது பல பெட்டிகளைக் கடந்து கொண்டு பல பிரயாணிகளைச் சந்தித்துக் கொண்டு செல்ல வேண்டியிருந்தது. தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தவர்களும் அரட்டையடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களும் அவன் கவனத்தைக் கவரவில்லை.

ஆணும் பெண்ணும் அருகருகாக இருந்த இடங்களில் தான் கவனம் சென்றது. ஒரு சீற்றில் ஆணின் மடியில் பெண் ஒருத்தி தலையை வைத்துப் படுத்திருந்தாள். இது போன்ற காட்சிகளை ஒவ்வொரு பெட்டியிலும் பார்த்தான்.

அவர்கள் கணவன். மனைவியாக அல்லது காதலர்களாக இருக்கலாம். அதற்காகப் பலபேர் பிரயாணம் செய்யும் புகையிரதத்தில் நெருக்கமாக நடந்து கொள்வது

நல்லாயிருக்குமா? ரயிலில் மட்டுமல்ல பஸ் முதலியவற்றிலும் மக்கள் நடமாடும் பொது இடங்களிலும் இப்படி நடந்து கொள்தல் கூடாது. அவற்றைப் பார்ப்பவர்கள் தாங்களும் அப்படிச் செய்ய ஆசைப்படுகிறார்கள். மற்றவர்கள் செய்வதைப் போலத் தாங்களும் செய்ய நினைக்கும்போது பல விபரீதங்கள் விளைந்து விடுகின்றன.

சரஸ்வதி குடித்துவிட்டுக் கொடுத்த சோடாப் போத்தலைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டு வரும்போது, ஆணும் பெண்ணும் இணைந்திருக்கும் காட்சிகள், அவை நடராசனின் உள்ளத்தின் அடித்தளத்தில் உறங்கிக் கிடந்த உணர்ச்சிகளை - ஆசைகளை மெல்லத் தட்டியெழுப்பின. எப்படியாவது சரஸ்வதியைத் தனது உணர்ச்சிகளுக்குப் பலியாக்கிவிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அவளை நெருங்கினான். *

அப்போது கூட ஒன்றுமே தெரியாத புன்சிரிப்புத்தான்!

துணிந்தபின் எண்ணுவதற்கு இடமேது? அவன் தனது கரங்களுக்கிடையில் உடலை அணைத்துவிட்டான். "இனியென்ன?" என்ற அலட்சியத்துடன்... அவள் கன்னத்தை நெருங்கும் வேளை...

அடுத்த கணம்...

நடராசனின் கன்னத்தில் சரஸ்வதியின் கைவிரல்கள் பதிந்தன.

பலமான ஒரு அடி. ஒரு நாளும் கலங்காதவனின் கண்கள் கலங்கி விட்டன. மலர் போன்ற மெல்லிய கைகளுக்கு எங்கிருந்துதான் அந்த வலிமை வந்ததோ தெரியவில்லை.

உலகிலேயே பெண்மைதான் மிக மிக மென்மையான தன்மை. அது கூடச் சில சமயம் வன்மையாக மாறிவிடும் என்பதைச் சரஸ்வதியின் கைகள் கன்னத்தில் காயத்தை உண்டாக்கிய போதுதான் அவனால் உணர முடிந்தது.

அவளை அணைக்கத் துடித்த அதே கைகள் தான் வலியெடுக்கும் அவனது கன்னத்தை வருடிவிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அவன் அழுதான். குரலும் தழ தழத்தது. "சரஸ் என்னை மன்னிச்சிருங்கோ..."

சரஸ்வதியும் அழுதாள். வன்மையைப் பெற்றுவிட்ட மெல்லிய கரங்கள் சேலைத் தலைப்பை எடுத்து, கண்களில் பெருகிய நீர் முத்துக்களைத் துடைத்தன. "நீங்களும் என்னை மன்னிச்சிருங்கோ. திடீரென உணர்ச்சி வசப்பட்டு அடிச்சிட்டன்."

மன்னிப்புக் கேட்டவள் தொடர்ந்தாள்; "உங்களைப் பற்றிச் சரியாகத் தெரியாமல் சிரித்துக் கதைச்சது எனது பிழைதான்." தன் தவறை உணர்ந்த பின்பு அவன் செய்த பெரிய குற்றத்தையும் குத்திக் காட்டினாள். "என்ன இருந்தாலும் நீங்க இப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது."

(5)

ரயில் மீரிகமத்துக்குக் கிட்ட வந்துகொண்டிருந்த போது எங்கிருந்தோ பறந்து வந்த கரித்துள் நடராசனின் கண்களுக்குள் புகுந்து கொண்டது. அப்போது அவன் அடைந்த வேதனை, கண்களைத் திறக்க முடியாததால் புழுவாகத் துடித்தான். கண்களைக் கைகளால் கசக்கிக் கொண்டு இடையிடையே முழித்துப்பார்க்க முயன்ற போது சரஸ்வதி அவனுக்காகப் பதறிக்கொண்டு இருந்தாள்.

சரஸ்வதியின் வருத்தம் நிறைந்த திகைப்பு - "என்ன துடிக்கிறீர்கள்? கண்ணெல்லாம் சிவந்து போச்சு!"

"கண்ணிலை ஏதோ விழுந்திட்டுது. கண் தெரியவில்லை."

“கண்ணைக் கசக்காதையுங்கோ.. நான் ஊதி விடுகிறேன்”
 சரஸ்வதி தனது கைகளால் அவனது இமைகளைத் திறந்து
 கொண்டு வாயால் ஊதினாள். நடராசனுக்கு அடித்தபோது
 வன்மையாக மாறிய கரங்கள் மீண்டும் மென்மையாகிப்
 பூவிதழ்களின் நிலைக்குச் சென்றுவிட்டன.

“விடுங்கோ சரஸ், கண்ணைக் கழுவுவம்.”

“நீங்கள் கண்ணைக் கசக்கியிட்டீங்கள். அது கரித்துண்டு
 கண்ணெல்லாம் கீறியிட்டுது.” சரஸ்வதி சொல்லும்போதே,
 கண்களின் வேதனையால் மயக்கமாகி விட்டான்.

மயக்கம் தெளிந்தபோது நடராசன், தனது வாடகை
 அறையில் படுத்து இருப்பதையும், மேசையில் ‘ஒப்ரெக்ஸ்’
 (கண்கழுவும் மருந்து) போத்தல் இருப்பதையும் கண்டான்.

“நடா... உன்னுடைய சரசக்காதான் உன்னைக் காலமை
 ரக்ஷியிலை கூட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டவ. இந்த
 ஒப்ரெக்ஸாலை கண்ணைக் கழுவட்டாம். வசதியானால்தானே
 பிறகு வந்து சந்திக்கிறதாம்.” பக்கத்து அறையில் இருக்கும்
 பத்மநாதன் சொல்லிக் கொண்டே கண்களில் மருந்தை
 ஊற்றினார். நடராசன் சிந்தனையுலகில்..

“பெண்மை ஒவ்வொரு நேரமும் ஒவ்வொரு
 தன்மையுடையதாக இருந்தாலும், அவையெல்லாம்
 மேன்மையான தன்மைகளே! பெண்மையின் தன்மைகளை
 ஒவ்வொரு வரும் அனுபவித்துத் தான் அறிய வேண்டும்”
 கண்களை மூடிய நிலையிலும் நடராசனின் எண்ணம்
 விரிவடைந்து கொண்டே போகின்றது.

‘ஈழநாடு’ -1972

கொழும்பில் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் வீட்டிலிருந்தவாறே பொழுதைப் போக்க கதைப்புத்தகங்கள் வாசிப்பது என் வழக்கம். வழக்கம்போல அன்றும் அலுமாரியிலிருந்த புத்தகங்களில் ஒன்றை எடுத்து கைகள் பக்கங்களைப் புரட்டியது. அச்செழுத்துக்களுக்கு மத்தியில் அழகான கையெழுத்தில் "பாமா" என்று எழுதியிருந்தது.

பாமா -

அவள் என் பள்ளித்தோழி. ஏழு வருடங்களுக்கு முன் உடுப்பிட்டியிலுள்ள மகளிர்கல்லூரியொன்றில் இருவரும் ஒரே வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தோம். பணக்காரியாக இருந்தாலும் "வாணி! வாணி!" என்று என்மேல் உயிரையே வைத்திருந்தாள். பாமா படிப்போடு மட்டும் நின்று விடவில்லை. நாடகம், எழுத்து பேச்சு இவற்றில் எல்லாம் வல்லவளாக விளங்கினாள். ஏராளமான கதை, கட்டுரை, கவிதைகளை எழுதியதோடு நல்ல நாடகங்களையும் நெறிப்படுத்தினாள். எனக்கு அவற்றிலொன்றும் திறமையில்லாத போதும் கதைகள் வாசிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் நிறைய இருந்தது. பாடப் புத்தகங்கள் வாங்க வசதியில்லாமல் திண்டாடியபோது, கதைப் புத்தகங்கள் படிக்கும் வசதியை ஏற்படுத்தித் தந்தவள் பாமா தான்.

கதைப் புத்தகங்கள் வாங்குவதற்காகப் பாமாவின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்த போது மேசைமேலிருந்த "வயலின்" வாத்தியத்தைப் பார்த்து விட்டேன்.

“அடி பாமா? உனக்கு வயலின் கூட வாசிக்க வருமா?”
என்றேன்.

பாமாவின் சிரிப்பு. “வாணி! கொஞ்சம் வாசிக்கத் தெரியும். எஸ்.எஸ்.ஸி சோதனை முடிந்ததும் யாரிடமாவது பழக வேண்டும். வயலின் பழகி முடிந்ததம் ஆர்மோனியம், வீணை எல்லாம் வாசிக்கப் பழகப் போகிறேன். அது மட்டுமல்ல, யாரிடமாவது மிருதங்கம் அடிக்கவும் பழக வேண்டும். இலங்கையிலேயே முதல் முதல் மிருதங்கம் வாசிக்கும் பெண் உன் சிநேகிதி பாமாவாகத்தானிருப்பாள்”.

என் எண்ணத்தில் பட்டதைத் தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டு பாமாவுக்குச் சொன்னேன். “நீ வயலின் வாசிப்பதில் தவறொன்றுமில்லை. பள்ளிக்கூடப் படிப்பு முடிந்த பின் கலைத்துறையில் ஈடுபடுவதே நல்லதென நினைக்கிறேன். இப்போதே சதா நாடகம், பேச்சு என்று பொழுதைப் போக்கிக் கொண்டு இருப்பதால் படிப்பில் போதிய கவனம் செலுத்த வசதி கிடைக்காது. போதாக்குறைக்கு ஒரு பத்திரிகை விடாமல் எழுதுகிறாய். வானொலியிலும் பெண்கள் நிகழ்ச்சி எதுவாக இருந்தாலும் அதிலும் ஓரிடத்தைப் பிடித்துக் கொள்கிறாய். இவற்றோடிருந்தால் படிப்பதற்கு நேரம் எப்படிக்கிடைக்கும்?”

பாமா செல்லமாகக் கோபித்தாள். “வாணி, நீ நினைப்பதுபோல நாடகம், எழுத்து, பேச்சு என்றெல்லாம் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் எனது படிப்பையும் கவனிக்கிறேன். எங்கள் வகுப்பிலேயே எல்லாப் பாடங்களிலும் நான் அதிக புள்ளிகள் எடுத்து வருகிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியும். மற்ற மாணவிகள் ஒரு நாள் முழுவதும் படிப்பதை நான் இரண்டொரு மணி நேரத்தில் படித்து முடித்து விடுவேன். வகுப்பில் படிப்பிக்கும் போது நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளை வகுப்பு முடிந்ததும் அப்படியே

நடித்தும் காட்டுவேன். இவற்றில் கலந்து கொள்வதால் எனது படிப்பு பாதிக்கப்படுவதில்லை.”

என் தோழி சொன்னதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்தது. எல்லாக்கலைகளிலும் சிறந்து விளங்கியது போலவே படிப்பிலும் கெட்டிக்காரியாக இருந்தாள். இருந்தாலும் அவள் எல்லாக்கலைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. “நீ ஏதாவது ஒரு துறையைத் தேர்ந்தெடுத்து அதிலேயே உன்கவனத்தைச் செலுத்தி முழுப் பயிற்சி பெற்றால் புகழ் மிக்க கலைஞர்களில் ஒருவராக வரலாம். வயலினிலும் கொஞ்ச நாள், ஆர்மோனியத்திலும் கொஞ்ச நாள், மிருதங்கத்திலும் கொஞ்ச நாள் என்று பழகிக் கொண்டு வந்தால், காலம் தான் வீணே கழியுமே தவிர ஒன்றையும் ஒழுங்காகப் பயில முடியாது. உனக்கு ஆர்வமும் திறமையும் இருக்கும் கலை ஒன்றைத் தெரிவு செய்து அதிலே முழுக்க முழுக்க ஈடுபட வேண்டும். எந்த ஒரு துறையிலுமே உடனடியாகப் பலனை எதிர்பார்க்க முடியாது. நல்ல பயிற்சி பெற்றுத் திறமைசாலியாகி பின்தான் புகழையும் பலனையும் எதிர்பார்க்க முடியும். நீ வயலினைக் கையில் தூக்கிய உடனேயே எல்லோரும் உன்னை வயலின் மேதையெனப் பாராட்ட வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறாய். அது நடக்கக்கூடிய தொன்றல்ல. எங்கள் தோழி என்பதற்காக நாங்கள் பாராட்டலாம். உன்னைப் போல ஒருவரும் வயலின் வாசிக்கமாட்டார்கள் என்று போற்றலாம். ஆனால் எல்லாரும் அப்படிப் போற்றுவார்களா என்ன?” என்றேன்.

என் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள விருப்பமில்லை அவளுக்கு. “எங்கள் ஒவிய ஆசிரியர் பெருமானைப் பார்த்தாயா? எமது கல்லூரியிலேயே அவரைப்போல ஆங்கிலம் கற்பிக்க வேறு எவராலும் முடியாது. அவர் இல்லாமல் கல்லூரியில் எந்தக் கலை நிகழ்ச்சிகளும் இடம் பெறுவதில்லை. நாடகமானால்

அவர் பழக்க வேண்டும். நடனமென்றால் அதற்கும் பெருமான் தான் முன்னுக்கு வர வேண்டும். பாட்டுக் கச்சேரி என்றாலும் அவர் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். விளையாட்டு விழா என்றாலும் அவரை விட்டு விட்டு நடாத்த முடியாது. ஆசிரியர் பெருமான் தனியொருவராகவே எல்லாத் துறையிலும் மற்றவர்களின் பாராட்டைப் பெறவில்லையா? அவரைப் போல நானும் வர நினைப்பது தவறா?" உதாரணம் காட்டிப் பேசினாள் பாமா.

நானும் உதாரணங்களோடு அவள் கருத்தை மாற்ற முனைந்தேன். "ஆசிரியர் பெருமான் எல்லாத் துறைகளிலும் கைவைத்துப் புகழ் பெற்றுள்ளார் என்பது உண்மைதான். இரண்டொருவர் அவரைப்போல் இருக்கலாம். அதற்காக எல்லோரும் பெருமானாக முடியாது. இல்லாமலும் இன்னொன்றைக் கவனித்தாயா? பெருமானின் திறமையும் புகழும் எங்கள் கல்லூரி என்ற குறுகிய வட்டத்திற்குள்ளேயே அடங்கிக்கிடக்கிறது. அவருக்கேற்ற துறை நாடகம். நாடகத்தோடு மட்டும் அவர் திருப்திப்பட்டு - அதற்காக உழைத்தால் அவர் புகழ் எங்கள் கல்லூரிக்கு வெளியேயும் பரவும். தரமான நாடகங்களை மேடையேற்ற முடியும். நல்ல வானொலி நாடகங்களையும் எழுதலாம். எல்லாத்துறைகளிலும் கைவைத்து கொஞ்சக்காலம் ஒவ்வொரு துறையிலும் புகழ் பெறுவதைவிட ஒருதுறையை முழுக்கக் கற்று மேதையாவது நல்லதல்லவா? இந்தியாவில் வீணைக்கு ஒரு பாலசந்தர், சித்தாருக்கு ஒரு ரவிசங்கர் என்றில்லையா? ஏன் எங்கள் நாட்டிலும் நாதஸ்வரத்தில் புகழ் பெற்ற அளவெட்டிப் பத்மநாதன் - கதாகாலாட்சேபத்தில் புகழ்பெற்ற ஸ்ரீலக்ஷ்மி சுவாமிநாதத் தம்பிரான் - நாடகத்தில் கலையரசு சொர்ண லிங்கம் ஆகியோர் இல்லையா? இவர்களெல்லாம் இரண்டொரு நாள் முயற்சியில் பெரும் புகழ் தேடிச்

கொள்ளவில்லை. எத்தனையோ வருட முயற்சிக்குப் பின்புதான் புகழ் அவர்களைத் தேடிவந்தது. ஆர்வமுள்ள கலையில் திறமையும் இருந்தால் குறைந்தது ஐந்தாறு வருடங்களாவது பலனை எதிர்பாராது பாடுபட வேண்டும். பணமும் புகழும் தானாக வரும்” என்றெல்லாம் எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தேன்.

பாமா எஸ்.எஸ்.ஸி சித்தியடைந்து யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மகளிர் கல்லூரி ஒன்றுக்குச் சென்றாள். அதன்பின் சந்திக்கச் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்காததால் கடிதங்கள் கதை பேசின.

“புதிய கல்லூரியில் பாமாவை விட நாடகம், எழுத்து, பேச்சு ஆகியவற்றில் பலர் சிறந்து விளங்குவதாகவும் தன்னால் அவர்களைப் போலச் சிறப்பாகச் செய்து பெயர் பெற முடியவில்லை” என்றும் முதலில் எழுதிய கடிதத்தில் குறைபட்டுக் கொண்டாள்.

“எல்லாரும் கலைஞர்களாக இருந்தாலும் ஒரு சிலர் தான் புகழ்பெற முடியும். இதற்காக வருத்தப்படாதே. காலம் வரும்வரை பொறுத்திரு” என்றெழுதினேன்.

“நடனம் ஆடக்கூடியவர்கள் குறைவாக இருப்பதால் நான் இப்போது டான்ஸ் பழகிவருகிறேன். நான் நல்லாக ஆடுவதாக நடன ஆசிரியை பாராட்டியுள்ளார். இப்போது அநேகமானவர்கள் நடனமாடி நல்ல பெயர் பெற்றுள்ளார்கள். நானும் ஒரு நடனராணியாக வரவிரும்புகிறேன். வசதியானால் இந்தியாவுக்குச் சென்று நடனம் பயில எண்ணியுள்ளேன்” என்று பாமாவின் கடிதத்தைப் படித்ததும் பதில் எழுதினேன் இப்படி.

“நடன ஆசிரியை எப்படிப் பாராட்டினாலும் ஐந்தாறு வருடங்களாவது நடனத்தைத் துறைபோகக் கற்க வேண்டும்.

அப்போது தான் பிரகாசிக்க முடியும். அதற்குள் மணவாழ்க்கையில் ஈடுபட வேண்டி நேரிட்டால் பணத்தைக் கொட்டி நடனத்தைப் பழகுவதால் ஏற்படும் பலன் தான் என்ன? பணமுள்ளவர்களில் சிலர் பரத நாட்டியம் பயில்வதை ஒரு நாகரிகமாகக் கருதுகின்றனர். படிப்புத் தெரியாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. பரதம் ஆடத்தெரிந்திருக்க வேண்டும் என்று சில பெற்றோர் எண்ணுகின்றனர். பணத்தைச் செலவழித்துப் படிப்பதனால் ஏதாவது பலன் கிடைக்க வேண்டும்.”

அந்தக் கடிதத்துக்கு அவள் பதிலே எழுதவில்லை. எஸ்.எஸ்.ஸி. சித்தியடைந்து எச்.எஸ். ஸியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போது, கொழும்பிலுள்ள அரசாங்க அலுவலகமொன்றில் எழுதுவினைஞராக வேலைபார்க்க வருமாறு அழைப்புக் கிடைத்தது.

கல்லூரிப் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, மகிழ்ச்சியான செய்தியை பாமாவுடன் பகிர்ந்து கொண்டேன். அவள் முகத்தில் மகிழ்ச்சியில்லை. காரணத்தையும் அவளே சொன்னாள்.

“வாணி நான் இப்போது நடன வகுப்புக்குச் செல்வதில்லை. என் உடல் நிலை நடனமாடுவதற்கு ஒத்துக்கொள்ளாததால் சங்கீதம் படிக்கக் போகின்றேன்.” ஒரு கலையையாவது ஒழுங்காகக் கற்காமல் எல்லாவற்றிலும் கை வைத்து ஏமாற்றமடைந்த பாமாவைத் தேற்ற என்னால் முடியவில்லை.

★ ★ ★

“வாணி... என்ன சிந்தனை போல இருக்கிறதே?” அறைத்தோழி அமிர்தா அழைத்தபோது தான் பழைய காட்சிகள் மனமேடையிலிருந்து மறையத் தொடங்கின.

“ஒன்றுமில்லை... பள்ளிக்கூட நினைவுகள்” என்றேன்.

அமிர்தா கேலியாகக் கேட்டாள்... ‘ஓகோ காதலா?..’

“சும்மா போடி அ்தொன்றுமில்லை. இதோ இந்தப் புத்தகத்தைப் பார்த்தாயா? என் பள்ளித்தோழி பாமாவின் புத்தகம். அதுதான்...” சொல்லிக் கொண்டு வரும் போது அமிர்தா என்னை விரைவுபடுத்தினாள்.

“பம்பலப்பிட்டி இந்து கல்லூரியில் ஐந்து மணிக்கு ஆசிரியர் அரியரத்தினம் எழுதுவினைஞர் சேவையின் கிளாஸ் று வகுப்புகள் நடத்துகிறாரல்லவா? நாம் போக வேண்டும் புறப்படு” என்றாள் அறைத்தோழி. ஆசிரியர் அரியத்தினம் நடாத்தும் எழுதுவினைஞர் சேவை வகுப்புக்கு வந்தவர்களைப் பார்த்தேன். “இந்துமதி, சந்திரகலா, மேரி, தெய்வானை, சடாட்சர நாயகி, ராஜேஸ்வரி, பரமேஸ்வரி, பாக்கியம் என்று ஒவ்வொருவராகக் கவனித்துக் கொண்டு வந்த கண்கள் ஒருத்தியைக் கண்டு களிப்பால் துள்ளியது. வெற்றிப்புன்னகையுடன் அவளை அழைத்தேன்.

“பாமா”

அவள் முகம் ஆச்சரியத்தில் மலர்ந்தது.

“பாமா நீ இங்கே எப்படி வந்தாய்?” எனது கேள்விக்கு அவள் அளித்த பதில், “நானும் எழுதுவினைஞராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு இங்கே தான் கடமையாற்றுகின்றேன்.”

“எனக்குத் தெரியவே தெரியாது” என்றேன்.

“உனது முகவரியை எங்கோ தொலைத்துவிட்டேன். அதனால்தான் அறிவிக்க முடியவில்லை.” என்று அவள் சொல்லி முடிப்பதற்கும் ஆசிரியர் அரியரத்தினம் வகுப்புக்குள் நுழைவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

“இன்று அலுவலக நடைமுறைகளைக் கவனிப்போம்” என்று அன்றைய பாடங்களை ஆரம்பித்தவர்.”

“இத்துடன் வகுப்பை முடித்துக் கொள்வோம். மீண்டும் நாளை மாலை ஐந்து மணிக்கும் ஐந்தேகாலுக்கும் இடையில் சந்திப்போம்” என்றதும் வகுப்பைவிட்டு வெளியேறினோம்.

பழைய சிநேகிதியை - பள்ளித் தோழியை ஐந்து வருடங்களுக்குப் பின் சந்தித்ததால் எவ்வளவு விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசலாம்? அவ்வளவையும் அப்போதே கதைத்து விட வேண்டுமென்ற அனல். “வேலைகள் எல்லாம் எப்படிப் போகிறது? இப்போது பத்திரிகைகளுக்கு எழுதுவதில்லையா? வானொலி நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றுவதில்லையா? வயலின், நடனம், சங்கீதம் எல்லாம் என்னாச்சு?

ஏமாற்றத்தோடு சொன்னாள், “பத்திரிகைக்கும் வானொலிக்கும் எழுதுவதால் நேரமும் உழைப்பும் வீணாகிறது. அவ்வப்போது சிறிது பணம் கிடைத்தால் உண்டு. இருந்தாலும் பாடுபடுமளவுக்குப் பலன் கிடைப்பதில்லை. அதனால் இப்போது அவற்றை விட்டு விட்டேன். வசதி கிடைத்தால் வானொலி கேட்பதுண்டு. பணப் புழக்கம் இருக்கும் நேரம் பத்திரிகை படிப்பதுண்டு.”

அதற்கு மேலே அவளிடம் கலைகள் பற்றிக் கேட்க விருப்பமில்லை எனது வீட்டுக்கு வருமாறு அழைத்தேன். அவள் தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னாள்.

“இன்று வருவதற்கு வசதியில்லை. கோபிக்காதே. ஏழு மணிக்கு பிரைற்றன் கலாசாலையில் கோஸ்ட் அன்ட் வேர்க்ஸ் கணக்கியல் வகுப்புக்குச் செல்ல வேண்டும். கொழும்பில்தானே இருக்கிறோம். இன்னுமொருநாளைக்கு கட்டாயம் வருவேன்” என்றாள்.

அவள் வரமறுத்தது கோபத்தை உண்டாக்கவில்லை. ஒரு பரீட்சை முடியுமுன்பே இன்னொரு பரீட்சைக்குப் படிப்பது வேதனையை உண்டாக்கியது. என் வேதனையை மொழி பெயர்த்தேன். "கோஸ்ற் அன்ட் வேர்க்ஸ் கணக்கியலுக்கு இப்போது என்ன அவசரம்? கிளாஸ் ரூ சோதனை முடிந்தபின்பு அடுத்த வருடம் எடுக்கலாமே? இரண்டு சோதனைக்கும் ஒரே நேரத்தில் படிப்பது சிரமமாயிருக்கும். ஒரு பாடத்திலாயினும் போதிய கவனம் செலுத்த முடியாதல்லவா?"

வழக்கமான அவள் சிரிப்பே பதிலளித்தது.

"இரண்டு சோதனையல்ல... இருபது பரீட்சையென்றாலும் என்னால் படிக்க முடியும். கிளாஸ் ரூ பரீட்சையில் தேறினால் பதினைந்து ரூபா சம்பள உயர்வு கிடைக்கும். கோஸ்ற் அன்ட் வேர்க்ஸ் கணக்கியல் பரீட்சையில் தேறினால் கணக்காளர் உத்தியோக உயர்வே கிடைக்கும். எப்படியும் அறுநூறு எழுநூறு ரூபா சம்பளமும் கிடைக்கும். வாழ்நாள் முழுவதும் எழுதுவினைஞராக இருக்க விரும்பவில்லை. எப்படியாவது ஓர் அக்கவுண்டன்ர் ஆகிவிட வேண்டும்" என்றாள்.

கிளாஸ் ரூ பரீட்சையில் சித்தியடைந்தபோது தோழிகளுக்கு விருந்து வைத்தேன். விருந்தில் கலந்து கொள்ள வந்த பாமா என்னைப் பாராட்டினாள். நான் அவளைப் பாராட்டும்படியாக மறுமொழி திருப்தியாக இருக்கவில்லை. எனவே அவளைத் தேற்றிவிட்டு கையிலிருப்பது என்ன புத்தகங்கள் என வினவினேன்.

"ஓ இதுவா? இப்போது அட்வான்ஸ்லெவல் படிக்கிறேன். எப்படியும் ஐந்து வருடங்களுக்குள் பி.ஏ. சித்தியடைந்துவிடலாம். பின்பு ஏதாவது வேறு உயர்ந்த

வேலைகளைத் தேடிக்கொள்ளலாம்” கேக்கைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே சொன்னாள்.

“அப்படியானால் கோஸ்ற் அன்ட் வேர்க்ஸ்...” சந்தேகத்தோடு கேட்டேன்.

“ஆங்கிலத்தில் படிப்பிக்கிறார்கள். தெளிவாக விளங்கவில்லை. அதனால் கோஸ்ற் அன்ட் வேர்க்ஸ் விட்டு விட்டு அட்வான்ஸ்லெவல் படிக்கிறேன். என்னிடத்தில் திறமையும் பணமும் இருக்கிறது. நான் எப்படியும் ஒரு பட்டதாரி யாகிவிடுவேன்”.

குளிர்பானத்தை அவள் கைகளில் திணித்த என் பேச்சு குடாக இருந்தது. “பாமா, உன்னிடம் பணம் இருக்கின்றது என்பதற்காக எல்லாவற்றையும் படிக்க வேண்டுமா? நடனம், நாடகம், வயலின். சங்கீதம் எல்லாம் கற்றாயே. அவற்றால் விளைந்த பயன் என்ன?”

“கிளாஸ் று சோதனைக்குப் படிக்கும்போது கூட உன் திறமையை அதிகமாக மதிப்பிட்டு கிளாஸ் று பரீட்சைக்கும் - கோஸ்ற் அன்ட் வேர்க்ஸ் கணக்கியல் பரீட்சைக்கும் ஒரே சமயத்தில் படித்தாய். பலன்? இரண்டு பரீட்சையிலும் தோல்வி. எவ்வளவு திறமையிருந்தாலும் அந்தத் திறமையில் அளவுக்கதிகமான நம்பிக்கை வைக்கக்கூடாது. ஒரு பரீட்சையில் சித்தியடைந்த பின்புதான் இன்னொரு பரீட்சையைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். எல்லாப் பரீட்சைக்கும் ஒரே நேரத்தில் முயற்சி எடுத்தால் பல மரம் கண்ட தச்சன் ஒரு மரமும் வெட்டான் என்பது போலத் தான் முடியும். எண்ணித் துணிய வேண்டும். ஏதாவது ஒரு குறிக்கோளை வைத்துப் படிக்க வேண்டும். பணம் இருக்கிறது என்பதற்காக வீணாகச் சிந்திச் செலவழிப்பதா? நேரமும்

வசதியும் இருக்கிறது என்பதற்காக எல்லாவற்றையும் படித்து ஒன்றிலுமே தேர்ச்சியடைய முடியாமல் போவதனால் வீண் படிப்பு எதற்கு?"

விருந்துக்கு வந்தவள் என்னோடு கோபித்துக் கொண்டு சென்றுவிட்டாள், பின்பு அவளைச் சந்திக்க முடியவில்லை.

பாமா "அட்வான்ஸ் லெவல்" பரீட்சையிலும் தவறிவிட்டதாகவும் இப்போது கட்டுப்பெத்தை தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் ஏதோ படித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் கேள்விப்படுகின்றேன்.

'ஈழநாடு' - 1972.

மக்களுக்காக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பஸ்ஸில் மக்கள் ஓடிச் சென்று ஏறிக் கொள்கின்றனர். வெள்ளவத்தை பஸ் நிறுத்துமிடத்தில் ஏறிய ஒரு கிழவன், ஒரு பெண், ஒரு வாலிபன் ஆகியோருக்கு இருக்க இடமில்லை. ஆடிச் சென்று கொண்டிருக்கும் பஸ் அதிலிருந்தவர்களையும் ஆடவைத்துக் கொண்டு இருக்கிறது.

கிழவனுக்குப் பின்னால் நிற்கும் வாலிபனின் வசீகரம் பெண்ணின் மனதைக் கவர்கிறது. அது காதல் அல்ல. ஒரு வகையான கவர்ச்சி. சுமார் ஆறடி உயரம், சிரிக்கும் அழகான முகம், சிவந்த நிறம், எவரையும் கவரும் எழிலான தோற்றம் இவற்றோடு அவன் ஒயிலாக நிற்பது, பஸ்ஸின் ஆட்டதற்கிற்கேற்ப மெதுவாக ஆடுவது எல்லாமே பெண்ணின் மனதைக் கவர்கிறது.

அவள் ஏங்குகிறாள். "திரும்பி ஒரு முறை என்னைப் பார்க்க மாட்டாரா?"

அவனும் எண்ணுகிறான் "திரும்பிப் பார்த்தால் எங்கே என்னைத் தவறாகப் புரிந்து விடுவாளோ?"

"எவ்வளவு வடிவானவர்!"

"என்ன ஸ்டைலாக நிற்கிறாள்."

"அவர் சிரிப்பதே தனி அழகு!"

இப்படியெல்லாம் ஒருவரைப் பற்றி ஒருவர் இனிமையாகச் சிந்திக்கின்றனர்.

பஸ் நிற்கிறது.. இருவர் இறங்குகின்றனர். பெண்ணுக்கு இருக்க இடம் கிடைக்கிறது. அவள் இருக்கும் சீற்றுக்கு முன்னாலுள்ள இருக்கையிலும் ஓரிடம் காலி.

அந்த இடத்துக்காக கிழவனும் வாலிபனும் போட்டி போட்டபோது வாலிபனுக்கு வெற்றி.

“பாவம்! அவருக்கு ஒரு மாதிரி இடம் கிடைத்தது.” அவனுக்காகப் பரிதாபப்பட்டவள் கிழவனைப் பார்க்கிறாள்.

“ஐயோ! பார்க்கவே சகிக்கவில்லை. நடக்கவே முடியாது. இந்தக் கிழடுகள் எல்லாம் ஏன் பஸ்ஸில் வருவான்? வீட்டிலை பேசாமல் இருக்கலாமே!”

“மூக்குச்சளியும் சிந்திக் கொண்டு சீ... வாயாலை வீணியும் வடியுது”

“கை காலிலையிருக்கிற புண்ணுக்கு மருந்தும் கட்டாமல்..”

எல்லாம் வெறுப்பான எண்ணங்கள்.

வாலிபன் பஸ் கண்ணாடிக்கூடாக வெளியே பார்ப்பதுபோல அவளைப் பார்க்கிறான். அவளும் அவனைப் பார்க்கிறாள். கண்கள் ஏதோவெல்லாம் பேசுகின்றன.

பஸ் பம்பலப்பிட்டியில் நிற்கிறது.

அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தவர் இறங்க, அந்த இடத்தைக் கிழவன் பிடித்துக் கொள்கிறான்.

அவளின் அருவருப்பு - “ஐயே,... சீ....”

பஸ் வேகமாகச் செல்வதாலும் திடீர் பிரேக்குகள் பிடிப்பதாலும் ஒருவரோடொருவர் மோதிக் கொள்கின்றனர்.

வாலிபன் பக்கத்தில் இருந்தவருடன் மோத, கிழவன் அந்தப் பெண்ணுடன் முட்டிக் கொள்கின்றான்.

திரும்பி முறைத்துப் பார்க்கிறான். 'நான்சென்ஸ்'

நாலைந்து மாதங்களாக, சவரக் கத்தியே பட்டறியாத முகம். அழுக்குச் சட்டை. பரட்டைத் தலை. ஒரு வகையான வெடில் வேறு வீசியது.

வாந்தி வருவது போன்ற அருக்குவிப்பு. நகர்ந்து இருந்தாள். வெறுப்பு வெடித்தது. "இந்த இடத்திலை அவர் மட்டும் இருந்திருந்தால்" மனக்குரங்கு கிளைக்குக் கிளை தாவியது.

"கொஞ்ச நேரம் என்னுடன் பேச மாட்டாரா, இவர்?" வடிவான சட்டை, அந்தச் சிரிக்கும் பார்வையொன்றே போதுமே, எப்பவும் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பதற்கு!"

"ஹும்!" என்று ஆழ்ந்த பெருமூச்சொன்றை வெளியிட்டாள், அவள்.

பஸ் நிற்கிறது.

ஒருவரையும் இறக்கிக் கொள்ளாத பஸ் கர்ப்பிணி ஒருத்தியை ஏற்றிக் கொண்டு புறப்படுகின்றது. இளமை குலுங்கும் அவள் பெருத்த வயிறுடன் கம்பியை பிடித்துத் தொங்கிய வண்ணம் வாலிபனுக்குப் பக்கத்தில் வந்து நிற்கிறாள்.

அவனுக்கும் அது தெரிகிறது. திரும்பிப் பார்த்தால் எழும்பி இடங்கொடுக்க வேண்டி வருமோ என்ற அச்சம். அதனால் வீதியைப் பார்க்கிறான். முன்னாலே இருக்கும் பெண்ணைக் கடைக்கண்ணால் நோக்குகிறான்.

“வாலிபன் எழும்பி இடம் கொடுக்கப் போகிறான்” என்ற நினைப்பு மனசில் சுழியிட இருந்தவளுக்கு “நீ இங்கே வந்திரு, தங்கச்சி” என்ற கிழவனின் குரல் திகைப்பை அளிக்கிறது.

கிழவன் எழும்ப இவளுக்குப் பக்கத்தில் அமர்கின்றான்.

பக்கத்தில் அவள் வந்து இருந்ததுமே, இவளது கனவுகள் சிதைந்தன. “சீ” இவனும் ஒரு மனிசனா?

முன்னர் எனக்கிவன் எப்படிச் சுவர்ச்சியாகத் தென்பட்டான்? என்று இப்போது இவள் அதிசயப்பட்டாள்.

“சுவர்ச்சி ஒரு கணநேர மயக்கம். உயர் நடத்தைதான் மிகச் சிறந்த ஆண்மை!” என்று இவள் தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள்.

கிழவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இப்பொழுது கிழவன் மேல் வெறுப்பில்லை. துவேஷமில்லை. அகுசியில்லை. மாறாக, மனதிற்குள் பரிவுணர்ச்சி குடி கொண்டது.

பஸ் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இவள் தற்செயலாகக் கூட அந்த நவநாகரீக ரோமியோவின் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவேயில்லை.

‘மல்லிகை’ 1973

அன்று நடந்தது.

எனக்கு அது புது அனுபவம். அவளுக்கும் அப்படித் தான்.

இழக்கக்கூடாததொன்றை இழந்த சோகம். சோர்ந்து போய்ப் படுக்கும் அவள் முகத்தில் தெரிகிறது. மெதுவாக இந்த இடத்தை விட்டு நழுவுகின்றேன். "ஸ் மணி ஏழாகுது. நான் போயிட்டு வாறன். இங்கே நடந்ததொண்டையும் ஒருவருக்கும் சொல்ல வேண்டாம்."

விமலாவின் உறவு பிரச்சனைக்கு வழிவகுக்கும் என்ற மனப்பயம் என்னை கொழும்புக்கு இழுத்து வந்தது. எழுது வினைஞன் வேலை கிடைத்ததும் 'கிளப் டான்ஸ்-பொப் இசை என்று அலைந்து கொண்டிருந்த எனக்கு ஜெசிந்தாவின் சினேகம் கிடைக்கிறது. அவளும் ஒரு பாடகிதான்;

ஜெசிந்தா என் வாடகை அறைக்கு வருவதும், வத்தளையின் இருக்கும் அவள் வீட்டுக்கு நான் செல்வதும் வழக்கம். தானும் மகிழ்ந்து என்னையும் மகிழ்வித்த ஜெசிந்தாவிடமிருந்தும் விடுதலை பெற விரும்பி நுவரெலியாவுக்கு இடமாற்றம் பெற்றுக் கொண்டேன்.

"மிஸ்டர் ஆனந்தன் உங்களுக்கு நுவரெலியா ட்ரான்ஸ்பர் கிடைச்சிருக்காம். உண்மையா?" ஜெசிந்தா கேட்கின்றாள்.

'ஓம் நான் போக மாட்டன் எண்டுதான் சொன்னான். கொழும்பை விட்டு இடமாற்றம் செய்ய வேணும் என்று சீவ் எக்கவுண்டன்ட் ஒரே பிடியாக நிற்கிறபடியால் ஒண்டும் செய்ய

ஒப்புவிக்கிப்படுகின்றன.

அவளின் அடுத்த கேள்வி - “நீங்கள் நுவரெலியாவுக்கு போகத்தான் வேண்டுமா?”

“ஓ... இல்லையெண்டால் வேலையை விட்டு விட்டு வேற ஏதும்தான் செய்யவேணும். நுவரெலியாவிலை ஆகக் கூடினால் இரண்டு வருஷம் தான் வைத்து இருக்கலாம். ஜெசி நுவரெலியாவுக்குப் போனாலும் அடிக்கடி கொழும்புக்கு வருவன். சிங்களச் சோதனை பாஸ் பண்ணினதும் முதல் வேலை எங்கடை கலியாணம்தான்!”

ஜெசிந்தாவின் விரல்கள் என் கரங்களில் படர்ந்திருந்த ரோமங்களை வளையங்களாகச் சுருட்டி விளையாடுகின்றன. அவள் உடலை என் உடல் தீண்டுகிறது. அந்த இன்ப வேதனையால் அவள் சோர்ந்து விடுகிறாள். நான் சோர்வைப் பொருட்படுத்தாமல் என் பெட்டி படுக்கைகளைக் கட்டுகின்றேன்.

என் சதித்திட்டம் தெரியாத ஜெசிந்தா மெதுவாக எழுந்திருந்து குலைந்திருந்த கூந்தலை வாரி, சீப்பாலும் எடுக்க முடியாத சிக்கலை, சிறு விரல்களை கூந்தலுக்குள் நுழைத்து இழுத்தபின் அறுந்த மயிர்களையும் ஆள்காட்டி விரலில் உதிர்ந்த மயிர்களையும் சுற்றி பின் அதை ஒரு சிறு பந்தாக உருட்டி “துப்துப்” என்று துப்பி ஜன்னலூடாக எறிகின்றாள்.

இன்று நடப்பது.

“தாத்தா தாத்தா” - ஒரு குழந்தையின் குரல்.

அகத் திரையில் பாடமாக ஓடிய பழைய காட்சிகள் கடந்த கால நினைவுகள் திடீரென்று அறுந்தன.

“தாத்தா உங்களைத் தேடிக் கொண்டு ஆரோ ஒரு தாத்தா வந்திருக்கிறார்” என்று என் பேத்தி மனோகரி சொன்னதும் வெளியே எழுந்து சென்றேன். மனோகரி “ஆரோ தாத்தா” எனக் குறிப்பிட்டது எனது நண்பன் நவரத்தினராசாவைத்தான்.

நவரத்தினமும் நானும் விறாந்தையிலிருந்து நாற்காலிகளில் அமர்ந்தோம். நெடு நாட்களுக்குப் பின் சந்தித்ததால் குடும்பங்களைப் பற்றி கதைகள் நிறைய வந்தன. ஒரு கட்டத்தில்-

“தவா, நீ சொல்லுறது உண்மைதான். மற்ற ஆக்களோடே எவ்வளவுக்குச் சிரிச்சுக் கதைச்சாலும் எனக்குக் கொஞ்சமும் நிம்மதியில்லை. அந்த வயதிலை ஆடின ஆட்டமெல்லாம் அடங்க வேணுமெண்டதுக்காகத் தான் எனக்கொரு கலியாணத்தைக் கட்டி வைச்சினம். அவள் இரண்டு பெட்டையளைப் பெத்துத் தந்திட்டுச் செத்துப் போயிட்டாள். ஒரு மாதிரி மூத்த மகள் விஜயாவுக்கு கலியாணத்தை முடிச்சன். கொஞ்சம் நிம்மதி எண்டு இருக்கிறபோது அவன் அவளை விட்டுட்டு ஓடிவிட்டான். இப்ப விஜயாவையும் பிள்ளை மனோகரியையும் நான்தான் வைச்சுப் பார்க்க வேண்டியிருக்கு. இரண்டாவது ஜெயராணிக்கு மாப்பிள்ளை தேடுறதுக்கிடையிலை உயிர் போயிடும் போலிருக்கு, என்ன செய்யிறது? எல்லாம் தலைவிதி” என் குரல் கம்மியது.

நவரத்தினம் தலையை ஆட்டினான். தலைவிதி எண்டு சொல்றதை எல்லாம் நாங்களாகவே தேடிக்கொள்ளுகிற விதி. அந்த நேரம் கண் மண் தெரியாமல் ஆடின ஆட்டத்துக்கெல்லாம் இப்ப அனுபவிக்க வேணுமெண்டு பலன்.

“இந்தப் பெட்டையள் இரண்டுமில்லாட்டி எனக்கொரு பயமுமில்லை. கிடைச்சதைச் சாப்பிட்டிட்டு நினைச்ச இடத்துக்குப் போய் வரலாம்” என்றேன்.

“நீ நினைச்ச இடத்துக்குப் போய் வரக்கூடாது
எண்டதுக்காகத் தான் கடவுள் இரண்டு பெட்டையளைத் தந்து
உன்னைச் சோதிக்கிறார். படிக்கிற போதும் கொழும்பிலை
வேலை செய்யிற போதும் எத்தினை பெட்டயளை
ஏமாத்தினாய்? அந்தப் பாவங்கள் தான் உன்னைப் போட்டு
இப்பிடி அலைக்கழிக்கிறது” நண்பன் என்னைப் பார்த்தான்.

மௌனம் சாதிப்பதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய
முடியும். தொடர்ந்தும் அவனே பேசினான்.

“ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ஒரு பெண்ணைக் கெடுக்கிறது
தான் பெரிய பாவம். எப்படியான பாவத்தையும் செய்துவிட்டு
தப்பிவிடலாம். ஆனால் ஒரு பெண்ணைத் தொட்டுப் போட்டுக்
கைவிட்டால் அந்தப் பாவம் சாகிற வரைக்கும் தொடர்ந்து
வரும். சரி உன்னையும் பார்க்கப் பரிதாபமாகத்தான் இருக்கு.
ஜெயராணிக்கு ஆராவது நல்ல பெடியன் சந்திச்சால் வந்து
சொலுறன்.”

நவரத்தினராசாவை வாசல் வரை சென்று
வழியனுப்பிவிட்டு வந்தபோது பூவரசு மர நிழலில்
மாவிடித்துக் கொண்டிருக்கும் விஜயாவையும், இடித்த மாவை
அரித்துக் கொண்டிருந்த ஜெயராணியையும் என் கண்கள்
கண்டன.

யாழ்ப்பாணத்தில் படிக்கும் போது விமலா என்றொரு
பெண்ணுடன் பழக்கம் ஏற்பட்டு “எப்படியும் உன்னையே
கல்யாணம் முடிப்பேன்” என்று வாக்குறுதி கொடுத்து அவளை
ஏமாற்றினேன். அவளை அனுபவித்த பின்பு அவள் வீட்டுப்
பக்கமே செல்லவில்லை. பின்பு அவளைப் பற்றி எதுவுமே
அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அறிந்து கொள்ள முயற்சி
எடுக்கவில்லை.

“எனது மூத்த மகள் விஜயாவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் விமலாவின் முகம்தான் தெரிகிறது. நான் விமலாவை ஏமாற்றியது போலத்தான் விஜயாவையும் அளவோடு படித்த மாணவன் ஏமாற்றி, ஒரு குழந்தைக்கும் தாயாக்கிவிட்டு தலைமறைவாகிவிட்டான். பெற்ற குற்றத்துக்காக விஜயாவையும் அவள் குழந்தை மனோகரியையும் வைத்துச் சாப்பாடு போடுகிறேன்!”

கொழும்பில் வேலை பார்த்த போது என் வாழ்க்கையில் குறுக்கிட்டவள்தான் ஜெசிந்தா என்ற பாடகி. அவளை விட்டுப் பிரிய வேண்டுமென்பதற்காக நுவரெலியாவுக்கு மாற்றலாகிச் சென்றேன். நுவரெலியாவுக்குச் சென்றதும் அங்கும் ஒரு பெண்ணுடன் தொடர்பு. அதை அறிந்த பெற்றோர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு திருமணம் செய்து வைத்தனர். பின்பு ஜெசிந்தாவைச் சந்திக்கவில்லை. அவள் எழுதிய கடிதங்களுக்குப் பதில் எழுதவுமில்லை.

ஜெசிந்தாவின் நினைவாக எனது இரண்டாது மகளுக்கு ஜெயராணி என்று பெயர் வைத்தேன். சிறு வயது முதல் ஆடல் பாடல் முதலியவற்றில் வல்லவளாக விளங்கியவளுக்கு ஆண் சிநேகிதர்கள் பலர் கிடைத்தார்கள். பல சிநேகிதர்கள் கிடைத்தென்ன? எல்லோரும் அவளோடு சேர்ந்து ஆடவும் பாடவும் விரும்பினார்களேயொழிய அவளோடு வாழ்க்கை நடத்த ஒருவரும் விரும்பவில்லை.

மணமாகாமலே வாழ்விழந்து நிற்கும் விஜயாவும் மண வாழ்க்கையைக் காணமுடியாமல் தவிக்கும் ஜெயராணியும் எனக்குப் பாரமாக இருக்கின்றார்கள். அன்று பெண்களால் இன்பம் கண்டவனுக்கு இன்று பெண்களால் தான் அளவிறந்த கவலையும் துன்பமும். நண்பன் நவரத்தினராசா சொன்னது அடிக்கடி என் மனதில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல் ஒரு பெண்ணைக் கெடுக்கிறது பெரிய பாவம். எப்படியான பாவத்தையும் செய்திட்டுத் தப்பியிடலாம். ஆனால் ஒரு பெண்ணைத் தொட்டுப் போட்டுக் கைவிட்டால் அந்தப் பாவம் சாகிற வரைக்கும் தொடர்ந்து வரும்”.

உண்மைதான்.

ஒரு பெண்ணைத் தொட்டுப் போட்டுக் கைவிட்டால் அந்தப் பாவத்திலிருந்து ஒருபோதும் தப்ப முடியாது. விமலாவிடமிருந்தும் ஜெசிந்தாவிடமிருந்தும் தப்பிவிட்ட எனக்கு விஜயாவிடமிருந்தும் ஜெயராணியிடமிருந்தும் தப்ப முடியவில்லை.

விமலா-ஜெசிந்தாவின் வினைவுகள் இதயத்தை அரிந்தெடுக்கின்றன. யாரோடு திருட்டுத்தனமாக இணைந்திருந்த இன்பம் கண்டேனோ அவர்களே என்னை வருத்துகின்றார்கள். அன்று எந்த செயல்கள் இன்பமாகத் தோன்றினவோ அவற்றின் விளைவுகள் துன்பச் சமையாகி என் இதயத்தை அழுத்துகின்றன. நல்லதோ கெட்டதோ ஒவ்வொரு செயலுக்கும் விளைவுகள் உண்டு. அந்த விளைவுகளில் இருந்து ஒருவரும் ஒருபோதும் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது.

‘மனித வாழ்க்கையே ஒரு நாடகம்’ என்பது எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கின்றது. நானும் ஒரு நடிகன்தான். எனது வாழ்க்கை ஒரு சோகமான நாடகம். அந்த நாடகத்தில் என்னோடு விமலா - ஜெசிந்தா, ஆகியோர் ஆரம்ப காட்சிகளில் நடிக்ந்தார்கள். விஜயா - ஜெயராணி ஆகியோரோடு இப்போது நான் நடிக்கின்றேன். சோகமான நாடகம் தொடர்கிறது...

‘மாணிக்கம்’ - 1975

ஹாய்... ஹாய்.. கோழியளும் விடாதுகளாம். இந்த அப்பத்தைச் சுட்டு ஒப்பேற்றிப்போட்டு ஒருக்கால் கோயிலடிக்கும் போட்டு வரலாமெண்டால்...

வாணை செல்லாச்சி, என்ன அப்பம் வாங்கவோ? கொஞ்சம் இரணை, சுட்டுத்தாறன். இண்டைக்கு எழும்பவும் பிந்திப்போச்சு; கடைசி வெள்ளிக்கிழமையாகவும் கிடக்குது; ஒருக்கால் சன்னதி கோயிலுக்கும் போட்டு வர வேணும், பிறகு செல்லாச்சி எப்பிடி உங்கட பாடுகள்.

ஓ நீ சொன்னது மெய்தான். அப்பம் சுட்டு விக்கிறதிலை இப்ப ஒண்டும் அவ்வளவு ஆதாயமில்லை. எனக்கென்ன வீடுகட்ட, கார் வாங்கவே காசு? அண்டாடம் சீவியம் ஒடினால் காணும், அதோடை அப்பம் சுட்டு விக்கிறது எனக்குப் பொழுது போக்காகவும் இருக்கும். மாவும் விலையேறியிட்டது. தேங்காயும், நாப்பத்தைஞ்சியாம் விக்கிறாங்கள். இந்த அறாவிலை குடுத்து சாமான் சக்கட்டு வாங்கி எட்டுச் சதத்துக்கு 'பாலப்பம்' விக்கிறது கெட்டித்தனம்தான். உங்கை கடைவழிய வெள்ளையப்பமே பத்துச் சதத்துக்கு விக்கிறார்கள். சனம் கடையிலயெண்டால் கனகாசு குடுத்து வாங்குங்கள், எங்களெட்டை யெண்டால் நொட்டை சொட்டை கதைக்குங்களே ஒழிய காசு கூட ஒழுங்காத் தராதுகள்.

இஞ்சைபார் செல்லாச்சி. அப்ப ஒருக்கால் நாரிப்பிடிப்பெண்ணு ஆஸ்பத்திரியிலை போய்ப் படுத்தனான்தானே. அப்ப மகன் வந்து - "அப்பச்சட்டியோடை

இருந்து தான் நாரிப்பிடிப்பு வந்தது. இனிமேல் அப்பம் கூட வேண்டாம். நான் மாசாமாசம் அம்பது ரூபா அனுப்புவன்." எண்டு சொன்னவன்.

உங்கை இப்ப கன இளந்தாரிப் பெடியளுக்கும் நாரிப்பிடிப்பு வருகுது. அவங்களெல்லாம் அப்பச்சட்டியோட இருந்தே நாரிப்பிடிப்பு வந்தது. அது ஒரு வயதுக்கும் வாதக்குணத்துக்கும் நாரிப்பிடிப்பு வாறதெண்டு யோசிச்சப்போட்டு, ஆசுப்பத்திரியாலை வந்த உடனை அப்பச் சட்டியைத் தூக்கினன். அவன் மகனும் சொன்ன மாதிரி இரண்டு மூண்டு மாதம் அம்பது ரூபா அனப்பினான். அம்பது ரூபா வர வர நாப்பது முப்பது ரூபாவாகக் குறைந்து இப்ப பத்து ரூபாவாக வந்து கொண்டிருக்குது. அதுக்காக நான் அவனைக் குறை சொல்லயில்லை, அவனுக்கும் என்ன கஸ்டமோ - துன்பமோ. பிள்ளை குட்டியள் இப்படித்தான் இருந்தாப்போலை ஒரு உசாரிலை அல்லது பிறத்தியாருக்கு முன்னாலை ஐயாவுக்கு நூறு ரூபா அனுப்புவன் எண்டு சொல்லுங்கள். ஆனால் அப்படி அனுப்புறதெண்டால் என்ன இலேசான அலுவலே? அல்லது அது வருமெண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது தான் தாய் தகப்பனுக்கு வடிவே?

எனக்கென்ன - அப்பக்கடை பிழையில்லாமல் நடக்குது. நான் ஏன் அவையிவைக்குப் பயப்பட வேணும்? எனக்கொரு புருஷன் முருகாத்தை, அவரும் முந்தி மேசன் மாரோடை போய் உழைச்சுக்கிழைச்சுத் திண்டுகொண்டிருந்தவர். பேந்து இவன் பொடியன் மாசம் மாசம் கொஞ்சக் காசு அனுப்பத் தொடங்கின உடனை உழைப்பை விட்டிட்டார், அவன் அனுப்பிற காசுக்கு இரண்டு மூண்டு நாளைக்கு வடிவாகச் சமைச்சுத் திண்டிட்டு பிறகு அங்காலை இஞ்சாலை ஆலாய்ப் பறக்கிறது. முருகாத்தையினரை சீவியம் இப்பிடி ஓடுது.

இல்லைச் செல்லாச்சி, அப்பக்கடை நடக்கிறபடியால் அவையிவையின்ர கையைப் பாராமல் என்ற சீவியம் ஓடுது. மனிசராகப் பிறந்ததுகள் நோய் நொடி வந்து பாயிலை படுக்கு மட்டும் ஏதாவது தொழில் செய்து கொண்டிருக்க வேணும். அப்பத்தான் மற்றவைக்குப் பயப்பிடாமல் எங்கடை விருப்பப்படி வாழலாம்.

பார்த்தியே பார்த்தியே, செல்லாச்சி, தொழில் செய்ய வேணுமெண்டதுக்காக - "எல்லாரும் அப்பம் சுட்டால் ஆர் வாங்கிறது?" என்று கேட்கிறாய். நான் அப்பம் சுட்டப்போலை எல்லாரும் அப்பம் கூட வேணுமே? ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொண்டைச் செய்யிறது தானே, சீதவன சந்தைக்குப் போகுது. கொடிகாமச் சந்தையிலையும் சாவகச்சேரிச் சந்தையிலையும் விக்கிறதை வாங்கிக் கொண்டு வந்து உடுப்பிட்டிச் சந்தையிலை விக்கிறதிலை தானே அதுகள் ஏழெட்டுப் பேர் சீவிக்குதுகள். பொன்னர் கீரைக்கட்டுத் துக்கித்தானே மருமகனுக்கு லொறி வாங்கினதும் - மகளுக்கு நகை நட்டு செய்ததும் - இராசம்மா கிழங்கு அவிச்சு ஓடியல் காயப்போட்டுத்தானே மாளிகை மாதிரி ஒரு வீடு கட்டினவள்.

எதுக்கும் ஒரு முயற்சி வேணும். அல்லது ஒண்டும் செய்ய முடியாது. "ஒரு காரியத்தைச் செய்வன் செய்வன்" என்று முருகாத்தை மாதிரிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. செய்து காட்ட வேணும். அதுக்கு நடக்கக்கூடிய காரியமாக ஓரளவு யோசிச்சுச் செய்ய வேணும். லாபமோ நட்டமோ கொஞ்ச நாளைக்குச் செய்ய வேணும். எடுத்த உடனே என்னெண்டு லாப நட்டம் சொல்லுறது, இஞ்சை நானும் அப்பக்கடை தொடங்கின உடனை இரண்டு மூண்டு ரூபா வியாபாரம் தானே. இப்பவெல்லோ ஏழெட்டு ரூபாவுக்குப் பிழையில்லாமல் நடக்குது.

“ஒரு முழுத்துண்டு காணியிலை என்னத்தை வைச்சுப்பயிர் செய்யிற” தெண்டு முருகாத்தை கேட்கிறார். அவன் வேலுப்பிள்ளைக்கும் எங்களளவு காணிதானே. அந்தக் காணியிலை வடிவான கொட்டிலும் கட்டி, கிணறும் வெட்டி, நாலைஞ்சு வாழைக்குட்டியும் வைச்சான். “நாலைஞ்சி வாழைக்குட்டியாலை என்ன வரப்போகுது?” எண்டு கேட்டதுக்கு..

“வெள்ளிக்கிழமை சாப்பிடுறதுக்கு இலையெண்டாலும் வெட்டலாம்” எண்டான். அந்த நாலைஞ்சு வாழைக் குட்டி நாப்பது அம்பதாயிட்டிடுது. ஒரு கிழமைக்கு இரண்டு மூன்று வாழைக்குலை விக்கிறான். தின்னவேலியிலை வாங்கி வைச்ச ஒட்டு மாங்கண்டும் நல்லாய்க் காய்க்குது. நல்ல ருசியெண்டபடியால் தானே மகாலிங்கம் கொழும்புக்கு வாங்கிக் கொண்டு போறவன். மகாலிங்கத்தின்ரை குணத்துக்கேற்ற மாதிரி நல்ல பெண்சாதியும், பெரிய வீடும், வடிவான காரும், ஓ... ஒவ்வொருத்தருக்கும் அவையவையினர் குணத்துக்குத் தக்க மாதிரித்தான் உத்தயோகங்களும் பெண்சாதியும் வந்து அமைகிறது.

இப்பவெல்லோ உதுகள் காசுக்கும் வடிவுக்கும் கலியாணம் முடிக்கிறதுகள். உங்கை காசுக்கும் வடிவுக்கும் கலியாணம் முடிச்ச ஆக்களினர் பொட்டுக்கேடு எங்களுக்குத் தெரியாதே? அப்புலிங்கத்தினர் பெடிச்சிக்கு அச்சவேலியிலிருந்து பணக்கார மாப்பிள்ளையொண்டு கொண்டு வந்தினம். அவன் பெரிய பணக்காரனாம். கொழும்பிலை உத்தயோகம். நாலைஞ்சு வீடு; இரண்டு கார் எண்டு எல்லோருக்கும் புழுகிக் கொண்டு திரிஞ்சினம். அது போதாதெண்டு அப்புலிங்கமாமக்களும் இரண்டு லட்சம் ரூபா சீதனமாகக் குடுத்தினம். கடைசியாகக் கண்டதென்ன? அவன்

மூண்டு மாதத்திலை பெட்டையை விட்டிட்டு ஓடியிட்டான். காசையும், காரையும் பாத்தினமேயொழிய வேறையொண்டையும் பார்க்கவில்லை.

ஏன்? சின்னத் தம்பியின்ரை பெடியனும் வடிவான பெம்பிளையெண்டுதானே ஒரு நேர்ஸ் பெட்டையைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தவன். அவளும் அவனை விட்டுட்டுப் போயிட்டாள். வடிவு - காசு எல்லாம் பாக்கத்தான் வேணும். ஓரளவுக்குப் பாக்க வேணும்.

செல்லாச்சி கொஞ்சம் இரணை. இந்தா இந்தத் தேத்தண்ணியைக் குடி. இஞ்சை சட்டம்பியாருடைய பொடியனும் வந்திட்டிது. பள்ளிக்குடம் போறதுகளை முதல் விட்டிட்டு உனக்குச் சுட்டுத்தாறன்.

சீதனம் வாங்கக் கூடாதெண்டு சொல்லயில்லை. தாய் தேப்பனிட்டை வசதியிலிந்து மனமொத்துத் தந்தால் வாங்கலாம். "பத்தாயிரம் வேணும் பதினையாயிரம் வேணும்" எண்டு நாண்டு கொண்டு நிண்டால் அவையின்ரை வாழ்க்கை உருப்படாது.

உத்தியோககாரர் எடுக்கிற குறைஞ்ச சக்பளத்திலை வாழேலாது தான் எங்கடை மூத்தவளின்ரை மகன் சுதா கொழும்பிலை ஒரு கட்டுமட்டாகச் செலவு செய்து, வீட்டையும் நூறு நூற்றம்பது அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான். அவள் தாயும் இஞ்சினை ஒறுத்து உலவிச்சு சீட்டுப் பிடிச்சு அதை எடுத்து பெட்டையின்ர கலியாணத்தை முடிச்சாள். சுதாவுக்கும் இப்ப பேச்சுக்கால் நடக்குதாம். கலியாணம் முடிச்சால் கொழும்பிலை நாநூறு ஐநூறு எண்டு அச்சவாரம் கட்டி ஒரு வீடு எடுக்க வேணும். கதிரைமேசையெண்டு சாமான் வாங்க - நகை நட்டுச் செய்ய எப்பிட்யெண்டு போனாலும் ஒரு

பத்தாயிரமெண்டாலும் வேண்டாமே? அவனும் உழைச்சதையெல்லாம் தாயட்டையும் சகோதரியட்டையும் குடுத்திட்டான். ஓரிடத்துக்குப் போறதெண்டால் சீதனம் வாங்கத்தான் வேணும். அவனுக்கு ஒரு நல்ல காலமிருந்து பணக்கார இடம் சந்திச்சால் சீதனத்தைக் கூடக் குறைய வாங்கலாம். என்னை மாதிரி உன்னை மாதிரி ஒரு வறுமைப்பட்ட குடும்பத்திலை சம்பந்தம் செய்யிறதெண்டால் என்ன மாதிரி கரைச்சல் படுத்தி சீதனம் வாங்கிறது? கிடைச்சதை வைச்சுக் கொண்டு மட்டு மட்டாக வாழறதுதான்.

“உதார் உதாலை போறது? ஒ...” சுதாவோ... கொழும்பாலை வந்திட்டான் போலை கிடக்குது... அவனுக்கு நூறு வயதடி செல்லாச்சி. அவனைப் பீற்றிக் கதைக்க வந்திட்டான்.

ஓ அவர் இப்ப வளாந்து பெரிய மாப்பிள்ளையாகியிட்டார். என்னோடை கதைக்க வெட்கம். இஞ்சினை வந்த நேரம் போன நேரம் ‘என்னனை ஆச்சி’ எண்டொரு சொல்லு. வந்து அஞ்சாறு நாள் நிண்டு ஊர் உலாத்துவன். போகைக்குள்ளேமட்டும்வந்து ‘போட்டுவாறன் ஆச்சி’ எண்டு சொல்லுவன். அவனுக்கு நான் தானே கதிர்காமம், நயினாதீவு, திருக்கேதீஸ்வரம் எல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டினது.

“என்னடி உமா? இவளைத் தெரியுமே செல்லாச்சி? மருமேன் ராசர் மூத்தமகள் உமா இவள் தான்.

சுதா அண்ணை வந்திருக்கிறாராம். அப்பம் வாங்கி வரட்டாமோடி? ஏன் அவையளுக்கென்ன வந்து கேக்குறதுக்கு? அவன் கொழும்பிலை உத்தியோகமெண்டால் இந்த வீட்டை வரக்கூடாதே?

பாரடி செல்லாச்சி குமரனுக்கு காற்சட்டை சேட்டுப் போட்ட உடனை கிழவியோடை கதைக்க வெக்கமாம். அவள் மூத்தவளின்ர மகனைத்தான் சொல்லுறன். அப்பம் வாங்கியரச் சொல்லி உமாவை அனுப்பியிருக்கிறாளுகள். உமா இஞ்சை அப்பமுமில்லை ஒண்டுமில்லையெண்டு போய்ச் சொல்லடி.

“அப்பத்துக்குக் காசு தருகினமோ?” இஞ்சை அப்பம் விக்கிறதில்லையெண்டு சொல்லடி. காசாம் காசு. அவையினர் காசு ஆருக்கு வேணும்? உவளுகள் எப்ப காசைக் கண்டவளுகள்?

உங்கை காசு வைச்சுக் கொண்டு துள்ளினவை எல்லாம் எப்பிடி இருக்கினமெண்டு தெரியும். காசு கொஞ்சம் கிடைச்ச உடனை அவள் பொன்னியும் வள்ளியும் குதிச்ச குதியென்ன! ஆடின ஆட்டமென்ன! இண்டைக்கு என்ன நிலையிலை இருக்கினம்? இதெல்லாம் சுவாமியெல்லே எழுதி வைச்சிருப்பார்?

அவள் பொன்னிக்கு அப்பவும் சொன்னான். சீட்டைக் கீட்டைப் பிடிச்சுக் காசு சேர்க்க வேணுமெண்டு. கேட்டாளுகளே? இப்ப அங்காலை ஒரு நூரு இஞ்சாலை ஒரு அம்பது எண்டு ஒடியோடித்திரியினம். கையிலை வரயிக்கிள்ளை நாலுகாசு சேர்த்தெல்லே வைக்க வேணும். அல்லது அவர் முருகாத்தை மாதிரி பெரிய மீனும் முழுத்தேங்காயும் வாங்கித் திண்டிட்டு, அடுத்த நாள் அவை ஒரு தேத்தண்ணி தருகினமோ “இவை ஒரெப்பன் சோறு தருகினமோ” எண்டு கை நீட்டிக் கொண்டு திரியிறதே சீ... வெட்கம் கெட்ட வாழ்க்கை.

“உமா கோவிச்சுக் கொண்டு போறாளே?” போகட்டும். உவைக்கென்ன நான் பயமோ? முருகாத்தை வேணுமெண்டால்

பயப்பிட்டும். அவையட்டை சோத்துக்கும் தேத்தண்ணிக்கும் போறபடியால் முருகாத்தை பயப்படுவர். எனக்கென்ன பயம்? என்ற அப்பக்கடை நடக்கிறவரைக்கும் நான் ஏன் அவையிவையட்டைப் போகப் போறன்.

செல்லாச்சி கதையோடை கதையாக உன்ரை கடைசிப் பெடியனுக்கும் நேரகாலத்தோடை ஒரு கலியாணத்தை முடிச்சு வைச்சிடு. அது நல்லது. ஏன் தெரியுமோ? இந்தக் காலம் எந்த நேரம் என்ன நடக்குமெண்டு தெரியாது. பிள்ளையளுக்குப் பசி வந்த உடனே இடியப்பமோ புட்டோ கொடுக்கிறம். இல்லையெண்டால் கடைவழிய போய் கண்டதைக் கிண்டதைத் தின்னுங்கள். கலியாணமும் அதுமாதிரித்தான். நாங்களாகப் பார்த்து ஒவ்வொண்டையும் முடிச்சி வைக்காட்டி, அதுகள் சாதி சமயம் பாராமல் ஒவ்வொண்டைக் கொளுவின பிறகு கவலைப்படக்கூடாது.

எனக்கும் மூத்தவளின்ர கலியாணம் ஒரு பிரச்சினையில்லாமல் முடிஞ்சது. இரண்டாவது பெட்டை நல்லம்மாவை முத்துராசு பாக்க வந்தபோது "என்ன தருவியள்?" எண்டு கேட்டுது மனிசன். "ஒரு பெம்பிளைதான் தருவம்" எண்டு சொல்லி நல்லம்மாவைக் குடுத்தனாங்கள். நாலு பரப்புக் காணியோடை மூண்டாவது? பெட்டையை றைவர் ராசாவுக்கு முடிச்சுக் குடுத்தன்.

அப்ப செல்லாச்சி நீ இந்தா... அப்பத்தைக் கொண்டு போ. நான் இவன் சுதாவுக்கு அப்பத்தைக் குடுத்திட்டு வாறன். என்ன இருந்தாலும் மூத்தவளின்ரை மகன் எல்லே. அவன் என்னோடை கதையாட்டி எனக்கென்ன? கோபத்திவை அப்பத்துக்கு வந்த உமாவையும் ஏசிப் போட்டன்.

“இந்தாடா தம்பி சுதா. இந்தா அப்பம், உனக்கெண்டு சட்டியப்பமும்சட்டுவைச்சிருக்கிறன். நீஇப்ப கொழும்புக்குப் போன பிறகு என்னோடை கதைக்க வெக்கம் என்ன? அ நான் சொன்னதை மனதிலை வைச்சிருக்காதை. நாங்கள் கிழடு கட்டைகள், சாகப்போறனாங்கள். நீங்கள் சந்தோஷமாயிக்க வேணும்.”

“என்னைப் பற்றிக் கேக்கிறியே?”

“ஓ... என்றை அப்பக்கடை பிழையில்லாமல் நடக்குது. அப்பக்கடை நடக்கிற வரைக்கும் என்றை சீவியமும் நல்லாப் போகும். நான் வாறன் கோயிலுக்கப் போக வேணும்.

‘தினகரன்’ - 1976

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

எமது இதர வெளியீடுகள்

மலர் விடு தூது

- வீராஜ்

தீம் தரிகிட

- தனுஷ்கோடி ராமசாமி

பஞ்சம் பசியும்

- தொ.மு.சி. ரகுநாதன்

இரவின் ராகங்கள்

- ப. ஆப்தின்

காதலுக்காக...

- அறந்தை நாராயணன்

புதிய தரிசனங்கள்

- பொன்னீலன்

கரிசல்

- பொன்னீலன்

காட்டுக் குயில்கள்

- கொ.மா. கோதண்டம்

ஆகாசக் கனவுகள்

- சந்திரபோஸ்

நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்,

41-B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்.

சென்னை - 600 098.